

Nếu Đa Tình, Cười Với Ta

Contents

Nếu Đa Tình, Cười Với Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	34
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	50
10. Chương 10	57
11. Chương 11	63
12. Chương 12	68

Nếu Đa Tình, Cười Với Ta

Giới thiệu

“Giáo dục” là kế hoạch trăm năm, nhất là “Dục phu chi đạo” mà hiện giờ nàng đang tiến hành. Phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-da-tinh-cuoi-voi-ta>

1. Chương 1

Tiết tử

Vương triều Thiên Đô đời thứ mười, do hậu quả của chiến tranh ba đời trước để lại, nhân dân ở Phong Hỏa phải nhiều lần di dời nơi ở, trừ chiến sự liên tục nơi biên cương, còn có cả nguy cơ người trong nội bộ muốn tạo phản đoạt quyền, nhưng hoàng đế đời thứ chín có được tài năng quân sự cùng quyết đoán độc đáo, liên

hiệp với các nước nhỏ bên cạnh, kết hợp với những giáo phái nổi tiếng trong giang hồ, cuối cùng cũng có thể định được tình huống bấy giờ.

Những hậu quả sau chiến tranh dần dần ổn định, lập kế hoạch hậu chiến, nhưng vì mượn lực giang hồ nên tạo cơ hội thuận lợi ột số tà phái nổi dậy, người lúc ấy có năng lực cao nhất trong triều đình gồm Cao, Đoạn, Lục, Tô là bốn vọng tộc đặt thành một hiệp nghị quân thần, sau khi bình định được các thế lực giang hồ, xem việc phò trợ dòng họ hoàng thất là sứ mạng.

Vì vậy, Lịch Đại vương triều có tứ đại gia tộc Cao, Đoạn, Lục, Tô phò trợ đến đời thứ mười, lúc bấy giờ, trưởng công chúa sắp xuất giá vì bất mãn với người kế vị là hoàng huynh, bí mật tạo phản cùng gia đình nhà chồng, quân phản loạn này kéo dài hơn mười ngày, cuối cùng nhờ có tứ đại gia tộc cùng chung tay mà dần lắng xuống, đến lúc này, thiên hạ dưới trướng vương triều Thiên Đô mới được thái bình, các ngành nghề cũng bắt đầu phát triển, hơn hai mươi năm sau, vương triều Thiên Đô đã trở thành quốc gia phồn hoa nhất Trung Nguyên.

Triều đại thay đổi, hoàn cảnh cũng có biến cố, thế lực của tứ đại gia tộc có giảm cũng có tăng, đời thứ chín do Cao gia lãnh đạo, mà đứng đầu tứ đại gia tộc không thể nghi ngờ – chính là Hoàng thái tử, có quan hệ thông gia với Tô gia, thứ nữ của Tô gia gả cho Hoàng thái tử làm trắc phi, bốn người con trai còn lại của Tô gia đều quyền to, con thứ, con ba được triều đình nhất mực coi trọng, cũng là trợ thủ đắc lực cho thái tử.

Ngang hàng với tam đại gia tộc còn lại có lẽ là Lục gia, mấy năm trước được phong làm ngự tiền thần bổ thế gia, tứ đại gia tộc vốn là thế lực giang hồ, song, vì củng cố thế lực, hoặc có quan hệ với quan lớn trong triều đình, hoặc kết làm thông gia với hoàng thân quốc thích mà quan hệ của hai nhà Cao, Đoạn với giang hồ cũng xa dần; Tô gia nhờ có hệ thống tình báo nên có quan hệ khá tốt với những giáo phái giang hồ khác; còn Lục gia, vì thường xuyên được triều đình giao nhiệm vụ, điều tra những kỳ án và đuổi bắt những tội phạm quan trọng, vì vậy có quan hệ rất mật thiết với cả hai đạo đen, trắng, cũng vì tính công chính, lập trường từ xưa đến nay mà được các nhân sĩ vô lâm nhất mực tôn kính.

Năm xưa, các gia tộc quyền thế thường tranh đấu âm thầm trong bóng tối, nhưng bấy giờ, đời tuổi trẻ thường chơi chung một chỗ, thế hệ bấy giờ không còn lục đục với nhau, đều hiểu rõ thế nào là xấu thế nào là tốt, khi gặp chuyện còn chung tay cùng nhau hợp tác.

Chương 1:

“Ăn cái này thật sự có thể giống như thần tiên ở trên trời sao?” Âm thanh trẻ thơ có vài phần hưng phấn, vài phần không dám tin, cẩn thận nhìn viên thuốc màu đỏ trong tay mình.

“Dĩ nhiên, cái này phải vượt qua muôn trùng vạn khổ mới lấy được đó.” Một âm thanh thành thực hơn nhiều đáp lại.” Viên thuốc này, ngay cả sư phụ dùng khinh công cũng không bằng người.”

Cậu bé mới tám tuổi vừa nghe thấy công dụng thần kỳ của viên thuốc, mặt mày đều sáng rõ lên.

“Nhưng mà...”

“Sao vậy?” Thấy có người dám nghi ngờ lời nói của mình, cô bé nhỏ không vui hỏi.

“Sư phụ đã nói, trên đời này không có chuyện làm không mà được hưởng.” Nhíu đôi mày rậm lại, cậu bé cảm thấy nghi ngờ nói.

“Mặc dù sư phụ người rất tài giỏi, nhưng không cần phải biết nhiều chuyện như vậy, trên đời có một viên đan thần kỳ thế này, ông ta cũng không biết.”

“Ta...”

Thấy cậu bé do dự, thậm chí còn muốn trả lại viên dược hoàn, cô bé nâng một cái giá lên, âm thanh đề cao: “Nói xem, cha ta là ai?”

“Lão tiên tri nổi tiếng trong giới vô lâm – Nhan Hiểu Thông.”

“Vậy còn ta ?”

“Con gái của lão tiên tri Nhan San San.”

“Vậy sau này?”

“Sẽ trở thành đại tiên tri còn lợi hại hơn cả lão tiên tri!” Cậu bé với thói quen đọc diễn cảm, lập tức bị cô bé bắt bẻ lại.

“Đại tiên tri mà người cũng không tin sao ?!” Nhan San San nhìn gần hần.” Ần nó đi, sau này người có thể bước lên cầu vòng để làm cầu đi.”

“Thật sự có thể không?” Có thể bước đi trên cầu vòng, điều này nhất định sẽ làm cho cha mẹ và sư phụ thấy kiêu ngạo, rốt cuộc khinh công của hần cũng tốt như vậy.

“Tiểu Sương Nhi cũng sẽ càng thích người hơn.”

“Tiểu Sương Nhi?” Liên quan gì đến nàng ta?

“Đúng vậy! Con gái một của Lý Thượng Sách – Lý Tiểu Sương, chẳng phải sáng mai người đã hẹn đi chơi với nàng rồi sao?”

“Đúng rồi!”

“Người nghĩ đi, nếu người có thể biểu diễn khinh công trước mặt nàng, nhất định có thể làm cho nàng ta thích người hơn!”

“Tiểu Sương Nhi sẽ thích ta!” Nhớ tới đôi mắt tròn to luôn chớp chớp rồi lại nháy nháy, hần động tâm.

“Chỉ là, thuốc này có được vào một buổi sáng tinh mơ, thu thập những giọt sương của nắng sớm tinh sương, hợp thành một chén nước rồi uống vào, chỉ có thể uống trước bữa trưa, để thuốc này lên đỉnh đầu, sau đó tĩnh tâm ngồi xuống, dùng trí tưởng tượng để mở ra linh tính của viên đan, vậy thì sáng mai người không sang nhà Tiểu Sương Nhi chơi được rồi.”

“Không sao, vậy thì ngày mai...”

“Ta đã quan sát khí trời rồi, ngày mai sẽ có mưa, khi đó sau giờ ngọ sẽ xuất hiện cầu vòng, người nên nắm chặt cơ hội khó được này, giúp viên đan này sớm phát huy công lực.”

Trên gương mặt cô bé hiện lên nụ cười tuyệt mỹ không gì sánh bằng, hai tay vỗ vỗ gò má của cậu bé, dặn dò: “Nhớ kỹ, chuyện này không được nói với ai, nếu không sẽ mất linh, khi bước lên cầu vòng nhớ gọi ta đến xem.”

“Được!” Nhìn nụ cười rất đẹp, rất đẹp của nàng, cậu bé sững sờ ngơ ngác gật đầu , cũng may là lúc này sư phụ có việc phải trở về núi Võ Đan, như vậy hần có thể thử viên đan này rồi.

Cuối cùng, sáng sớm tinh mơ hôm sau, chăm chỉ đi xung quanh thu thập sương mai, không để ý đến trong quá trình này, Lý Tiểu Sương nhỏ hơn hần một tuổi đặc biệt đến đây kêu hần, muốn hần đừng chơi với viên thuốc vô dụng này nữa, để cùng nàng vào lâm viên chơi, nhưng hần lại chỉ chuyên tâm, muốn dùng trí tưởng tượng để mở ra linh tính cho viên đan.

Cho đến khi mưa xuất hiện – - thật ra mưa to đến mấy ngày, trước đó chỉ là chuyển gió, nhưng từ xa thật sự xuất hiện cầu vòng, hần nhanh tay uống hết nước mưa và nước sương góp nhặt được, sau đó nuốt thêm viên thần đan, bây giờ có thể chạy về kinh thành bằng cầu vòng rồi chứ?

Ừ, hần không biết có thể được hay không, bởi vì hần uống vào không bao lâu, khí huyết đều xông lên, máu mũi phun ra, nhưng hần vẫn không cam lòng, một mực muốn bước lên cầu vòng, chỉ là ngay cả năng lực để nhảy lên cây cũng có hạn, làm sao mà truy đuổi cầu vòng được, cuối cùng hần cũng nhảy lên .... nhưng đụng phải một cành cây khô nặng, sau đó ngã xuống đất, cả người bị thương rất nặng!

Cô bé Nhan San San nghe được tin tức này, ở trước mặt trưởng bối, mang phong phạm danh gia đã được tôi luyện từ nhỏ ra, khuôn mặt nhỏ bé toát lên vẻ thoát tục, đôi mắt to trong veo như nước, lại thêm sự bao dung của đại tỷ tỷ với một tiểu đệ đệ, nàng dùng giọng nói vừa đồng tình, vừa đồng cảm nói:

“Minh triều đệ đệ, tỷ tỷ đã khuyên người rồi, sư phụ người – Thanh Hư đạo nhân nói không sai, thiên hạ không có chuyện gì được hưởng mà không làm, võ công không thể học nhanh như vậy, mọi chuyện đều phải học từ gốc rễ, sao người lại nuốt trọn viên bổ đan của gia phụ đưa cho vậy?”

Tiểu đệ đệ Lục Minh Triều kinh ngạc nháy mắt tròn tròn mồm, nghe tiếng cha giận hờn trách móc, mẩu thân cũng chỉ trích hấn rằng nuốt viên đan không phải là phẩm đức của người học võ, tiểu đệ đệ lập tức chảy nước mắt, la hét mình không có nuốt trộm đại bổ đan! (*đại bổ đan: viên thuốc bổ)

Nước mắt ngập đầy oan khuất, hấn nói bị cô bé Nhan San San kia xui khiến, lập tức bị phụ thân đánh “bốp bốp”, vừa là mắng vừa là khiển trách, mắng hấn làm sai chuyện còn muốn đẩy sang cho cô bé, không phải là hành vi của nam tử hán; mẩu thân chỉ thở dài thật sâu, ngay cả bịa đặt cũng không cần lộ liễu vậy chứ?

“Lục bá phụ, Lục bá mẫu, hai người đừng nóng giận.” Cô bé Nhan San San tỏ ra khoan dung thành thực, uyển chuyển khuyên hai vị trưởng bối.”Minh triều đệ đệ sở dĩ nói vậy cũng là sợ hai người trách phạt thôi, nếu đổ cho con, để đệ đệ ít bị trách phạt hơn, San San cũng không để ý, nhưng ngu ngốc cũng biết, cho dù khinh công tốt đến mấy cũng không thể bước đi lên cầu vòng, đâu thể nào ăn một viên đan được thì có thể lập tức biến thành thần tiên bay trên trời! Có lẽ là do đệ đệ ngã đau, nhất thời hồ đồ thôi ă!”

Xoay đầu lại, nhìn Minh triều đệ đệ nằm trên giường, không còn vẻ thành thực quá tuổi lại biết thời biết thế trước mặt trưởng bối, nàng vừa nức nở, vừa nở nụ cười đắc ý!

Khi mới tám tuổi, Lục Minh Triều lần đầu tiên ném phải đau khổ do Nhan San San mang đến, sau khi phục hồi lại, ngay cả Lý Tiểu Sương cũng không để ý đến hấn, hấn cũng không đến nhà mới của Lý Thượng Sách để chơi nữa.

Sau đó, cậu bé ngây thơ mới hiểu được, khi đã hẹn cùng đại tỷ tỷ Nhan San San thì chớ có sửa đổi, trước đó, hấn đã hứa sẽ hái hoa bên bờ suối cho nàng, nhưng sau đó đổi ý muốn đến công viên ở sân sau của Lý Thượng Sách để chơi đùa, vì vậy tự ý thay đổi hẹn ước, kết quả là bị đau mông suốt mấy ngày!

***

Mười hai tuổi.

“Nói xem, cha ta là ai?”

“Lão tiên tri nổi tiếng giới võ lâm, Nhan Hiểu Thông.”

“Vậy còn ta?”

“Con gái của lão tiên tri Nhan San San.”

“Còn sau này?”

“Sẽ trở thành đại tiên tri còn lợi hại hơn cả lão tiên tri!”

“Cho nên người phải tin lời ta, ta chắc chắn không lừa gạt người, không tin lời đại tiên tri là sai lầm!”

“Nhưng mà...” Làm chuyện này thì có liên quan gì đến lão tiên tri và đại tiên tri!

Mặc dù nhỏ hơn thiếu nữ trước mắt đến hai tuổi, nhưng hấn nay đã mười hai tuổi, dáng người cao ngất, thậm chí cao hơn cả nàng, thể trạng cũng săn chắc hơn nhiều, Lục Minh Triều nay đã có khinh công tốt nhất trong bạn bè cùng tuổi, không cần dựa vào bất kỳ “thần lực” nào để khổ luyện võ công nữa, thường bị Nhan San San âm mưu bắt làm cu li.

“Người thậm chí còn không tin lời ta nói!” Âm thanh quen thuộc đề cao trở nên thật chói tai, trong nháy mắt như rút đi hết phong phạm của khuê nữ, thô lỗ mãnh liệt giữ chặt vạt áo của hấn!

“San...” Hai gương mặt thậ gần nhau, làm cho hấn cảm giác được hơi thở ấm áp kia, nhưng đôi mắt đẹp kia tỏa ra vẻ hung dữ, làm cho trái tim của hấn khẩn trương nhảy loạn!

“Con kia chim rất khó được, nếu bắt được không chừng sẽ thay đổi cái nhìn của ta với người, ta sẽ thừa nhận người là anh hùng tương lai, sau này người cần ta giúp cái gì, ta đều xem xét món nợ lần này mà giúp người.”

“Vậy ... Nếu ta bắt được con chim kia, người có chịu theo ta đi nghe kể chuyện không?”

Người kể chuyện vừa mới đến ở đường cái là theo gánh hát mà đến, gánh hát rất hấp dẫn mọi người, đặc biệt là người kể chuyện này, mọi ngày, trước khi bắt đầu diễn đều kể một câu chuyện xưa, làm rung động lòng người.

Nhan San San sau khi nghe mấy câu chuyện xưa đầy, dùng một phiên bản khác rất sống động để kể cho hân nghe lần nữa, mặc dù nàng thường chỉnh ác hân, nhưng hân thật thích nhìn điệu bộ hăng hái lúc kể chuyện xưa cho hân nghe.

“Có khi nào ta lừa ngươi không?” Nhan San San không chịu nổi dậm chân, không đợi hân trả lời, đã đẩy hân mau nhanh hành động.”Nhanh đi! Con chim này không dễ bắt đâu, vất vả lắm mới tìm được tung tích của nó, lỡ như để nó bay mất thì đi tong!”

Cho nên, dưới giọng thúc giục của tiểu giai nhân, Lục Minh Triều nhảy lên cây đại thụ, đuổi bắt một con chim nhỏ có màu lông xanh đặc biệt trong rừng, thân chim cùng màu với lá xanh nên không dễ để phân biệt, nhưng từ nhỏ, Lục Minh Triều đã tu luyện một loại võ công rất đặc biệt .... đặc biệt ở chỗ, có thể phân biệt những vật khác nhau trong một tốc độ thần tốc, từ trước đến nay, Lục gia luôn được triều đình giao cho nhiệm vụ truy bắt tội phạm quan trọng, vì vậy võ công phân biệt sắc bén này đã trở thành cơ bản.

Khi hân rốt cuộc cùng tìm được con chim màu xanh trong bụi rậm, hiến tặng cho Nhan San San, Nhan San San vui sướng hoan hô, thấy điệu bộ hưng phấn đến vỗ tay của nàng, Lục Minh Triều ngơ ngác nhìn, nàng khi mười bốn tuổi càng xinh đẹp thoát tục hơn, dù thường bị nàng cho ăn đủ thứ khổ nhưng mỗi khi thấy nụ cười của nàng, hân lại thất thần ngơ ngác nhìn ngắm.

“Bây giờ có thể theo ta ...”

“San San!” Từ phương xa truyền đến một âm thanh khác

“Thiếu Sơ – -” Nhan San San nhìn thiếu niên tuấn dật đang đi đến, vươn tay hô to.”Bắt được con chim màu xanh rồi này, không cần lo lắng cho ngươi mất nữa!” Chiều nay, hai người cùng chơi với chim, không ngờ không cẩn thận làm đổ lồng chim, hại chú chim nhỏ bay mất.

“Thật sao? San San ngươi quả là lợi hại!”

“Đã bảo là ta có cách mà!” Nhan San San cầm lấy con chim nhỏ trong tay Lục Minh Triều, chạy về phía thiếu niên.

“Nhân lúc cha ta còn chưa về, chúng ta đem chú chim bỏ lại vào lồng đi.” Thiếu niên cùng tuổi đang nói chuyện với Nhan San San là con út trong tứ đại gia tộc, Tô Thiếu Sơ.

“Vậy ngươi đừng quên, lần này ta giúp ngươi, ngươi phải đi xem kể chuyện xưa cùng ta đó!”

“Ngươi không giúp ta, ta cũng đi cùng ngươi, yêu cầu đó ta không đồng ý.”

Thiếu niên, thiếu nữ nhìn nhau cười một tiếng, sau đó tay nắm tay đi cùng nhau.

“San San... Còn chuyện mà ngươi đã đáp ứng với ta?” Lục Minh Triều nóng nảy, vội vàng đuổi theo hỏi.

“Ta đã đáp ứng với ngươi điều gì?” Nhan San San quay đầu lại, không hiểu ra sao.

“Ngươi, ngươi bảo sẽ đi nghe kể chuyện cùng ta, còn nói sẽ không gạt ta!”

“Thì ta đâu có lừa ngươi! Từ đầu tới đuôi, ta không hề nói “được”, ta chỉ nói bắt được con chim nhỏ rồi sẽ đi nghe kể chuyện thôi mà!” Sao điệu bộ cứ như nàng bội ước thế?!

Nhưng, nhưng, nhưng, nhưng nàng cũng đã bảo là nàng muốn mà!

“Minh triều huynh đệ, thì ra con chim này là ngươi bắt, cảm ơn ngươi.” Tô Thiếu Sơ bước lên trước nắm tay hân, thành khẩn nói.

“Thiếu Sơ, người kể chuyện đến rồi, chúng ta đi nhanh đi!”

Không đợi Lục Minh Triều đáp lời, Tô Thiếu Sơ đã bị Nhan San San lôi đi, ở lại một mình ảm ức bị nàng lừa lần nữa, tuy trong nội tâm thì khóc nức nở nhưng sợ mất mặt nam tử hán, Lục Minh Triều chỉ còn kìm chứa khóc thét lên!

“Người có thể nói trực tiếp với ta rằng Liễu cô nương đã có ý trung nhân rồi!” Hơn nữa còn là con trai lớn trong tứ đại gia tộc – Đoàn. “Không cần phải dùng cách này cho ta biết!”

“Ta sợ nói trực tiếp cho người biết, người sẽ đau lòng.”

“Chẳng lẽ dùng cách này, ta không đau lòng sao?”

“Một lần tỉnh ngộ hoàn toàn, dao sắc chặt đứt ngay luôn là tốt hơn.” Lời nói dịu dàng, tràn đầy lý trí vang lên từ phía sau hắn, “Nếu không càng để lâu, người càng chịu không nổi, dễ bị kích thích lắm

“Người cũng biết ta chỉ ngưỡng mộ Liễu cô nương, còn làm những chuyện như thế!” Không nói thì thôi, càng nói càng đáng giận!

“Chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì – -” cảm thấy tức điên với điệu bộ vô tội của nàng, Lục Minh Triều quay đầu lại rống giận!

“Người đã giật dây cho nàng với Đoàn Thiên Hào, vì sao còn nói rằng sẽ giúp ta đạt thành nguyện vọng — người đúng là —”

Dung nhan xinh đẹp nháy nháy đôi mắt trong suốt nhìn hắn, Nhan San San mười bảy tuổi phiêu dật như tiên nữ, thoát nhìn là một cô nương chân yếu tay mềm, dịu dàng thanh tao, nhưng chỉ có Lục Minh Triều biết, kỳ thực bên trong nàng không hề giống với bên ngoài tí nào!

“Đúng là ...” Chỉ cần nhìn dung nhan của nàng, hắn lập tức không nói nên lời, không làm được gì!

“Minh Triều?!” Đôi mắt to chớp chớp, dung nhan càng gần sát vào hắn, vô tội hỏi.

“Người, người đúng là...”

“Ta đúng là như thế nào ?”

“Đúng là ... đúng là ...” Nhan San San càng lúc càng gần sát vào hắn, lúc trước hắn ngửa đầu nhìn nàng, sau khi lớn lên, hắn có thể cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy cánh môi kia, chỉ còn một chút, là bộ ngực của nàng sẽ chạm vào hắn!

“Minh Triều.” Âm thanh dịu dàng như trách cứ gọi tên hắn, giống như đang gặm nuốt một câu chuyện đùa khó nghe, nhưng đối với Lục Minh Triều mà nói, âm thanh lả lướt yêu mị này, có thể phá hủy ý chí của hắn nhanh hơn bất cứ âm thanh nào khác!

Hắn hít sâu, quay đầu, quyết định nhắm mắt lại không nhìn, không hề bị ảnh hưởng nữa.

“Người thật là quá đáng, đã giúp cho Liễu cô nương và Đoàn Thiên Hào, vì sao còn cố ý nhắc đến tâm ý của ta với Liễu cô nương trước mặt mọi người, hại ta khó xử trước mặt mọi người!”

Khi Đoàn Thiên Hào nghe xong, chỉ sảng khoái cười một tiếng, bọn họ cho rằng Nhan San San đang kể chuyện vui với bọn họ, lúc này Lục Minh Triều mới phát hiện, hai người bọn họ đều nhìn lẫn nhau, không thể che đi được tình yêu sâu đậm, trong lòng hắn chấn động, sau đó nghe thấy Đoàn Thiên Hào cảm ơn Nhan San San đã giúp cho hắn và Liễu Chiêu Cẩm nên duyên, hắn giống như sét đánh ngang tai!

Hắn nhìn về phía Nhan San San, thấy nàng đang cười vui vẻ, đột nhiên, hắn hiểu được đây đều là kiệt tác do nàng tạo ra!

Từ nhỏ đến lớn, những chuyện nàng làm đã rất nhiều, hắn cũng chịu đủ rồi! Hôm nay nhất định phải phân rõ giới tuyến với nàng, không bao dung nữa, cũng không bị nàng mê hoặc nữa! Trong tim Lục Minh Triều kiên định nói!

Sau khi quyết định dứt khoát, từ chớp mũi đột nhiên truyền đến một mùi thơm, đối diện với mắt là cặp đồng tử đen nhánh, sống mũi cao dọc dừa sắp chạm vào hắn rồi!

Ặc! Càng lúc càng gần, một khoảng cách thật sự rất gần, từ lúc hắn lên mười hai tuổi, nàng thường xuyên nói chuyện với hắn gần như vậy, bây giờ thì càng nhiều hơn, mắt, mũi đối diện nhau, làm cho hơi ẩm mà nàng thở ra cứ lượn lờ bên cạnh hắn, hơi thở mê hoặc lòng người làm cho tay chân hắn bủn rủn không thôi!

“Minh Triều.” Cánh môi như hoa mộng lại mở ra.

“Có, có, có chuyện gì?” Hấn mười lăm tuổi, dưới sự bồi dưỡng chuyên nghiệp, võ công đã đạt đến hàng cao thủ trong võ lâm, nhưng chẳng biết tại sao, chỉ cần Nhan San San dùng cách này để đến gần hấn, hấn lập tức trở thành con ếch bị con rắn nhìn thấy, cả người cứng ngắc, trái tim kích động, máu chảy tán loạn!

“Người ta chỉ là lo lắng cho ngươi thôi, chúng ta lớn lên từ nhỏ, có tình cảm thanh mai trúc mã, nhận ra được tính cách của ngươi và Liễu cô nương không phù hợp, ta mới nói vậy với ngươi, nhưng ngươi nhất định không tin cũng không chịu cam tâm, ta đành phải quyết định thay ngươi.”

“Nhưng, nhưng ngươi ...” Không được, phải kiên định, phải có lập trường, không thể để bị nàng chơi vố nào nữa.

“Minh Triều, ngươi không vui à?” Ngón tay mềm mại cọ cọ vào lồng ngực hấn, một ngón tay ấn lên ngực hấn, làm cho nhịp tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi hấn!

“Không có... Không có, chỉ, chỉ là...”

“Ngươi tức giận!”

“San... San San!” Nhìn đôi môi nhỏ nhắn chu lên, trong khoảng cách gần đến không thể gần hơn, hơi thở ấm áp lướt qua miệng rồi mũi hấn, làm hấn mơ màng, nhớ quá, nhớ quá... Không được, anh nuốt xuống một ngụm nước miếng, không được nghĩ bậy!

“Sao ngươi không nói gì đi?” Âm thanh hờn dỗi, cơ hồ là dán vào cổ hấn, hương vị của đôi môi nàng như sát gần bên hấn.

“San San...”

Lục Minh Triều nắm chặt hai vai của giai nhân, nhìn nàng nháu mày nhìn hấn, đôi môi không hiểu ra sao nửa cong lên, cứ như đang khát vọng, hấn thật muốn ... Nuốt sạch đôi môi kia, không biết có phải non mềm như hoa không, nhìn không được, hấn từ từ cúi đầu ...

“San San – -” Từ phương xa truyền đến một âm thanh, đánh vỡ giờ khắc này! “Ngươi ở đâu?”

“Thiếu Sơ – -” Nghe thấy tiếng la, nàng đẩy thân thể cường tráng của Lục Minh Triều ra, quơ quơ tay hưởng ứng, nét mặt rạng rỡ – - “Ta ở nơi này – - “

“Lại là... Tô Thiếu sơ!” Lục Minh Triều cơ hồ là dùng hàm răng để nghiền ra cái tên này .

“San San, mọi chuyện như ngươi đoán, bức tranh cũng xê xích gì nhiều, mau đến đây xem!” Tô Thiếu Sơ chạy đến chỗ giai nhân, nắm hai tay của nàng, cũng hưng phấn như vậy/

“Thật sao?” Nhan San San vui mừng, nắm tay hấn.”Thiếu Sơ, ngươi thật lợi hại, hoàn thành nhanh như vậy!”

“Chuyện ngươi dặn dò ta, ta làm sao mà chậm trễ chứ!” Hấn cười.

Ban ngày ban mặt, hai người này có biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất tương thân không? Cầm tức ghen tuông không ngừng tràn ra dưới đáy lòng Lục Minh Triều, không hiểu vì sao càng lớn, cảm giác buồn bực không vui khi thấy hai người này ở cùng nhau càng tăng lên.

“Ngươi còn chuyện gì nói không? Ta phải đi ngay bây giờ!”

“Không có gì không có gì, bây giờ ta cũng phải đi!”

Không có gì? Vậy chẳng lẽ này giờ nàng đang chơi hấn sao? Quả nhiên, nàng vẫn đang muốn chinh ác hấn!

Lục Minh Triều vừa mới tan nát cõi lòng nhìn đôi nam nữ vui vẻ đi xa, cảm giác như đang có người nắm lấy trái tim hấn, vắt lấy vắt để, sau khi cõi lòng tan nát, từng mảnh nhỏ của trái tim biến thành cát đá, theo bọn họ đi xa, cũng dần dần bay theo gió!

“Nhan San San, từ hôm nay trở đi, ta nếu còn có thể tin ngươi, nữa bị ngươi định đoạt, sẽ làm cho lão Thiên cho ta trừng phạt nghiêm khắc nhất!”

Đối với cơn ác mộng mà thanh mai trúc mã mang đến, Lục Minh Triều hoàn toàn tỉnh ngộ!

Chỉ là, hai năm sau, hẳn không những bị Nhan San San chơi một vỏ lớn, mà cả đời còn bị người tự xưng hô là đại tiên tri tương lai của võ lâm này vuốt ve trong lòng bàn tay!

2. Chương 2

Khi ánh đèn rực rỡ đã lên, dưới thềm đá của Vọng Triều lâu tràn đầy tiếng ồn ào, khu chợ này mặc dù nằm ở vị trí ngoại thành, cách xa đế đô, nhưng vì đối diện là thành Cam Túc, lưng dựa vào núi, vị trí địa lý mấu chốt giúp cho nơi này trở thành nơi nghỉ chân nổi tiếng cho những người buôn bán nhỏ hoặc những thương gia thường đi đến đi lui.

Vọng Triều lâu chỉ là một quán tửu lâu quy mô nhỏ, nhưng nhờ có vị thế tương đối cao, cho nên có thể ngắm được cảnh đẹp núi non sông nước, ban ngày có hình ảnh tráng lệ của dãy núi hùng vĩ, đêm có ánh trăng sáng tỏ rõ mỗi tình sâu sắc, vì vậy, tửu lâu này cũng trở thành nơi ưa thích của nhiều văn nhân nghệ sĩ.

Vào nửa đêm, khi chỉ còn lại vài chấm nhỏ thưa thớt, chỉ còn ánh trăng hình lưỡi liềm tỏ vẻ đẹp trên nền đêm, trong chợ đã ít người đi, nhưng vẫn không ngớt những tiếng ồn ào, khi một tiếng đàn yên tĩnh trầm lắng vang lên giữa bầu trời đêm, tiếng người vốn ồn ào chợt yên lắng lại, toàn bộ ngửa mặt lên ngắm nhìn phía sau lưng núi.

“Thì ra đã nửa đêm rồi, khó trách có thể nghe được tiếng đàn của Vân Tiên cô nương.”

“Nghe nói Vân Tiên cô nương thích nhất là chơi đàn dưới ánh trăng.”

Mọi người cùng ngắm nhìn vào Vĩnh Lạc cung phía sau ngọn núi cao, nói.

Ở vùng này, không ai là không biết đến Dương Vân Tiên của Vĩnh Lạc cung, tục truyền rằng nàng có dung mạo như thiên tiên, từ nhỏ thông minh lại có thêm thiên phú ca múa, sau khi có cơ duyên gặp và được một cao nhân giúp cho tỉnh ngộ, từ đó rời xa trần thế, tránh ở Vĩnh Lạc cung phía sau núi để tịnh tâm.

Vĩnh Lạc cung, trước đây vốn là một ngôi đền cổ vang danh gần xa, tọa lạc ở giữa rừng sừng núi và đỉnh núi, khách hành hương mỗi năm đều kéo dài không dứt, hơn nữa, chẳng biết từ lúc nào, khi xuất hiện truyền thuyết về Dương Vân Tiên, càng làm cho ngôi đền này trở nên kỳ ảo thêm vài phần. (*khách hành hương: khách đến viếng thăm các đền, chùa ...)

“Nửa năm nay, nhờ có tiếng đàn của Vân Tiên cô nương mà chợ đêm bên bờ sông này ngày càng tấp nập, càng ồn ào hơn.” Nghe nói, có nhiều người chỉ vì tiếng đàn này mà đến.

“Không biết dung mạo của Vân Tiên cô nương như thế nào!”

Chưa từng có người nào thật sự nhìn thấy Dương Vân Tiên, chỉ biết từ nửa năm trước, mỗi đêm trăng lên cao, từ Vĩnh Lạc cung lại truyền ra một tiếng đàn, tiếng đàn thoát tục thanh lệ, như muốn gắn kết Cam Túc với nơi này thành một, về nên những giai điệu hùng hậu, cuộn cuộn, làm cho những người sau khi nghe khúc “Tiếng đàn đêm trăng” này đều bị hấp dẫn.

“Nghe nói người cũng như tên, cô nương có một dung mạo thanh lệ tuyệt trần tựa như thiên tiên.”

“Sao ta lại nghe nói là bà cô lớn tuổi nhỉ.”

“Không thể nào, những nhân sĩ lên bái kiến cô nương, mặc dù phải nói chuyện cách một màn trúc nhưng âm thanh đó chắc chắn là của một cô nương trẻ tuổi.”

Địa vị của Vân Tiên cô nương trong lòng dân chúng, có một độ thần kỳ và sùng bái cao không thể chạm đến, vì vậy những quý tộc trong cung, phú thương thân sĩ, ai cũng muốn được nhìn thấy tiên nhân trong truyền thuyết, cốt để xin tiên nhân giải nghi hoặc trong lòng hoặc ban điều phước lành, nhưng tiên nhân chỉ cho nói, không nguyện lộ diện.

“Nhưng truyền thuyết của Vĩnh Lạc cung đã từ rất lâu rồi, từ khi ta còn thiếu niên đến lúc ta thành gia lập nghiệp, đã mấy chục năm đi qua, làm sao có thể là một cô nương trẻ tuổi được!” Một người trung niên trong chợ xem thường nói.

“Nhưng người ta là người tu đạo, dĩ nhiên sẽ có cách từ già biến thành trẻ, ta từng nghe một vị phú thương nói, hẳn thừa dịp gió thổi màn trúc, len lén nhìn dung mạo của cô nương, Dương Vân Tiên tuyệt đối là một cô nương trẻ tuổi, còn rất xinh đẹp nữa!”

“Nói vậy, Vân Tiên cô nương đã luyện đến cảnh giới trường sinh bất tử, quả nhiên là tiên nhân.”

Nhìn những tiếng nói thì thầm bên dưới, ở nơi cao nhất của Vọng Triều lâu, ở một ngọn lầu tảo nhâ nằm độc lập, dùng màn trúc để cách xa tiếng ồn ào bên dưới, sau khi tiếng đàn vang lên, lập tức đôi mắt trở nên chăm chú.

“Tam... Tam công tử, xem ra dân chúng rất tò mò về cô nương Dương Vân Tiên này.” Là một gương mặt đoan trang diễm lệ, mái tóc đen nhánh búi thành hai búi tóc, sợi dây cột tóc màu hồng bay phất phơ, xinh đẹp động lòng người, vốn là thuận miệng xưng hô theo bản năng, sau khi nhìn thấy cái nhướng mày của chủ nhân, lập tức sửa lại.

“Công tử, ngài đã nghe tiếng đàn này ba đêm rồi, đừng nói tối nay lại tiếp tục nghe nữa chứ!” Thiếu nữ kia cũng mang trang phục đồng dạng, nhưng lại có sợi dây cột tóc màu lam, trên mặt là vẻ hoạt bát năng động, nàng kéo màn trúc sang một bên, cúi xuống ngắm người qua đường gần như yên tĩnh để nghe tiếng đàn thổi qua: “Wow! Tiếng đàn của Vân Tiên cô nương này đúng là có ma lực, ban nãy còn là một chợ đêm náo nhiệt, vậy mà bây giờ đã an tĩnh như thế!”

“Đúng đó! Ngay cả bên Vọng Triều lâu này cũng mất đi một phần ồn ào!”

Hai nha đầu “chi chi cha cha”, dựa vào cửa sổ thoả mái nói chuyện. Giọng nói của các nàng vốn mềm mại dễ nghe, khi cãi nhau lại trở nên chói tai hơn hết.

“Vô Ưu, Vô Sầu.” Chàng trai ngồi bên bàn, yên lặng thưởng thức rượu nghe đàn bỗng gọi.

“Công tử, có chuyện gì cần Vô Ưu (Vô Sầu) giúp sức, xin tận lực dấn dõ.”

Hai tiểu cô nương vui vẻ chạy đến bên cạnh chủ nhân, tranh nhau chờ lệnh, các nàng vừa nhảy vừa nói, không yên tĩnh được.

“Ừ...” Như đang dỗ dành con cún nhỏ, chàng đưa tay vỗ vỗ đầu các nàng, dùng âm thanh trầm ấm nói: “Ta muốn dùng đồ nhắm khác”

“Chúng ta lập tức đi làm!”

Hai tiểu mỹ nhân xinh đẹp nhận mệnh mà đi, bên trong ngôi lầu trở về vẻ yên lặng vốn có, tiếng đàn trong trời đêm lại càng trở nên du dương.

“Bình thường có oanh oanh yến yến bay sang lại thêm cuộc sống không cần lo âu, thỉnh thoảng đến đây ngắm trăng nghe đàn, đúng là một tình thú tao nhã! Người nói đúng không, Phong Ngôn?” Chủ nhân của âm thanh nháy mắt một cái, hướng thẳng vào người đàn ông này giờ vẫn thủy chung im lặng.

“Dạ.” Đối mặt với những hành động lỗ mãng như thế này của chủ nhân, người đàn ông này đã sớm quen thuộc, chỉ vốn vụn nhả ra một chữ, không nói gì nhiều.

Dật Nhã cười, cười một mình (= =). “Azzzz ~~ Phong Ngôn! Ít nói, đúng là thích hợp hơn lúc này bao giờ hết.”

Lúc này, tiếng đàn trở nên hùng hậu, mạnh mẽ, sau đó từ từ chậm lại, rồi róc rách như tiếng suối chảy, uyển chuyển lướt qua bầu trời đêm, rơi xuống mặt sông, con đường quanh co khúc khuỷu đi đến mặt trăng, cuối cùng là những âm cao dứt khoát trong màn đêm yên tĩnh u uất, vẽ nên khúc nhạc cuối cùng.

Đột nhiên, mọi người dưới chợ đêm như nín thở, sau đó là những tiếng thở dài sâu lắng.

“Quả nhiên là tuyệt nghệ.” Người đàn ông trên ngôi lầu nhướng mày cười một tiếng, đưa tay sang một bên.

Phong Ngôn lập tức trao cho hắn một ống sáo dài màu tím, sương tím tiêu thân, vòng quanh thân sáo là con rồng được chạm khắc tinh xảo, buông thổng một chuỗi ngọc màu vàng kết lại.

Ngón tay thon dài vuốt vuốt ống sáo màu tím, giống như đang chiếu rọi lên sự sang trọng của màu tím, năm ngón tay khẽ xuống lên, trừ ngón cái và ngón út ra, những ngón tay khác đều mang vàng bạc cùng những

chiếc nhẫn màu tím thạch, bàn tay mang đầy kim ngân châu báu xa xỉ như thế, vốn là tục tăng không chịu nổi, nhưng mỗi một cử động đều toát nên vẻ tao nhã, mọi thứ xem ra đều tự nhiên xinh đẹp như thế.

“Vĩnh Lạc cung, chỉ là một chùa trong rừng núi, chẳng lẽ thật sự giấu trong mình thiên tiên trời giáng?” Cầm lấy ống sáo màu tím như món quà đáp lễ, hắn nghe được một tiếng chân quen thuộc đang đến gần.

“Tam hoàng tử.” Một người đàn ông mang y phục đoan chính, vừa bước vào phòng lập tức cúi người hành lễ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Dạ.” Yến Bình Phi bẩm báo: “Đoàn tiếng cống cống phẩm từ Đông Vực, Tây Cương đã gặp nạn, trước mắt là đoàn tiến cống từ Đông Vực, trong đó, xác định “Đà La Ni Châu” đã bị mất.”

“Là Tử Phi Song Nguyệt sao?” Đây là tên trộm hoạt động thường xuyên nhất trong mấy năm nay, trộm không biết bao nhiêu kỳ trân dị bảo, làm cho triều đình nhức đầu vô cùng, hắn ta có khinh công cao, lại xuất quỷ nhập thần, vì vậy làm cho người ta không tìm được tung tích.

Yến Bình Phi lắc đầu: “Lần này có hai đạo nhân mã, nhưng không thấy Tử Phi Song Nguyệt xuất hiện!”

“Không có xuất hiện. Xem ra, nếu hôm nào có cơ hội, nên tìm Tử Phi Song Nguyệt xem sao.” Tam hoàng tử Chu Dục tiếp tục vuốt ve ống sáo: “Cống phẩm gặp nạn ở đâu?”

“Cách để đô Đông Phương hai mươi dặm!”

“Cách Đông Phương hai mươi dặm.” Chu Dục đứng dậy đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn ánh trăng rơi lên mặt sông: “Hình như cách nơi này không xa.”

“Tam hoàng tử định đi trước sao?”

“Không, giao cho phủ nha đi xử lý.” Nụ cười tự nhiên của Chu Dục không thay đổi, đẩy ống sáo màu tím ra cửa sổ, để ánh trăng chiếu vào: “Tối nay ta chỉ muốn nghe khúc đàn của tiên nhân, không muốn để ý đến những việc này, chỉ tiếc lại bỏ qua một khúc cơ duyên.”

Dưới ánh trăng, hoa phục trên người Tam hoàng tử Chu Dục tỏa ra một màu chói lọi, màu vàng của vương miện cùng màu đỏ của những nút cài trên y phục, mái tóc đen chỉnh tề được búi lên, phiêu dật không khác gì thiếu nữ bên ngoài, gương mặt trắng ngà không tỳ vết, tuấn mỹ vô song lại có một nụ cười đẹp, màu đỏ rực rỡ và màu trắng của y phục ánh lên trong bóng đêm, ngay cả chiếc khuy bên tai cũng được chạm khắc cực kỳ cẩn thận, buông thõng một viên thạch màu đỏ nho nhỏ.

Ít khi nhìn thấy, nam tử mang chiếc khuy màu đỏ thạch lại tương xứng đến thế, tương xứng đến mức vô tình, tạo nên một vẻ tôn quý khó được.

“Đông Phương đang gặp mùa thu hoạch buổi, Bình quận chúa có đặc biệt sai người mang đến để đô cho Tam hoàng tử.”

“Bình biểu muội thật là có lòng! Năm nào cũng không quên ta là biểu ca tốt nhất của nàng.” Tiểu biểu muội này, trước khi gả đến Đông Phương từng là tri kỷ của hắn.

Gió đêm lướt qua, Chu Dục nở nụ cười đầy thâm ý: “Lần này Đông Vực tiến cống “Đà Na Li Châu” trân quý nhất, tiếng đồn truyền xa, quả thật làm cho người ta muốn đoạt lấy, chỉ tiếc ... Dị bảo thì khó được!”

Gió thu phong thổi xào xạc, hắn suy nghĩ trong chốc lát, cười hỏi, “Cũng đã mất rồi, người bảo nếu lần này phủ nha không tìm được cống phẩm, cuối cùng thượng bẩm triều đình, nếu theo lệ cũ thì ...”

“Nếu thật sự như thế thì hoàng thượng sẽ hỏi thăm ý kiến của tam hoàng tử người, có nên ban chiếu cho Lục gia hiệp trợ phá án hay không, dù sao Lục gia cũng là ngự tiền thân bổ thế gia.” Yến Bình Phi nhanh chóng đáp trả.

Chu Dục khê giường moi, cúi đầu xuống, hiện rõ tự đắc trên mặt, khi hắn giương mắt, không thể che được ý đồ rõ ràng nơi đáy mắt!

“Bốn hoàng tử rất thích diễn biến này, đúng là thật làm người ta mong đợi nha! Lục gia Thiếu tông chủ, Minh Triều tiểu đệ làm người ta sớm chiều nhớ mong.” Khóe môi là nụ cười giả tạo xấu xa.

Ngã tư đường ở đề đô vĩnh viễn đều đông đúc ồn ào như vậy, hơn nữa tết Trung thu gần đến, khắp nơi tràn đầy là không khí náo nhiệt vui vẻ, lạy thần, mọi người tấp nập đổ ra đường mua đồ lễ, làm cho con đường phồn hoa tăng thêm vài phần náo nhiệt.

Mà Lục gia, trong một dinh thự to lớn, nam bộc, tỳ nữ đều mặc chế phục (*đồng phục) chỉnh tề, càng đến gần lễ tết mọi người lại càng bận rộn, ngay cả hai tên sai vặt chạy đến canh cửa, treo móc lên cử hành lễ khánh náo nhiệt, sau khi hi hi cười cười nói chuyện với nhau rồi, mãnh liệt vừa mở cửa, tuy không bị không khí náo nhiệt bên ngoài lây sang, nhưng lại sợ hãi nhìn người đứng trước cửa.

“Hai vị tiểu huynh đệ!”

Một đám bang các phái toàn võ lâm nhân sĩ, trên mặt đầy sẹo, nét mặt dữ tợn, nhất là người trước mắt, là một đại hán trên mặt đầy râu ria, bên phải trán là một vết sẹo dài xuống tóc mai, vóc người cao lớn, có thể dùng một mình thân ông ta là có thể ép chết hai tên sai vặt này.

“Ông ... ông đây ... gần đây Lục phủ phải ... phải tổ chức tiệc Trung Thu ... chứ không phải đại hội võ lâm!”

“Đúng ... đúng vậy! Chư vị có phải hiểu ... hiểu lầm hôm nay là ngày mấy không?”

Hai tên sai vặt nhỏ giọng nói.

Lục phủ tuy là người võ lâm, cũng thường đi lại với triều đình, nhưng buổi tiệc Trung Thu này chỉ giới hạn cho Thiếu Tông chủ, Thiếu phu nhân cùng vài người quen biết tham gia thôi.

“Người nói cái gì - - nghĩ Kim Dao mặt sẹo ta là đến gây chuyện sao!” Một bàn tay to lớn túm hai gã sai vặt lên, khuôn mặt dữ tợn bỗng phình to ra trước mặt hai gã sai vặt.

“Kim Dao lão nhị, ta biết ngươi là người hành động lỗ mãng, nhưng ở đây là Lục phủ, hôm nay chúng ta đến có việc nhờ người ta, làm việc nên khắc chế một chút!”

Một đại hán mặt sẹo đứng phía sau nói.

Không đợi đại hán mặt sẹo đứng phía trên rống lại, tên đứng trước đã chanh chua đáp lại. “Cười chết người, Trúc Thanh bang các người xuất thân là cường đạo, bây giờ cường đạo dạy hải tặc nên lễ phép sao?”

Mọi người trong Trúc Thanh bang trợn mắt đầy sát khí, người trong Tào Hải bang cũng dùng mắt lạnh đáp trả, phía sau vang lên mấy âm thanh cãi lộn, đại hán mặt sẹo không để ý đến hai gã sai vặt khóc thét, quăng hai gã xuống, không biết là ai rút binh khí ra trước, tiếng khiêu khích từ đằng sau lại càng làm cho không khí trở nên căng thẳng!

Trong nháy mắt - - đại đao, trường mâu (*giáo, thương, vì không tìm được từ thích hợp nên mình đành để vậy), chiến tranh bắt đầu dưới ánh mặt trời, vào thời điểm không khí bắt đầu đầy sát khí thì —————

“Thì ra là Lang Hải Thất Bang, có chuyện cần tìm Thiếu tông chủ và Thiếu phu nhân sao?” Bên trong nhà truyền ra một tiếng chuông lớn, ổn định tình hình căng thẳng bên ngoài.

Một ông già tóc bạc phơ vuốt râu xuất hiện, khó nén vẻ uy nghiêm bình tĩnh, khiến cho khí thế của đám người bên ngoài cửa tự giác an tĩnh lại.

Lục gia chiếm diện tích rất lớn, từ ngoại sảnh đường đi vào nội sảnh đường, tiếp tục đi vào là một phòng khách nhỏ, tiếp theo là một lâm viên chiếm cảnh toàn dinh thự.

Vườn riêng Đông Húc.

“Thiếu tông chủ, Hải Lục Thất Bang đang chờ ở ngoài sảnh, cha đã hỏi ý của bọn họ, hình như là vì địa bàn ở Lũng Giang nổi lên tranh chấp, Hải Bang, Lục Bang đều có người hy sinh, để tránh chuyện đổ máu, bọn họ hy vọng Lục gia nổi tiếng công chính trong võ lâm chủ trì, cũng hy vọng có thể mượn trí thông minh của Thiếu phu nhân để giải quyết phân tranh.”

Con trai của Lão tổng quản trong Lục phủ - Lục Tu, từ nhỏ đã hầu hạ Thiếu tông chủ Lục Minh Triều, bây giờ đang lưu loát thay quần áo cho hắn, tiện thể kể rõ tình hình.

“Mượn trí thông minh của thiếu phu nhân!” Những lời này làm bàn tay đang khoác áo vào bỗng dừng lại. “Phu nhân đâu?”

“Đã sai người báo cho rồi.”

Rời khỏi phòng ngủ, ánh mặt trời rọi rõ lên thân thể cường tráng của Lục Minh Triều, hắn năm nay mười tám tuổi, nửa năm trước bắt đầu tiếp quản ngôi vị tông chủ của Lục gia, nhưng không vì tuổi còn trẻ mà bị người ta xem nhẹ, ngược lại, với lối hành xử chững chạc của thiếu niên, thêm nửa năm trước cưới vợ là đệ nhất mỹ nhân võ lâm Nhan San San, diễm phúc của vị Lục Thiếu tông chủ này quả thật làm người ta ghen ghét không ít.

Bởi vì Nhan San San là con gái của lão tiên tri nổi tiếng Nhan Hiểu Thông, hơn nữa không những xinh đẹp phi phàm còn có tài trí hơn người, vì vậy dù lớn hơn hắn hai tuổi nên vẫn được xem như là giai ngẫu trời ban, còn được nhiều nhân sĩ võ lâm khen ngợi.

“Thiếu tông chủ, Thiếu phu nhân đã tới.”

Đi đến vườn riêng Đông Húc, Lục Minh Triều thấy cửa tây vừa mở, một thân ảnh ôn nhu phiêu dật cùng một nữ tỳ đi đến.

Một người đi đông, một người đi tây, thế mà cũng đụng nhau ở hành lang.

Ánh nắng mặt trời rơi xuống gương mặt diễm lệ vô song của Nhan San San, lộ vẻ bụi bặm nhưng xinh đẹp, đôi môi đỏ hồng nhìn thấy Lục Minh Triều đi đến, khóe môi tự tiểu phi tiểu giương lên.

Khi hai người đến gần đối phương, cả hai nhìn nhau một cái, nụ cười của Nhan San San mất đi, Lục Minh Triều lại nhượng mày hung dữ.

“Hừ!” Cả hai người đều cười lạnh một tiếng, sau đó bước xuống thềm đá phía trước.

Lục Tu thấy hình ảnh này, ánh mắt nghi hoặc quăng sang phía tỳ nữ Lệ Nhi bên cạnh Nhan San San, chỉ thấy đối phương khẽ đẩy nhẹ tiểu tỳ nữ bên cạnh một cái. Tiểu tỳ nữ hiểu ý lấy hai ngón trỏ chạm vào nhau, Lệ Nhi dùng tay chặn dứt.

Vẫn đang chiến tranh lạnh!

Vừa thấy ám hiệu này, Lục Tu cảm giác vô cùng không tốt nhìn nam, nữ chủ nhân, mười ngày trước hai vợ chồng này tranh cãi âm ỉ với nhau, đến bây giờ vẫn chưa giảng hòa!

Hai vợ chồng chỉ cách nhau một cánh tay, cả hai đều không đụng chạm, tỏ rõ vẻ đường ai nấy đi !

“Hải Lục Thất Bang, cả hai bên đều có người hy sinh ở nơi này, vậy nên thẩm thiết đề nghị Lục Thiếu tông chủ, và Thiếu phu nhân trí tuệ hơn người có thể giúp bọn họ giải quyết việc này.” Lục Tu ở bên cạnh dàn hòa giải giúp hai người.

“Họ có thể dựa vào quy định của triều đình mà phân chia ranh giới mà!” Nhan San San hiểu rõ khẽ che cánh môi.”Những người này thoát nhìn lỗ mãng, nhưng bọn họ đều là dạng đa mưu túc trí, nhưng kinh nghiệm không đủ, xử sự lại theo thói quen, sợ rằng khó mà thuyết phục bọn họ đây!”

“Cách xử sự của tuổi trẻ tuy không giống những người giàu kinh nghiệm, nhưng thường thẳng thắn trúng mục tiêu, chỉ là quá chủ quan, tự mình tài cao nên hay vấp ngã!” Lục Minh Triều chân trầm ổn, phản đối đáp lại.

Chỉ là tuổi tác lớn hơn hắn một chút thôi, nhưng lần nào cũng chống đối, thích đi đường vòng nói hắn trẻ con.

“Cảm ơn đã khen ngợi, chỉ tiếc, đồ bốn tiểu thư muốn có thì dễ như trở bàn tay, ngay cả người được xưng là “nhân tài” của Lục gia, hmm!! Lại càng đơn giản hơn!” Đôi mắt đẹp vô ý mà cố ý liếc qua hắn.

“Đó là không có ai nghĩ đến, đệ nhất mỹ nhân trong võ lâm xinh đẹp, trí tuệ, tri thức đạt lễ lại có những thủ đoạn vô liêm sỉ như thế để đạt thành mục đích!” Nhớ tới cuộc hôn nhân của hai người sinh ra như thế nào, Lục Minh Triều cắn răng.

Tiếng cười kiêu ngạo cất lên, làm Lục Minh Triều nghe thấy chói tai cực kỳ.

“Thủ đoạn thế nào thì cũng chỉ đổ thừa cho ngốc tử, không tránh được thủ đoạn làm sao là người thông minh, biết không? Tướng công tiểu đệ!”

Nói ta ngốc tử! Lục Minh Triều lạnh lùng nhếch môi.

“Chính trực dĩ nhiên không bằng âm hiểm, ta hiểu rất rõ, ngày nào đó người bên cạnh ngươi bị ngộ độc chết, ta chắc chắn không nghi ngờ người chính là người ra tay, dù sao thì chuyện lúc trước cũng đã giúp ta khắc cốt ghi tâm rồi, nương tử đại tỷ!”

Nói ta âm hiểm! Nhan San San mắt hạnh liếc xéo.

“Nhỏ nhen, lại thích đa nghi, phái người theo dõi ta lại gây ông đập lưng ông, trách ai đây?” Hơn mười ngày trước Lục Minh Triều phái người theo dõi nàng ra cửa, kết quả lại bị lạc đường trong vườn hoa, cùng mấy tên lưu manh trong kỹ viện xung đột, làm ọ chuyện lớn lên, từ đó truyền ra ngoài, gia đình trong Lục phủ theo dõi phu nhân nhà mình vào lầu xanh, lại còn đánh nhau với bảo kê của kỹ viện, không chỉ làm cho danh dự của Lục gia bị hao tổn mà cũng khó xử với bạn bè giang hồ.

“Người nên kiểm điểm là người mới đúng, lập gia đình rồi còn vương vấn tơ lòng với Tô Thiếu Sơ, nếu không phải sợ người bại hoại phá hết gia phong của Lục gia, đường đường Thiếu tông chủ như ta cần phải làm chuyện đó sao?” Còn dám trách hấn.

“Đừng có nói oan cho ta, ta và Thiếu Sơ không phải là quan hệ mà ngươi nghĩ!”

“Đúng là bình tĩnh thật đấy! Ta còn chưa có hỏi, tháng nào cũng bảo phải đi dâng hương cho Tham Thần, kết quả, mỗi lần đi ra ngoài, vừa đi qua Tam Yên Hoa là biến mất không thấy bóng dáng, rốt cuộc ngươi đi đâu làm gì, đúng là vấn đề lớn nha!” Tam Yên Hoa là một kỹ quán nổi tiếng nơi đế đô, mỗi lần thê tử đi ra ngoài, đi qua nơi này là biến mất không thấy tăm hơi, làm Lục Minh Triều không khỏi nghi ngờ.

“Tham thần, cúi chào, cầu xin ngài, đừng làm cho người này suy nghĩ bấy bả nữa, ta nghe cũng biết ngươi vô sỉ theo dõi ta nhiều lần, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, đúng là tâm địa xấu xa, hành động hèn hạ!”

“Tâm địa ta xấu xa, ta hèn hạ đấy!” Sắc mặt Lục Minh Triều, chế giễu nàng: “Cho dù xấu xa hèn hạ thế nào thì cũng đâu bằng những chuyện đại tỷ ngươi đã làm, dù sao hôn sự này như thế nào, cả ta và ngươi đều hiểu rõ!”

Nhan San San nhăn mày.

“Chuyện để nói với bốn tiểu thư, Lục Minh Triều ngươi chỉ có chuyện này nói thôi sao? Anh hùng thiếu niên mà người ngoài xưng tụng tưng tưng, là một lão yêu nghiệt thích sắm vai tội nghiệp, đúng là Lục gia Thiếu tông chủ!”

Lục Minh Triều tức giận nhíu mày.

“Như nhau, như nhau thôi, người mà người người giới võ lâm ngưỡng mộ, là giai nhân trong mộng, là nghiêng nước nghiêng thành, trên thực tế là người vô cùng hung dữ, dã man, thích nhất là thấy máu, giảo hoạt gian trá, đúng là đệ nhất mỹ nhân!”

“Lục Minh Triều!” Hai mắt Nhan San San tròn xoe.”Mấy ngày này bốn tiểu thư phải tịnh tâm, không muốn cãi nhau với ngươi, cũng lười so đo với người trẻ con như ngươi!”

Dám nói hấn trẻ con, Lục Minh Triều lại càng giận hơn.”Nhan San San, đừng quên, thân phận của ngươi là Lục thiếu phu nhân, là người của Thiếu tông chủ ta, đừng có mở miệng ngậm miệng là bốn tiểu thư, ngươi nghĩ mình còn có thể ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt sao?”

Tia điện xẹt từ mũi lên đến mắt hai người, hai người liếc thẳng nhau, trừng hướng thẳng về đối phương!

Lục Tu vội vàng nhắc nhở, “Thiếu tông chủ, Thiếu phu nhân, đã đến ngoại sảnh đường rồi ạ.”

Mọi người đi đến trước thềm đá trước cổng, gã sai vặt hai bên đang định mở cửa, lại nhìn thấy lửa giận của hai vị chủ nhân sắp bay lên đến sao hỏa....

Nhan San San lướt mắt nhìn, Lục Minh Triều nhướng mày, hai người cùng bĩu môi một cái!

“Hừ!” Hai bên quay đầu ngược nhau, sau đó bước lên thềm đá, dừng trước cửa lớn.

“Mở cửa cho Thiếu tông chủ, Thiếu phu nhân.”

Khi cánh cửa bằng gỗ nặng nề từ từ được đẩy ra, bên trong đại sảnh to như vậy, nhưng ba mẹ, Hải Lục Thất Bang đã ngồi đầy hết!

“Chư vị, Lục thiếu tông chủ cùng Lục thiếu phu nhân đã đến.” Lục lão tổng quản chịu trách nhiệm giới thiệu lên tiếng.

“Nương tử.”

“Tướng công.”

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt mọi người, Lục Minh Triều phát ra tiếng cười sảng khoái, đỡ kiều thê bên cạnh đi đến; Nhan San San cũng đồng thời nhẹ nhàng nở nụ cười khuynh thành khuynh quốc, dịu dàng dựa vào vị hôn phu.

“San, cẩn thận khóa cửa.”

“Vâng, Triều.”

Anh hùng có mặt nhu tình, nghĩ xem Lục Minh Triều bên ngoài võ lâm nổi tiếng bao nhiêu, thẳng thắn không câu nệ, bây giờ gặp ái thê lại thâm tình chăm sóc thế nào; nghĩ xem trước khi kết hôn, Nhan San San là mỹ nhân lạnh lùng bao nhiêu, sắc mặt không bao giờ thay đổi, bây giờ nhìn trượng phu lại dịu dàng động lòng người như thế nào; mọi người ở đây nhìn thấy vậy đều yêu thích và ngưỡng mộ cực kỳ, anh hùng mỹ nhân kết hợp, quả nhiên là chuyện tình từ giai nhân và anh hùng luôn là giai thoại đẹp nhất.

3. Chương 3

“Thiếu tông chủ, người có khỏe không?”

Cánh cửa vừa khép lại, Lục Tu vội vàng vỗ lưng giúp Lục Minh Triều, chỉ thấy sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên là không thoải mái.

“Không có gì, thật không hiểu nổi những người này, có chuyện gì không thể ngồi xuống mà nói sao, nhất định phải đổ máu mới cam lòng!”

Lục Minh Triều ghét nhất là thấy máu, bởi vì khứu giác của hắn nhạy cảm hơn người thường nhiều, người bình thường sẽ ngửi thấy mùi bình thường, nhưng với hắn là gấp bội, gấp ba, vì vậy, mùi máu với hắn mà nói là độc dược trí mạng, bởi vì mùi vị đặc biệt đó làm cho dạ dày hắn khó chịu, buồn nôn, nhưng lại không thể nói ra trước mặt người ngoài, nói đùa à, thân là Lục thiếu tông chủ – danh môn trong võ lâm lại sợ máu, nhất định sẽ bị người đời chê cười! Vì vậy cho dù có khó chịu đến mấy, hắn cũng phải nhịn!

“Cũng may Thiếu phu nhân thông minh, biết rõ bọn họ căn bản không muốn nhờ giải quyết gì cả, chỉ muốn dùng vũ lực để quyết định thế lực trong địa bàn, tìm đến Lục gia chỉ hy vọng võ lâm chứng kiến, sau này có xảy ra chuyện gì, thế lực thuộc về ai, Lục gia đều phải ra mặt nói chuyện.” Những chuyện như thế này, Lục gia khó mà tránh được, vì có thân phận nư tử tiền thân bổ thế gia, xảy ra vụ án nào, hành tẩu giang hồ, hai bên trắng đen đều cần nhờ đến, vì vậy mà người Lục gia thường phải xử lý những tình huống như thế này.

“Thiếu phu nhân thông minh!” Lục Minh Triều cắn răng đối với những lời này! “Đúng vậy! Phải cảm ơn nàng ta giúp đỡ, để hai bên không chút rầy rà đã trực tiếp bước vào trận chiến!”

Hắn không thích nhất là loại người dùng vũ lực để phân xử, máu cứ bắn tung tóe ra, chỉ cần có hắn ở đây, khi đối phương sắp bị chém trúng, hắn lập tức xông ra điểm huyết đối phương, không ấu chảy ra, còn có thể nhanh chóng kéo quần áo của đối phương xuống, chữa trị vết thương kịp thời, không ngờ khi hành động này truyền ra ngoài, người trong võ lâm lại tưởng nhầm hắn có trái tim từ ái, từ đó, trong chốn võ lâm truyền, hắn ngoài có vẻ ngoài lạnh lùng ra, còn có trái tim nghĩa hiệp ...

“Ta nghĩ phu nhân làm vậy là để bọn họ mau chóng giải quyết, nếu không, bằng thói quen của đám Hải Lục Thất Bang đó, không biết sẽ quấy phá Lục gia đến mức nào!” Lục Tu áy náy nói.

“Đúng là quyết đoán lắm! Hai bên vốn chỉ cần cử một người đại diện, phân định thắng thua bằng một trận đấu là được rồi, vậy mà thiếu phu nhân quyết đoán nhà người lại kêu “giáp lá cà”, hai thắng một bại sẽ

định thắng thua, kết quả, vừa mới kết thúc trận đấu nàng ta đã lấy lý do sợ mùi máu nên lui xuống.” Để lại một mình hắn ở lại để chiến đấu với máu tanh!

“Ta nghĩ, chắc thiếu phu nhân ... cẩn thận thôi!”

“Tiểu Tu!” Lục Minh Triều liếc hắn.”Thân phận của ngươi là người của Đông Húc Biệt Uyển hay là Hà Tây Các?”

“Thiếu tông chủ, Tiểu Tu không phải là người ở Đông Húc Biệt Uyển, càng không phải người ở Hà Tây Các, chỉ là người bên cạnh ngài thôi ạ!” Vừa thấy sắc mặt của chủ nhân, Lục Tu lập tức nở nụ cười đầu hàng, thấy vẻ mặt kiêu ngạo của chủ nhân, hiển nhiên đã hài lòng, hắn mới âm thầm thở ra.

Ở Lục gia, chỉ cần Thiếu tông chủ và Thiếu phu nhân chiến tranh lạnh, hai bên chẳng những phân phòng ở riêng mà gia nhân trong phủ cũng giành giật nhằm chiếm thế thượng phong, mỗi khi chủ nhân hai bên chiến tranh, các hạ nhân ở Đông Húc Biệt Uyển và Tây Hà Các cũng khiêu khích nhau dữ dội, chỉ có duy nhất một người không bị những điều này ảnh hưởng, chính là cha của hắn, lão tổng quản hơn ba mươi năm ở Lục gia.

Cha của hắn, chẳng những là trụ cột đứng bên ngoài sảnh đường, tiếp đãi hai đạo hắc bạch luôn là thái độ ung dung bình tĩnh như nước, mà ngoại sảnh đường từ trước đến nay thường tiếp lão thiếu gia, lão phu nhân đến chơi, vì vậy, địa vị của cha ở Lục gia rất đặc thù, khi nói chuyện, cho dù là Thiếu tông chủ hay Thiếu phu nhân đều phải nể ba phần.

“Nhưng thật kỳ lạ, sao Thiếu phu nhân lại đi ra khỏi sảnh đường nhỉ?”

Lục Tu nhanh chóng nói sang chuyện khác, sợ chủ nhân nhà mình lại nói nhiều về chủ đề này, tuy bên ngoài chủ nhân thoát nhìn như mạnh mẽ dũng cảm, nhưng bên trong lại hoàn toàn khác nhau, “Tính cách nhạy cảm, nội tâm yếu ớt” chính là hình dung rõ nhất về chủ nhân của bọn họ, chỉ cần gặp chuyện khó nghĩ, sẽ lập tức rút vào mai rùa, tự trói mình vào kén đến khi mọc meo, tuyệt đối đừng nghĩ có thể đưa hắn ra!

“Làm gì có kỳ lạ chứ, San San làm như vậy chỉ có một nguyên nhân, đó là tình cảnh xung đột ban nãy không đủ kích thích, không làm cho tinh thần của nàng phấn chấn!” Một người sợ máu như hắn lại cười một thê tử thích máu, nếu không đủ mùi máu tanh, tuyệt đối sẽ không hấp dẫn được kiêu thế!

Lục Tu chợt hiểu ra gật đầu, “Khó trách trước khi Thiếu phu nhân bỏ đi còn nói thật nhảm chán, vóc người cao lớn như vậy mà máu chỉ có vài vết trên trán, không có gì vui!” Suýt nữa thì quên mất, rồi, phản ứng thấy máu của Thiếu tông chủ và Thiếu phu nhân trước gì hoàn toàn ngược nhau!

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng phu nhân đúng là một con người đặc biệt, đứng trước núi thái sơn cũng không thay đổi sắc mặt, tuy được gả vào Lục gia có tiếng trong giang hồ lại không thích học võ, nhưng lại gan dạ sáng suốt, ngay cả cha hắn cũng phải tán thưởng, làm sao có thể vì một chút xung đột mà bỏ đi chứ.

“San San...” Thấy Lục Tu quay đầu suy tư, Lục Minh Triều khụ một tiếng, sắc mặt bất chính.”Ừ, trước khi Thiếu phu nhân bỏ đi, có ... có thông báo chuyện gì không?”

Thông báo chuyện gì? “Không có ạ!”

“Không có – - có!” Lục Minh Triều tròn xoe mắt, “Một chút cũng không có?” Thấy Lục Tu lắc đầu lần nữa, hắn trầm giọng hỏi nữa: “Một chút ám hiệu hay cái gì liên quan đến buổi tiệc tối mai cũng ... không có?”

Trước khi hai người tranh cãi âm ỉ, San San đã bảo đêm trung thu sẽ đi với hắn ra ngoại thành để đi, cùng lên đỉnh Thiên Minh ngắm “bức tranh trăng tròn rồi đến bình minh”, hắn ngóng trông hồi lâu, còn dặn người chuẩn bị mọi việc, để đêm càng thêm đẹp đẽ, tết trung thu cũng sắp đến rồi, không biết San San nghĩ như thế nào?

“Ám hiệu? Liên quan đến bữa tiệc?” Lục Tu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lập tức vỗ tay.”Có, có, có, ta nhớ rồi, hình như trước khi về Tây Hà Các, phu nhân có nhắc đến.”

“Thật sao? San San có nói ... À à, Thiếu phu nhân nói gì?” Giấu đi tâm trạng hưng phấn tốt độ, Lục Minh Triều gác tay lên bàn, ra vẻ nghiêm túc.

“Ta nghe thấy Thiếu phu nhân dặn dò Lệ Nhi, tối mai kết thúc Trung thu dạ yến rồi phải trải giường cho nàng thật ngay ngắn, phải dậy sớm chuẩn bị, sáng sớm nàng có hẹn với Tô công tử.”

“Rạng sáng ngày thứ hai, có, hẹn, với, Tô Thiếu Sơ, cho nên đi ngủ sớm!” Lòng mào của Lục Minh Triều dựng cao lên, đôi mắt mở to, nghiêng răng nói! “Tốt lắm, Nhan, San, San, để ta xem lúc đó người ra được Tây Hà Các, có ra được cửa của Lục gia không? Hừ!”

“Thiếu, Thiếu tông chủ – - Thiếu tông chủ – - đã xảy ra chuyện gì!” Chủ nhân của hắc lập tức xoay người, hùng hổ bước về phía Đông Húc Biệt Uyển!

“Dâng hương, rửa bút, chuẩn bị giấy, tiếng đàn – -” Lục Minh Triều vung tay áo, quát rống lên!

“Á! Dạ, Dạ!” Thấy chủ nhân quay đầu lại, trợn mắt hung hăng nhìn mình, Lục Tu lập tức đuổi theo, trong tâm thầm khóc thét: xong rồi, xong rồi, lại bắt đầu nữa rồi!

Tây Hà Các.

“Tiếng đàn nổi lên, Thiếu phu nhân.” Lệ Nhi đứng cạnh cửa sổ lầu thứ ba, điều chỉnh màn che bên cửa sổ, nghe thấy tiếng đàn phát ra, nàng nhìn Đông Húc Biệt Uyển từ trên cao xuống.

“Ồ ~ lại làm chuyện gì nữa thế.” Gác đôi chân dài trắng nõn lên ghế, áo nửa cởi, Nhan San San điệu bộ nhàn hạ tự do thoải mái ngồi, hình tượng khoan trang dịu dàng hoàn toàn biến mất, tiện tay cầm lấy chai rượu bên cạnh hùng hổ uống, giọng vẫn dịu dàng hỏi.

“Sao Thiếu tông chủ lại giận dỗi thế?”

“Tại sao!” Nhan San San hừ cười, lấy một quả nho đưa vào miệng.”Lòng nghi ngờ, bình dấm phát tác chung một lúc, lại không dám nói ra nên mới như vậy!”

Lệ Nhi cái hiểu cái không gật đầu, tràn đầy tò mò ngắm nhìn.”Không biết bên trong rốt cuộc đang làm gì nữa!”

“Xét theo tính cách của tên kia thì những chuyện làm được giống như là tiểu cô nương đang phát cáu thôi!” Dùng sức gặm hết quả lê vào miệng, Nhan San San nhún vai nói.

“Giống như một cô thiếu nữ đang buồn bã, thích ngồi bứt cánh hoa mà đoán!”

“Bứt cánh hoa?”

Nhan San San che môi khẽ cười.”Người nên xem nhiều kịch về con gái đi, không hiểu lòng người gì cả, tiểu cô nương thường thích vừa bứt cánh hoa, vừa nói yêu ta, không yêu ta, yêu ta .... vừa nhàm chán vừa hoang đường!”

“Không thể nào!” Lệ Nhi không dám tin.”Đối với chuyện của Thiếu phu nhân, Thiếu tông chủ tuy không thích lắm nhưng nhìn vóc người hắc khôi ngô, khí khái anh hùng cao ngất, lại trọng tình trọng nghĩa trong mắt người võ lâm, sao lại có thể ...” Hơn nữa, một người đàn ông tức giận thì liên quan gì đến cánh hoa chứ!

“Những trò xiếc nhỏ này, bên ngoài và bên trong khác nhau, cũng đâu có gì là không thể!” Nhan San San đã gặm nuốt được hơn phân nửa trái lê, khinh thường nói.

Lệ Nhi trừng mắt nhìn, bán tín bán nghi với lời nói của phu nhân nhà mình, nếu thật như thế thì Thiếu tông chủ và Thiếu phu nhân lập gia đình nửa năm, tiếng đàn truyền ra từ Đông Húc Biệt Uyển không ít, chẳng lẽ lần nào cũng bứt cánh hoa sao?

“Thiếu phu nhân.” Ngoài cửa truyền đến tiếng của thị nữ.

“Xảy ra chuyện gì?” Thấy thị nữ chuyên chăm sóc cho chó mèo trong Lục gia ửng đỏ hốc mắt, Nhan San San hỏi.

“Con mèo hoa mà thiếu phu nhân thích nhất, nó...”

Vì Nhan San San thích náo nhiệt nên trong Tây Hà Các nuôi ba con mèo, hai con chó, sáu con chim, hai con thỏ.

“Hoa như thế nào?”

“Hoa... Đã xảy ra chuyện!” Nhớ tới con mèo mà mình đã chăm sóc thật lâu, thi nữ nhìn không được che mắt.

Bên trong Đông Húc Biệt Uyển, lúc này một không gian yên lặng và ... khói bay lượn lơ, tiếng đàn bỗng bẽnh, trong phòng phảng phất như bước vào cõi hư không.

Lục Minh Triều ở trong hoa viên, cầm nhang thành tâm lạy ba lạy, sau đó cắm vào lư hương bằng gỗ lim đặt trên bàn thờ, mắt liếc nhìn sang tờ giấy trắng bên cạnh, sau đó đưa tay sang một bên.

“Ừ!” Lục Minh Triều cầm lấy bút lông dính mực chúi xuống, sau khi toàn bộ ngòi bút đã dính mực đen, đột nhiên vẩy mực lên giấy, các vết mực đen lả tả rơi xuống tờ giấy trắng, hạ bên hai nhân lập tức chạy đến đếm vết mực.

“Ba mươi bảy!” Lục Minh Triều nhướng mày, xoay người đi vào nội đường Thiên Đường!

Chỉ là... Khi chú ý nghe sẽ thấy tiếng đàn hơi loạn, lại nhìn kỹ lần nữa, khi Thiếu tông chủ đi ngang qua người đánh đàn, người đánh đàn chảy ra mồ hôi hột đầy cả trán, hai tay không dám dừng lại, cố gắng duy trì biểu tượng của cao quý này.

Lục Tu cầm tờ giấy lên, vẽ lên trên một hàng ô vuông, các ô vuông ô lớn ô nhỏ, cách xa cách gần không giống nhau, cho đến khi thấy đã nhiều đến nỗi không đếm được rồi, hất lập tức giao cho Lục Minh Triêu.

“Vâng, da, ba mươi bảy... Ba mươi bảy...” Luc Tu vôi vàng đếm đủ ba mươi bảy tờ rồi để lên bàn.

“Yêu ta, không thương ta; yêu ta, không thương ta...”

“Nếu như yêu ta, tại sao lại không coi trọng lời hứa với ta – San San – “

“Không, yêu, ta!” Hoàn thành một tờ, cuối cùng chính là “không yêu ta”, làm cho Lục Minh Triều như phát điên xé nát tờ giấy! “Không thương ta – - nửa năm trước – - tại sao phải đùa bỡn với ta – - “

“Có ... lẽ ?!” Bỗng nhiên, đôi mắt bắn đầy sát khí!

thể hiểu Thiếu phu nhân thật tâm yêu Thiếu tông chủ người, không tin Thiếu tông chủ cứ viết đủ ba mươi bảy trang sẽ biết!”

Ánh mắt đầy sát khí không vì lời nói của hắn mà thay đổi, ngược lại còn hung dữ hơn, làm cho Lục Tu đang cố gắng giữ gương mặt cười cảm giác như chủ nhân sắp bắn thủng hắn, chủ nhân đang buồn bực rất khó để nắm bắt tâm trạng.

“Thập diện mai phục!” Lục Minh Triều chợt lên tiếng nói.

“Thập, mai phục cái gì?”

“Bắn ra thập diện mai phục cho ta – - ta nghi ngờ các người – - khắp nơi có mai phục!” Lục Minh Triều bẻ gãy bút trong tay, quát lên với Kiếm Đồng: “Cầm, Cầm, tiếng đàn của các người không biết thích ứng theo hoàn cảnh sao, Bốn tông chủ tiếp tục viết đúng là đáng chết, không nên giết, biết không?”

“Vâng, Thiếu tông chủ!”

Thiếu tông chủ mà nổi giận thì không nói được đạo lý gì, chỉ đành cố gắng làm theo lời hắn.

Tiếng đàn của Cầm, Cầm vừa thay đổi, bốn phía nhất thời trở nên vô cùng khẩn trương, gấp gáp, từng bước từng bước làm rung động!

Theo tiết tấu tiếng đàn càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng mọi người ở đây cũng dồn dập theo, bởi vì “hoàng tử” trước bàn không còn ngồi nữa, mà là đứng để múa bút, mặt mày đờ đờ sát khí cứ như muốn giết chết tờ giấy vậy, càng đến gần góc cuối của giấy, mọi người lại càng hồi hộp, nếu ô cuối lại là “không thương ta”, thì chắc chắn cảnh tượng sẽ không dễ xem!

Sợ nhất là hành động lật sang tờ khác của Thiếu tông chủ, bởi vì mỗi lần viết xong một tờ là sẽ phát điên một lần, lần này, nếu rơi vào “yêu ta” thì mọi người có thể thở ra, còn nếu rơi vào “không thương ta”, cảm xúc của chủ tử sẽ bắt đầu nổi lên, chỉ cần làm sai một việc nhỏ như cọng cỏ cũng không thoát khỏi mắt của hắn!

Vì vậy, cứ khi đến ô cuối cùng của một trang giấy, cứ theo “yêu ta” và “không yêu ta”, tâm trạng của chủ tử tăng lên thì mọi người phải nín hơi, giảm xuống thì mọi người có thể thở ra!

“Khóí nhật đi rồi kìa!” Người đang chuyên tâm múa bút bỗng giương mắt lên, nhướng cao lông mày, ánh mắt sắc bén quét về bốn phía.

“Mau thêm vào, mau thêm vào.” Gia nhân thêm nhang vào lư hương, cố gắng duy trì vẻ mịt mờ của cõi hư vô.

Thiếu tông chủ từng nói, hư vô là cảnh giới của “tâm không một vật”, hư vô là cảnh giới mà hay tiên hay người cũng đều ngang hàng, vừa là vô ích, vừa là sự bình thản yên lặng không chịu nổi, là cảnh giới mà lục đục không thể vào, cho nên mỗi khi Thiếu tông chủ có vấn đề gì đều sẽ đến đây, bắt đầu tĩnh lọc, trấn tĩnh lại tâm trạng.

Bởi vì có trên đám mây có tiên nhân cho nên nhất định phải luôn có khóí ở đây, tiếng đàn có thể giúp cho nội tâm thêm tĩnh tâm, hơn nữa múa bút có thêm hương nhang sẽ thêm phần cầu khẩn, ở hoàn cảnh mà mọi thứ đều tĩnh tâm như thế này thì viết chữ mới linh nghiệm.

Ngàn vạn không nên nghi ngờ rằng sẽ có kết quả gì, nói đùa, ngay cả giả còn không có, làm sao mà có thật?

Quan trọng là ai dám thử chất vấn xem, Thiếu tông chủ đã nói, cuộc đời của hắn nếu không có được tình yêu của Thiếu phu nhân, vậy mọi người phải cùng hắn ném thử cảnh giới đặc ý này!

“Tiểu Tu, ngươi cảm thấy có đủ trong ba mươi bảy tờ không?” Tiếp tục phấn đấu cùng hai câu quen thuộc, Lục Minh Triều chợt hỏi.

“Ba mươi bảy nha!” Lục Tu nuốt nước miếng, ha hả cười, “Cát nhân thiên tướng đếm chữ thì phải đếm theo số tên họ Cát, như vậy mới gặp dữ hóa lành chứ!”

“Ừ!” Nhướng mày quét nhìn.”Nói vậy trước khi gặp điềm lành sẽ xuất hiện điều dữ sao!”

“Hả...”

“Nếu như không thể vượt qua khó khăn thì điếm lành có đến không?”

“Cũng...”

“Tại sao cổ nhân nhận định, cứ nhất định ba mươi bảy là cát tường chứ?” Chuyên tâm moi móc rắc rối ra, “Nếu cuối cùng ta không viết ra được chữ Cát Tường, vậy chẳng phải không thể sửa vận mệnh rồi sao?” Dựa vào cái gì mà hần không được, người ta lại được cát tường chứ?!

“A...”

“Nếu như viết xong tờ thứ ba mươi bảy mà cũng không linh nghiệm, bỗn Thiếu tông chủ có cần thử tờ ba mươi tám không?”

“Thiếu, Thiếu tông chủ nghĩ nên thử như thế nào?”

Chủ tử ngược mắt lên, buồn rười rượi nói: “Thì thấp nhang nhờ ông trời làm chủ, hoặc vấy mực lại lần nữa xem bao nhiêu vết, hoặc vẽ mấy kiếm lên người người, xem xem rốt cuộc San San yêu hay không yêu ta, ta nghĩ cách thứ ba linh nghiệm hơn chẳng?”

“Thiếu tông chủ, Tiểu Tu cũng giống như ngài, đều là con một mười mấy đời, không hợp để thử các thứ a, thí nghiệm thứ ba mươi tám, ngài nên thử ...”

Lục Tu vừa nói, vừa nhấc tay lên chỉ về hướng hai gã sai vặt kế bên.

“A Toàn, A Bình, hai người bảo rất muốn hỏi đáp ơn Thiếu tông chủ mà, cho dù Thiếu tông chủ muốn thử mấy kiếm thì với họ cũng không thành vấn đề gì!” Làm ngơ trước tiếng hít thở dồn dập của hai gã sai vặt, Lục Tu dùng sức đẩy hai gã lên đằng trước.

“Thiếu tông chủ, A, A Toàn trời sinh không tốt, ta sợ sẽ không linh nghiệm, hủy, hủy đi khổ tâm của ngài!”

“A Bình cũng là... Khí nhược, thể yếu, da thịt cũng yếu, sợ chưa được hai kiếm là đã đi châu ông bà rồi, cô, cô phụ tấm lòng của Thiếu tông chủ ngài!”

Ngay khi hai tên sai vặt muốn kể mình mong muốn hạ sinh bao nhiêu, nhưng bất đắc dĩ không thực hiện được thì một vật thể màu vàng nâu nhảy từ cửa sổ vào, mọi người còn chưa kịp phản ứng, vật thể đã nhảy lên bàn mà Lục Minh Triều đang múa bút!

“Thiếu tông chủ, là Kiều Kiều!”

Một con khỉ màu vàng, trong ngực ôm một vật thể cùng màu, nháy nháy đôi mắt to, vẫy đuôi chào Lục Minh Triều.

“Tiểu tử này chạy đi chơi, bị lão quản gia nói trúng rồi, trưa nay không thấy người về ăn cơm, không đói sao?” Thấy con khỉ yêu của mình, trên gương mặt căng thẳng của Lục Minh Triều xuất hiện một nụ cười, nhấc cánh tay lên, Kiều Kiều tiện hể bỏ đi vật thể trong lòng, tiện tay nắm lấy tay chủ nhân.

Ở Đông Húc Biệt Uyển, con khỉ này là vật duy nhất có thể quấy rầy Lục Minh Triều mà không bị phạt, cũng là một trong số ít những vật có thể dời lực chú ý của hần sang chuyện khác.

“Người làm sao mà vào được thế?” Thấy con khỉ quăng một vật thể màu vàng lên bàn, dính đầy bùn lầy, có vài vết đen sẫm, Lục Minh Triều dùng cán bút gầy gầy, nhìn chính diện mới biết là một con mèo!

“Bắn quá, con khỉ ngốc này, sao lại ôm con mèo bắn thế hả!” Lục Tu sợ chủ tử bị bắn, vội vàng mang đi xử lý, nhưng vừa nhìn thấy con mèo lập tức nín thở.”Con mèo này...”

“Con mèo này làm sao?” Lục Minh Triều cau mày.

Sắc mặt Lục Tu thay đổi từ trắng đến xanh, A Toàn, A Bình cũng đi lên nhìn thử, nhận ra lai lịch của vật thể kia, không khỏi thở gấp một tiếng!

“Đó hình như là ...”

“Con mèo ở Tây Hà Các, nghe nói là con mèo mà Thiếu phu nhân yêu thích nhất!”

“Nhìn bộ dạng bi thảm của nó, chắc hẳn là vừa rồi chiến tranh kịch liệt lắm đây.” Bộ lông rối bời, bụi bẩn đầy người, còn có dấu vết như bị gặm cắn nữa, đúng là đáng thương.” Lục Tu kết luận nói: “Xem ra con mèo mà Thiếu phu nhân ưa thích nhất đã bị .... con khỉ yêu của Thiếu tông chủ giết chết rồi!”

Đáp án mà mọi người nghi ngờ cũng đã bị nói ra rồi, không ai dám lên tiếng nữa, không ngờ khi ai đó đang “yêu ta”, “không yêu ta”, một tiểu sinh mạng đã biến mất, xung quang bỗng vang lên những tiếng đọc kinh đưa tiễn, siêu độ cho chú mèo ...

Nam mô a di đà bà da ...

Sống có số chết cũng có số ...

A di xin hãy thương xót cho sinh mạng bé nhỏ ....

A di, mong đức Phật thương xót ...

Khi mọi người đắm chìm trong tiếng nhạc “đưa tiễn linh hồn đến niết bàn”, trong ảo cảnh hư vô khói bay mịt mù, giống như nhìn thấy linh hồn của con mèo đã được bay lên trời, một tiếng quát rống lập tức đưa mọi người trở về thực tế!

“Đủ rồi! Ai còn dám khóc lóc than vãn nữa thì nửa đời sau ở cùng con mèo này luôn đi!” Lục Minh Triều tức giận nhìn người đánh đàn, “Cầm, Cầm, các người đang làm gì hả?”

“Thiếu, Thiếu tông chủ... Ngài mới vừa nói... Tiếng đàn nếu theo hoàn cảnh biến thông cơ linh...”

“Chúng ta cứ làm việc theo lời Thiếu tông chủ đi!”

Nhìn Kiều Kiều gặm thi thể của mèo đi đến, trong nháy mắt, mọi người đều yên tĩnh lại, chiếu theo tình cảnh này, bọn họ có nên hát thêm một khúc cầu siêu không? Sao thấy chủ nhân không hài lòng lắm!”

“Các người – -” Lục Minh Triều tức giận giơ ngón trỏ chỉ chỉ, nhìn bọn họ cứ ngây ngô cười không chút nghi ngờ, chân chất là một cụm từ khác dùng để chỉ ngốc! Nhớ tới có người từng dùng cụm từ để hình dung hai người này, đây là lần đầu tiên hắn tán thành sâu sắc như thế.

Hít sâu, ngón tay chuyển hướng.”Tiểu Tu!”

“Dạ có! Thiếu tông chủ!”

“Đây chính là cái gạt dũ hóa lành, diêm lành đến sau diêm hung sao” Lục Minh Triều ôm ngực nói: “Vừa là người nói, tự cho ta chịu trách nhiệm!”

“Dạ! Cái này...” Mặc mớ gì tới ta! Lục Tu khóc thét không dứt trong lòng.

Rõ ràng chuyện con mèo là do con khỉ chết tiết này gây họa, sau bây giờ lại chuyển sang hắn chứ? Vậy mà hết lần này đến lần khác, con khỉ gây họa cứ vô tội tròn to con mắt, cũng nhìn hắn như thế, thật muốn bóp chết con khỉ ngu xuẩn này!

“Người đừng có nói với ta, con mèo chết đi sẽ giúp cho ta và Thiếu phu nhân gạt dũ hóa lành đó!” Lục Minh Triều cắn răng cười lạnh.

“Hình như là không thể mà? Con mèo Hoa Cầu này là con mèo mà Thiếu phu nhân yêu thích nhất! Bây giờ lại bị Kiều Kiều giết chết rồi!”

“Có lẽ là Thiếu phu nhân sẽ giận Thiếu tông chủ suốt một tháng, hoặc cố ý hẹn hò đi du lịch với Tô Thiếu Sợ, làm cho Thiếu tông chủ tức giận.”

A Toàn, A Bình xôn xao nói ra ý kiến của mình, Lục Minh Triều vừa nghe đến cái tên Tô Thiếu Sợ, sắc mặt lập tức đen lại, tay phải nắm chặt thành, nắm mạnh về cái bàn!

Mọi người sợ hãi bỏ chạy hết, ngay cả Kiều Kiều cũng kinh hoảng nhảy xuống vai hắn, bỏ chạy theo đường cửa sổ!

Thiếu tông chủ của bọn họ, cho dù trong tâm nhạy cảm tinh tế như thế nào thì bên ngoài vẫn thuộc lại uy mãnh nhanh nhẹn dũng mãnh; phát tiết tâm trạng xong mà vẫn chưa khống chế được cơn tức, thì sẽ bắt đầu tìm vật cứng để phát tiết, những người hy sinh trong nửa năm nay có thể chứng minh, ai mà bị cuồng

phong quét đến, không chết thì có thể còn sót lại hơi cuối cùng, để thấy rõ sự hấp hối, quả là cảm giác hư vô!!!

“Thiếu tông chủ – - Thiên, Thiên, Thiên Đường này ở sau núi ạ! Nếu ngài phá nát Lục phủ, Thiếu phu nhân càng có cơ đi tìm Tô Thiếu Sơ đó!” Lục Tu đã chạy đến ngoài cửa nói.

Lại một câu Tô Thiếu Sơ làm cho cơn giận của Lục Minh Triều như bùng nổ, hắn không muốn tốn hơi thừa lời, hai đấm nắm chắc, thái dương hiện lên gân xanh, cần phải tìm chỗ phát tiết gấp!

“Tiểu Tu – - Đi mò tiền —”

“Thiếu tông chủ, đừng ... đừng mò tiền được không? Ta nghĩ ra cách rồi!”

Có cách! Những lời này lập tức làm Lục Minh Triều thả lỏng hai đấm! “Xác định là cách tốt?”

“Cách tốt, tuyệt đối là cách tốt, ít nhất là có thể hòa giải chiến tranh giữa người và Thiếu phu nhân!”

Thấy chủ nhân bắt đầu trấn định lại, Lục Tu vội vàng chạy tới, kéo cái ghế qua cho chủ nhân ngồi xuống, nhanh chóng kêu người mang nước trà lên, giúp cho tâm trạng của chủ nhân tốt hơn nữa.

Nói giỡn, đi mò tiền hả? Vậy thì còn khó coi là ngồi đoán bằng giấy kiểu này!

Trong Đông Húc Biệt Uyển có một hồ nước, bên trong hồ nước có rất nhiều đồng tiền khắc “Nguyện ước trở thành sự thật”, chiếm hết toàn bộ đáy hồ, nhưng những người có thể mò được tiền dưới hồ rất ít, nếu mò được tiền thì ước nguyện dù có khó khăn đến mấy cũng trở thành sự thật ...

Vì vậy, mỗi lần chủ nhân muốn mò tiền dưới hồ, theo lệ phải thắp nhang trước một lần, khấn cầu ông trời phù hộ rồi, sau đó sai người bắt đầu mò tiền, nhưng không bao giờ mò được “Nguyện ước trở thành sự thật”, sau đó gương mặt Thiếu tông chủ sẽ bắt đầu méo mó, duy chỉ có một lần mò được, đó là khi hắn tự mình xuống mò, nhưng đó là khi mặt trời bắt đầu xuống núi, khi đốt đèn lên, rốt cuộc mới mò được một cái, mới làm cho Đông Húc Biệt Uyển này yên bình trở lại.

Căn bản là chưa có được đáp án thì hắn sẽ không từ bỏ ý định, còn nói cái gì mà mò được “Nguyện ước trở thành sự thật” thì mọi thứ mới đáng quý, mới thành sự thật chứ!

Các trò chơi này đều do Thiếu tông chủ tự đặt quy tắc, bọn họ không biết như thế nào, chỉ biết từ khi Thiếu phu nhân được gả vào Lục gia, Thiếu tông chủ bắt đầu chơi trò ba ô vuông, mò tiền như thế này.

Muốn trách thì phải trách Thiếu tông chủ và Thiếu phu nhân, hai người này trong ngoài bất nhất (*trong ngoài không như nhau), tính cách cũng trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, thêm nữa Thiếu phu nhân vừa thông minh vừa cơ trí, cả ngày xem Thiếu tông chủ như thú vui, chỉ cần đôi vợ chồng son này còn giận nhau một ngày, cảm xúc lo được lo mất của Thiếu tông chủ đối với Thiếu phu nhân lại càng nghiêm trọng hơn một phần!

“Hoa Cầu chết cũng chết rồi, chi bằng Thiếu tông chủ ôm nó đi tìm Thiếu phu nhân, mượn cái cơ này để đánh vỡ cục diện bế tắc bấy giờ!”

Lục Minh Triều đón lấy nước trà, lấy lá trà bỏ vào bên trong ly, sau đó hớp một cái, hai đầu lông mày tụ vào nói, “Nói cho rõ lại, Hoa Cầu là do Kiều Kiều giết, người bảo ta mang thi thể của nó đi tự thú sao?” Vậy chẳng phải càng khiến San San giận hắn hơn sao?!

“Tự nhiên bị chết, chết ngoài ý muốn, bị giết chết, đều là chết, chỉ là trong lúc vô tình Thiếu tông chủ bắt gặp được thi thể của nó, biết rõ Thiếu phu nhân trước giờ thương yêu nó nên đành ôm Hoa Cầu về giao cho Thiếu phu nhân, để hai bên hòa hảo lại như lúc ban đầu, ít nhất cũng có thể để cho hai bên nói chuyện bình thường lại với nhau, vậy ... Cũng sai sao?”

“Ha ha ha, quả nhiên không sai, tự nhiên chết, chết ngoài ý muốn, bị giết chết, đều là chết, giao thi thể con mèo cho San San, có thể làm cho trái tim nàng mềm đi, cách tốt cách tốt!”

Lục Minh Triều lập tức khôi phục lại khí khái thường ngày, ngửa đầu lên trời cười, cảm thấy trắng trợn thu thật là tròn, rốt cuộc cũng có thể ôm San San nghe nàng dịu dàng nói chuyện rồi, thật là hạnh phúc.

Hắn yêu nhất là nương tử của mình, thích nhất là có thể rửa chân cho nàng lúc nàng đi tắm, xúc nước hoa cho nàng, nhìn làn da nõn nà như tuyết ánh lên vẻ bóng loáng, làm cho hắn có cảm giác rất là thành tựu, thích nhất là lúc nhìn nàng ngủ, đấm bóp hai chân thay cho nàng, mát cá chân của nàng xinh xắn nhỏ nhắn, làm cho khí huyết của hắn chảy đều hơn bao giờ hết, San San ngủ rất say, khi đó cũng là lúc nàng xinh đẹp nhất.

Chỉ là, hơn mười ngày qua San San không chịu để ý đến hắn, hại hắn không được nhìn thấy hai chân trắng như tuyết đáng yêu của nàng nữa, ngày đêm nhung nhớ, khát vọng muốn chết, tuy San San có hơi thô lỗ bạo lực một tí, nhưng nàng không như những thiên kim tiểu thư khác, suốt ngày chỉ lo cho vẻ bề ngoài, nàng thậm chí còn không hiểu tại sao khi tắm rửa phải rắc thêm cánh hoa vào mới tốt cho da! Tại sao phải đặt cánh hoa lên da để cho da mềm mại láng mượt! Chỉ cần nuốt vào hết là được rồi, không phải sao? (*chú thích: đây là ý của San San tỳ)

Nếu chỉ cần nuốt hết cánh hoa là có thể trở nên xinh đẹp hơn, Nhan San San chắc chắn sẽ vui vẻ thu; nhưng phải lau lau chùi chùi, kiên trì ngày nào cũng làm, một chút nàng cũng không muốn làm, bình thường có Lục Minh Triều giúp đỡ, trượng phu còn tử mĩ hơn cả nàng, nhưng chỉ cần hai người cãi nhau, nàng hờn dỗi với Lục Minh Triều, căn bản không để hắn đến gần, càng đừng nói đến chuyện chăm sóc làn da, chăm sóc nhan sắc, đối với mấy cái bôi bôi trét trét kia, từ bé nàng đã ngại phiền toái rồi!

Không biết là không được hắn chăm sóc, làn da trắng ngọc ngà kia có bị nàng chà đạp hay không, không có hắn điều chỉnh huyết khí giúp, nàng có ngủ ngon hay không nữa?

“Thiếu tông chủ, hạ nhân bên Tây Hà Các vừa bẩm báo, Thiếu phu nhân đang đi đến Đông Húc Biệt Uyển.” Hạ nhân đứng canh cửa bên ngoài Đông Húc Biệt Uyển chạy đến nói.

“Tốt lắm, Thiếu tông chủ ta không cần tốn sức đi, mục tiêu đã tự mình đưa tới cửa!” Lục Minh Triều đắc ý đứng dậy, kéo chỉnh áo bào, khoe môi giương lên.”Tiểu Tu, lát nữa phải xem tài diễn xuất của người rồi!”

“Yên tâm, Thiếu tông chủ, mọi chuyện đều đã có Tiểu Tu ở đây.” Nhìn tâm trạng của Thiếu tông chủ dần tốt hơn, chân sải bước đi ra, Lục Tu nhanh trí nói.

4. Chương 4

Nhan San San đứng trước cửa phòng ngủ, nhìn mấy vật nhỏ đặt trước bàn, bắt đầu tìm cái gương nhỏ bỏ vào.

Hơn mười ngày trước, cãi nhau với tiểu tử Lục Minh Triều kia, nàng trực tiếp sang bên Tây Hà Các, không đem theo vật dụng hẳn ngày làm nàng thấy không quen, lần này sang đây, tiện thể lấy luôn về Tây Hà Các.

Mở tủ lớn ra, nhìn thấy các áo yếm đủ màu rực rỡ được cất kỹ vào một góc, cô dứt khoát lôi hết ra bỏ vào rương mang đi, lại bị người phía sau cầm cổ tay lại, cánh tay trắng kiện ôm lấy cái eo thon của nàng, làm người nàng ngã vào lồng ngực rộng lớn đằng sau!

“Đủ rồi, không được mang đồ đi, muốn dùng thì về Đông Húc Biệt Uyển.”

“Người đang giở thói gia trưởng ra, ra lệnh với ta sao?” Nhan San San không quay đầu lại cũng không đẩy người phía sau ra, chỉ ngược mắt hỏi.

“Ta ra lệnh, ngươi sẽ nghe sao?” Lục Minh Triều cúi đầu xuống, chiếm hữu mái tóc xõa trên vai của nàng, ngửi ngửi mùi thơm thuộc về nàng.

“Nếu như ngươi đừng để ý đến hành động của ta như vậy nữa thì ta có thể xem xét lại.”

Sau khi tranh cãi ầm ĩ, Nhan San San phát hiện mình rất khó đi ra Lục gia, nếu nhất định phải đi thì phải có thêm tướng công “làm bạn”, cho nên nàng dứt khoát trốn trong Tây Hà Các, không bước ra khỏi phòng nửa bước, để hắn ngay cả muốn thấy nàng cũng khó khăn, để xem ai đau khổ!

“Nếu như ngươi đồng ý đừng có quan hệ với Tô Thiếu Sơ nữa thì ta bằng lòng với ngươi mọi chuyện.”

“Người đã không tin tưởng ta rồi, vậy thì cảm ơn, ta không làm được!”

“Người...” Lục Minh Triều cắn răng, lại ôm chặt nàng hơn, bàn tay to xoa xoa cần cổ mảnh mai của nàng, như chất vấn, như trêu chọc đùa bỡn bên tai nàng.” Tô Thiếu Sơ quan trọng với người vậy sao? Làm cho người ngay cả khi đã có chồng, đã là vợ người ta cũng phải thường xuyên gặp hấn như vậy!”

Nhan San San thở dài, đưa tay vỗ lấy gương mặt bên cạnh.”Ta và Thiếu Sơ tuyệt đối không phải loại quan hệ như người đang nghĩ!”

“Nếu không phải như ta nghĩ thì khi hấn bị thương, có cần người phải tự mình chạy đến đó chăm sóc không?”

“Ta chỉ đi thăm cố nhân (*người quen cũ) thôi, thấy hấn bị thương thì tiện bề chăm sóc, không ngờ người lại nhớ lâu như vậy!” Thật nhỏ mọn.

“Vậy có cần đuổi hạ nhân đi, sắp xếp cho hai người ở chung không?” Hấn đã sớm nghe hạ nhân mật báo lại.

“Thiếu Sơ vốn không thích có quá nhiều người, huống chi hấn bị thương cần phải giữ yên tĩnh, lúc ấy Lệ Nhi cũng có ở bên cạnh ta, đâu phải chỉ có hai chúng ta ở cùng đâu?”

“Chỉ sợ Tô Thiếu Sơ vừa vẫy tay một cái thì người lập tức đi đến cạnh hấn!”

“Sao người lại có thành kiến với Thiếu Sơ vậy chứ!” Rõ là.

“Bởi vì chỉ có người là gọi tên của hấn!” Trong tứ đại gia tộc, chỉ có một mình San San là có thể gọi thẳng tên Thiếu Sơ.

“Thiếu Sơ rất đặc biệt với ta, hơn nữa chúng ta đều là thanh mai trúc mã, chẳng phải người cũng gọi tên hấn sao, có vấn đề gì chứ?”

“Có vấn đề gì!” Nghe thấy kiều thê trong ngực chính miệng thừa nhận Tô Thiếu Sơ đặc biệt, trong lòng Lục Minh Triều cảm thấy căng thẳng, bàn tay trên cổ nàng cũng căng thẳng theo, trầm giọng nghiến răng, “Hấn đối với người... Thật sự khác biệt vậy sao?”

“Hấn là...”

“Đừng nói!” Lục Minh Triều chợt ôm chặt nàng, giống như đang muốn dùng thân thể to lớn của mình, vĩnh viễn buột chặt lại kiều thê vậy, ôm chặt nàng trong lòng.”Ta không muốn nghe người nói Tô Thiếu Sơ quan trọng với người bao nhiêu!”

Nhan San San bị ôm chặt cảm thấy như từng khúc xương sắp gãy lìa ra, ngay cả hai chân cũng bắt đầu cách xa mặt đất, đau đến mức làm nàng la lên, “Minh Triều... Người để...”

“Ta không buông – -” hấn rống lên, hôn thật sâu vào tóc, tai và hai bên gáy của nàng, “Người đã là thê tử của Lục Minh Triều ta – - là người lựa chọn ta – - cho dù người có hối hận thì cũng không kịp nữa rồi, ta sẽ không buông tay – - “

“Ta... Không phải kêu người buông tay ...” Nàng khó chịu la. “Ta chỉ muốn người thả lỏng một chút ... Người ôm làm cho ta ... Sắp không thở được nữa !”

Lục Minh Triều chôn đầu vào trong mái tóc nàng, không nói gì nữa, vẫn ôm chặt nàng!

“Minh Triều!”

“Ta chỉ hỏi người, Tô Thiếu Sơ rất quan trọng với người, vậy còn ta? Ta và hấn, ai quan trọng nhất?”

Trời ạ! Nhan San San thật không biết nên khóc hay cười! “Người... Buông tay ra, ta sẽ nói cho người biết.”

Trầm mặc trong chốc lát, Lục Minh Triều đặt nàng xuống, nhưng vẫn ôm chặt nàng như cũ.

Chân vừa chạm đất, Nhan San San thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút ảo não nói: “Thật là, sao người lại tự so sánh mình với Thiếu Sơ chứ!” Hỏi cái chuyện này thì có ý nghĩa gì?

Nghe những lời này, Lục Minh Triều lại nghĩ rằng mình không nặng bằng Tô Thiếu Sơ, tức giận lại bùng lên lần nữa, không ngờ giai nhân trong ngực lại xoay người, ôm lấy cổ hấn, đôi môi mỏng dần đến gần hấn.

“San...”

Đôi môi như cánh hoa anh đào chạm vào môi Lục Minh Triều, đầu lưỡi dịu dàng quấn lấy vào hắn, làm cho hắn quên mất lửa giận và lời muốn nói, cho đến đầu nhói truyền đến từ môi dưới, làm cho Lục Minh Triều bỗng hoàn hồn lại, nàng vừa cắn hắn.

“Trượng phu của Nhan San San ta chỉ có một mình Lục Minh Triều người, không phải là Tô Thiếu Sơ, sao có thể so sánh người với Tô Thiếu Sơ chứ? Ngu ngốc!” Đôi môi đỏ hồng vừa rời ra, Nhan San San đã dùng ngón tay chỉ chỉ vào trán hắn.”Còn dám nói người không trẻ con !”

“San San.” Tuy bị kiều thê mắng là ngu ngốc trẻ con nhưng Lục Minh Triều chỉ cười, hắn ôm lấy nàng lần nữa, nhưng không nâng nàng lên không trung nữa, để hai người có thể nhìn lẫn nhau, là đôi vợ chồng son ngọt ngào nên Lục Minh Triều thường xuyên ôm lấy nàng, sau đó hôn nhau đắm thiết.

“Nói vậy trong lòng người, ta quan trọng nhất?”

“Chỉ bây giờ thôi!” Nàng cũng vòng tay qua cổ hắn nói.

“Tại sao chỉ có bây giờ?”

“Nhìn biểu hiện của người, chắc chắn tình yêu không đủ cho cả đời!”

“Người muốn ta biểu hiện như thế nào?”

“Người hỏi ta điều này, chứng tỏ người không tin ta.” Nhan San San chớp mắt, vẫn như lúc trước, cả người nàng dựa vào hắn, cánh môi cong lên, càng lớn nàng càng to gan, thường ôm lấy cả gương mặt hắn, hoặc cố ý “chôn” thân thể mềm mại không xương vào người hắn, bờ ngực chạm vào xương quai xanh của hắn, đôi môi cố ý mà như vô ý lướt qua cái miệng đang mở của hắn.

“Thân là trượng phu của Nhan San San ta, sao lại không hiểu phong tình như vậy?” Nàng nhu hòa vỗ vỗ mặt hắn.”Minh Triều, sao người không nói gì?”

“Ta...”

Cho dù đã kết hôn, cho dù biết rõ nàng đang cố ý trêu chọc làm hắn tâm hoảng ý loạn, nhưng chỉ cần nàng dùng tư thế này trước mặt hắn, lập tức làm cho trái tim hắn đập nhanh hơn, ngôn ngữ cũng dần mất đi, trở nên thiếu thốn vô cùng.

“Người làm sao vậy?” Nhan San San để lại dấu son môi trên mũi hắn, môi trên, môi dưới, hờn dỗi cong lên nói: “Nói chuyện đi! Minh Triều.”

Nuốt nước miếng xuống, Lục Minh Triều cố gắng nhẫn nhịn dục vọng trong thân thể, San San dịu dàng chắc chắn là đang cố ý muốn chinh hắn, hắn phải nhẫn, phải nhẫn...

“Minh Triều, người nhìn người ta như vậy làm cho người ta sợ lắm đó!” Ngón tay thon dài vỗ về đầu lông mày của hắn, mắt của hắn, theo đường viền của gương mặt khô ngô, đôi mắt đẹp liếc nhìn đến hai mắt đang run sợ của hắn: “Minh Triều, từ nhỏ ta đã thích gọi tên của người rồi! Giống như chỉ cần gọi tên người thì không cần phải sợ điều gì nữa!”

Dĩ nhiên, từ nhỏ, chỉ cần nàng gọi tên hắn thì mọi chuyện hắn đều giải quyết giúp nàng, nếu không làm được thì đến phiên nàng giải quyết, cách rất hay!

Biết rõ như thế, nhưng Lục Minh Triều vẫn thích nghe âm thanh dịu dàng của nàng khi gọi tên hắn, hơn nữa bây giờ lại dựa sát vào hắn, đôi môi ướm át đỏ mọng, thân thể mềm mại lung linh ....

“San San...”

Trong không khí đầy nóng bỏng này, dung nhan nở một nụ cười lúm đồng tiền, đã mười ngày không được đụng đến một cọng tóc của giai nhân, Lục Minh Triều không chịu được sự dụ dỗ ngọt ngào này, từ từ dán lên cánh môi non mềm kia, muốn cùng người trong lòng triền miên lần nữa, nhưng vừa nếm thử xúc cảm từ đôi môi kia, một giây đã lập tức mất mục tiêu!

“Đây là cái gì?”

Nhan San San vốn dựa vào người hắn tò mò rút một phong thư ra từ túi hắn.

“Đó là thư mà Tam hoàng tử sai người đưa tới.”

Không thực hiện được cái hôn hừng hực lửa, Lục Minh Triều ảo não, lưu luyến không rời với gò má béo mập của nàng.

“Là tên Tam hoàng tử Chu Dục nam nữ đều xơi kia sao!” Nhan San San điệu bộ nôn mửa, khinh thường nhìn lá thư, “Hắn muốn làm gì?”

“Cổng phẩm mà Đông Vực tiến cống gặp nạn, “Đà Na Ni Châu” quan trọng nhất bị mất, Tam hoàng tử thông báo mọi chuyện cho ta, sau đó sẽ xin Thánh thượng hạ lệnh cho Lục gia phá án”

“Vậy thì chờ Thánh thượng hạ lệnh rồi nói sau! Không có gì sao phải phí sức đưa thư tới trước chứ?” Nhan San San tức giận.

“Tam hoàng tử sợ trong quá trình điều tra sẽ gặp phải Tử Phi Song Nguyệt, làm cho hai bên gặp mặt thành kẻ thù nên muốn ta cẩn thận một chút.”

“Thật là cảm ơn hắn, ta thấy cho dù có gặp Tử Phi Song Nguyệt cũng tốt hơn là có liên quan đến Tam hoàng tử ác quỷ này!”

“Tam hoàng tử là người vô cùng quan trọng với Lục gia chúng ta, tuy thường ngày hơi lãnh đạm một chút trong trong tứ đại gia tộc, ngài tương đối tốt với Lục gia nhất!” Lục Minh Triều mặc dù cũng sợ hãi khi nghe đến vị Tam hoàng tử này, nhưng nói hắn ác quỷ cũng là quá thất lễ.

“Chiếu cố Lục gia là vì nhờ có người, người không thấy từ nhỏ đến lớn hắn thường thích đến gần người, cố ý đùa bỡn cả người sao?”

“Có .. có sao?” Thích đùa giỡn với hắn từ nhỏ đến lớn hình như là kiểu thô trước mắt này!

“Dĩ nhiên là hắn!” Nhan San San vút cho hắn một cái nhìn xem thường! “Tên Chu Dục thôi đó, đừng để ta biết hắn đang có âm mưu gì!” Nếu không chắc chắn nàng sẽ không nường tay!

“Từ trước đến nay, người và Tam hoàng tử vốn không hợp nhau rồi!” Cả hai bên vừa gặp là đã bắt đầu nói móc nhau, còn đi tới đi lui, tỏa ra sát khí cực kỳ mãnh liệt, không biết rốt cuộc hai người này vì chuyện gì mà kết thành hận thù như nước và lửa thế kia!

“Minh Triều, người phải nhớ kỹ, cho dù mục tiêu thật sự của Tam hoàng tử không phải là người đi nữa thì cũng khó đảm bảo là hắn sẽ không nhân cơ hội mà hãm hại người, người nên giữ khoảng cách với hắn!”

“Mục tiêu? Thời cơ?” San San có phải nói quá nghiêm trọng rồi không! Hơn nữa, Tam hoàng tử có mục tiêu với ai sao?

“Người phải hứa với ta, không được tiếp xúc với tên ma quỷ kia, Minh Triều?” Nhan San San lại ôm cổ trượng phu lần nữa, giọng mềm mại hờn dỗi ra.

“Chỉ cần người trở về Đông Húc Biệt Uyển, ta hứa sẽ không có bất kỳ tiếp xúc gì với Tam hoàng tử.” Lục Minh Triều cũng nhân cơ hội yêu cầu nàng.

Nhan San San khẽ cười, Lục Minh Triều đáp lại bằng cách hôn lên môi nàng, hai đôi môi nhiệt liệt quấn vào nhau, đến nỗi chẳng phân biệt được tiếng gõ cửa của Lục Tu.

“Thiếu tông chủ, Thiếu phu nhân, Tiểu Tu mang đồ đưa đến cho Thiếu tông chủ.”

“Vào đi!” Lục Minh Triều lưu luyến không rời rời khỏi thân thể mềm mại trong ngực.

Lục Tu mở cửa, cầm theo một hộp gỗ đi vào, phía sau còn dẫn theo A Toàn, A Bình.

“Thiếu phu nhân, đây là vật mà Thiếu tông chủ muốn giao cho người.” Lục Tu cung kính trình lên.

“Là cái gì?” Nhan San San vui vẻ hỏi.

“San San.” Trước khi nàng mở hộp gỗ ra, Lục Minh Triều chợt dè tay nàng lại, dùng ánh mắt thành khẩn khóa chặt nàng, ôn nhu nói: “Hi vọng người chuẩn bị tâm lý trước, món đồ bên trong hộp sẽ làm người thấy đau lòng đấy, nhưng ta biết nó rất quan trọng với người, cho nên sau khi thận trọng thu dọn lại, ta trả cho người, hy vọng người đừng quá đau lòng”

Nghe hần nói “dọn dẹp”, Nhan San San vừa không hiểu ra sao vừa thấy buồn cười, nhưng nhìn hần chân thành như vậy, nàng đành chân thành gạt đầu hưởng ứng, mở hộp gỗ ra, “Đây là —” vừa nhìn thứ trong hộp, San San kinh ngạc mở to mắt, miệng mở to như quả trứng gà!

Thấy vậy, Lục Minh Triều nhanh chóng vỗ về lưng của ái thiê.”Ta biết ngươi rất yêu thương con mèo Hoa Cầu này, aizz! Sáng nay còn thấy nó rất vui vẻ, không ngờ buổi chiều lại thấy nó chết trong vườn.”

Hần vừa an ủi ái thiê, vừa nhìn xác con mèo đang dần đen lại trong hộp, bên cạnh còn có mấy bó hoa tươi. Trong lòng thầm bội phục Lục Tu và A Toàn, A Bình, có thể làm cho thi thể vốn không còn là mèo nữa sạch sẽ như vậy, bên trong hộp lại trang nhã như vậy, đúng là thuộc hạ tri kỷ, thuộc hạ tốt, thuộc hạ tốt!

“Sáng nay ngươi còn thấy Hoa Cầu ... Vui vẻ? !” Nhan San San không dám tin nhìn về phía hần.

Lục Minh Triều gạt đầu.”Ta đã sai người chuẩn bị sạch sẽ cho Hoa Cầu, thậm trọng dọn dẹp cho nó, San San đừng quá đau lòng, tính mạng của những con vật nhỏ luôn yếu ớt như vậy đó!”

“Lục, Minh, Triều – - ngươi thật khiến cho người ta nôn mửa!” Nhan San San tức giận đưa tay đẩy hần ra! “Hôm qua Hoa Cầu đã chết rồi, cũng đã nhập thổ vi an (*chôn xác xuống đất) rồi, vậy mà sáng nay ngươi còn nhìn thấy nó sao?”

Hôm qua Hoa Cầu đã chết rồi! Những lời này làm cho toàn bộ mọi người có mặt bên cạnh kinh ngạc!

“Càng quá đáng hơn là — Ngươi dám đào thi thể của Hoa Cầu lên!!!” Vốn là thị nữ tới báo cho nàng biết thi thể của Hoa Cầu biến mất, nàng còn sai người tìm chung quanh Tây Hà Các, không ngờ đúng là ông chồng kính yêu của nàng làm! “Cho dù ngươi ... Muốn chọc giận ta cũng đừng dùng cách này chứ!”

“San San, ngươi bớt ... Bớt giận, chuyện không phải như ngươi nghĩ đâu!” Ánh mắt của Lục Minh Triều nhanh chóng chuyển về phía người khởi xướng.”Tin ta đi, Tiểu Tu sẽ cho ngươi biết đáp án tốt nhất!”

“Ta, ta...” Lục Tu bị chủ nhân chuyển làm tiêu điểm tóa mồ hôi hột ra.

“Có liên quan đến Tiểu Tu?” Nhan San San liếc sang Lục Tu.

“Đúng vậy, là hần đưa cho ta xem thi thể của Hoa Cầu.” Về phần trước đó và sau đó, ánh mắt u ám của Lục Minh Triều đã nói rất rõ với Lục Tu, nghĩ cách giải quyết đi,nếu không hần (Lục Minh Triều) sẽ giải quyết hần (Lục Tu)!

“Chuyện này... Trên thực tế...” Dưới nét mặt đáng sợ của hai vị chủ nhân, Lục Tu trực tiếp đưa tay về phía sau, bắt lấy A Toàn, A Bình đang định bỏ chạy. “Là A Toàn, A Bình phát hiện Hoa Cầu trước!”

A Toàn, A Bình đang muốn chuồn đi lại bị túm cổ áo, đành quay trở lại.

“Đây là lúc các ngươi báo ân chủ nhân rồi, nhớ kỹ, chỉ cần hai người chịu trách nhiệm thì thiên hạ lập tức thái bình!” Lục Tu thấp giọng sau khi nói xong, đẩy hai gã mặt trắng xui xẻo lên đằng trước mình.

“Tốt lắm, vậy thì mau nói cho ta biết, tại sao Hoa Cầu đã chết lại có thể sống lại, rồi chết thêm lần nữa?” Nhan San San trợn mắt quét qua, làm cho hai gã sai vặt lập tức run lên, nàng vẽn vẽn nhả ra một chữ, “Nói!”

Một câu “nói” uy nghiêm mười phần, làm cho A Toàn, A Bình đang đứng đành quỳ xuống!

“Thiếu phu nhân...”

“Chuyện này...”

“Vì A Toàn, A Bình cảm thấy rất khó nói nên lừa gạt Thiếu tông chủ bảo nhìn thấy Hoa Cầu đang chơi ở công viên, làm cho Thiếu tông chủ nhầm lẫn, nhưng Thiếu phu nhân thưởng phạt phân minh, Thiếu tông chủ yêu, hận tiên minh, cho dù hai người này có nổi khổ mới làm vậy nhưng tin chắc Thiếu phu nhân và Thiếu tông chủ công bằng khách quan, có thể xử trí thật thích hợp!”

Lục Tu đứng đằng sau lên tiếng nói, một mặt giải thích giúp chủ nhân vì sao nhìn thấy Hoa Cầu trong công viên, mặt khác cũng muốn nói rõ với bọn họ – hai vị chủ nhân thưởng phạt phân minh và yêu hận tiên minh rằng họ có nổi khổ không nói nên lời, chiều thức mệt nhọc tinh thần này của Thiếu tông chủ, Đông Húc Biệt Uyển đã hiểu quá rõ ràng.

“Thường phạt phân minh...”

“Yêu hận tiên minh...”

Thử nghĩ đi, chủ nhân lúc nào cũng suy nghĩ đến chuyện vụn vặt này, cho nên chuyện lúc nào cũng trở nên hồng be bét như thế, lại thường dựa dẫm vào người khác nên mọi chuyện mới dây dưa lâu thật lâu; ngược lại, Thiếu phu nhân từ trước đến giờ thanh thoát quyết đoán, trừng trị người nào cũng rất nhanh chóng, một lần là xong!

Nói khách quang hơn thì nếu như nhận tội về chuyện của Hoa Cầu, chấp nhận bị Thiếu phu nhân trừng phạt...

“A Toàn, A Bình, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nói mau!” Nhan San San không kiên nhẫn nói.

A Toàn, A Bình dùng tất cả bình tĩnh trong cả cuộc đời ưỡn ngực lên, dùng một vẻ mặt nghiêm túc nhìn chủ nhân, quyết định, hai người nhanh chóng chạy đến gần Nhan San San, chỉ tay về chủ nhân nhà mình –
- Lục Minh Triêu!

“Thiếu phu nhân, mọi chuyện đều là ý của chủ nhân, A Toàn, A Bình chỉ là bất đắc dĩ thôi!”

Ở phòng ngủ, sau giờ Ngọ, sau một tiếng kêu thảm thiết, lần lượt truyền ra những tiếng “bốp” bập tay, sau đó cánh cửa bị đá văng một cái, Nhan San San tức giận cầm hộp gỗ đi ra!

“Lục Minh Triêu – – đừng nghĩ có thể đụng vào người ta nữa, người đứng là tên lương gạt hèn hạ!”

Tức giận liếc nhìn phòng mình một cái, nàng lẩm bẫm dùng chân đá cửa lại, vươn tay bỏ đi!

Ở trong phòng, Lục Minh Triêu vỗ về hai gò má nóng lên vì bị đánh của mình, bị thương cho hai cái tát quá rõ ràng, hẳn nhìn về phía Lục Tu, A Bình, A Toàn đang quỳ, không ai dám động đây, cũng không ai dám nói, sau đó Lục Minh Triêu giận hóa cười, cười rất lớn, rất lớn, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy xương sống lạnh lên, mọi người đều phát run.

“Tiểu Tu, chúng ta đã thí nghiệm thử cách ba mươi tám tờ giấy rồi, chỉ là lần này ta muốn thay đổi một chút, không cần nghiền mực, không cần phải ngồi đếm nữa, chỉ cần dùng kiếm rạch lên người người, rạch đến khi nào người giống như cái lưới cá, như vậy nhất định kích thích lắm!”

“Thiếu tông chủ – – Tiểu Tu cũng là con một trong nhà a – –” Lục Tu cũng quỳ xuống, gia nhập vào hàng ngũ những người đang quỳ.

“A Toàn, A Bình, mò tiền các người cũng mò lâu rồi, có kinh nghiệm rồi thì mò đến khi nào đầy túi cho ta mới thôi.”

“Thiếu tông chủ – – tha mạng nha – – A Toàn (A Bình) – – chỉ là bất đắc dĩ – – “

A Toàn, A Bình quỳ trước mặt chủ nhân liều chết khóc thét!

Thiếu tông chủ có công lực cao thâm như vậy mà mò suốt một ngày mới có được một “Ước nguyện trở thành sự thật”, bọn họ chắc phải mò suốt cả tháng, thậm chí là mấy tháng, sang đến năm tiếp theo ... Căn bản là bảo bọn họ chìm xuống đáy nước luôn đi, không cần đi lên nữa!

Bán đứng chủ nhân nhà mình, đó cũng chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ thôi a!

A Toàn, A Bình không phải là ngu ngốc, nếu nhận chuyện của Hoa Cầu, Thiếu phu nhân không những trừng trị bọn họ, cũng sẽ không chịu tha thứ cho Thiếu tông chủ, tất nhiên cũng là Thiếu tông chủ đứng đầu chịu trận, chỉ cần Thiếu tông chủ chịu trận, tâm trạng buồn bực, theo lẽ thường thì bọn họ cũng khổ chết, thay vì hai bên cũng chịu khổ, chỉ bằng để chủ nhân ra nhận hết vậy!

Dĩ nhiên, không thể phủ nhận, vì sợ Thiếu tông chủ sẽ nuốt sống lột da, vốn định chỉ tội chủ nhân rồi, van xin Thiếu phu nhân đưa bọn họ đến Tây Hà Các, ai mà ngờ Thiếu phu nhân tức giận đánh Thiếu tông chủ xong rồi, sau đó xoay người bỏ đi, bỏ lại một mình bọn họ ở lại đối phó với bão dữ!

“Cảm giác hiện giờ của ta là đang muốn tìm người phát tiết, thế nên mới đem mấy người ra khai đao trước – –” Lục Minh Triêu rốt cuộc cũng tức giận rống lên, “Dâng hương, rửa bút, xé giấy, đánh đàn, mò tiền – – cái nào cũng không được thiếu – – toàn bộ mau chuẩn bị cho Thiếu tông chủ!”

“Đà La Ni châu là giả!”

Người cầm đầu nhóm mặc phục sức màu vàng và hồng, cầm miếng vải đen phủ lên hộp gấm, gương mặt ngăm đen, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng!

Vì đoạt được viên kỳ châu này, bọn họ hy sinh không ít, từ Đông Vực đi đến Trung Nguyên, cuối cùng phải xuất thủ với đoàn tiến cống, chiến đấu kịch liệt với đám binh vệ của Thiên Đô mới đoạt được kỳ châu, vậy mà lại là đồ dỏm!

Người đàn ông đang cầm hộp gấm chột vạch miếng vải đen che viên kỳ châu ra, người bên ngoài giật mình vô thức che mắt lại, bởi vì bọn họ hiểu năng lực của Đà La Ni châu này đáng sợ bao nhiêu, nhưng, viên châu chỉ phản ra một tia sáng yếu ớt, cả viên châu hoàn toàn không có ánh sáng đặc biệt mà truyền thuyết nói đến!

“Đây là viên châu thật hay giả?”

Lúc này, một ngọn gió lạnh quất vào mặt, một thân ảnh màu tím nhanh nhẹn lướt qua, chỉ trong tích tắc, hộp gấm trong tay đã biến mất!

Mọi người lập tức kinh hãi, nhanh chóng bày trận thế đối phó!

“Ồ đây, ở trên nham thạch chảy ra từ đỉnh núi đó!”

“Tử Phi Song Nguyệt!” Nhìn thấy màu viền hồng trên tay người đó, hai dải vải gấm dài, một trong số người đứng phía dưới la lên.

Người trên mỏm núi cao nhìn vào hạt châu trong tay, con người trở nên sắc bén, chột bóp nát viên châu trong tay!

“Bắt hẩn!” Lần đầu tiên lai bị người ta nhục nhã như thế!

29

“Mau đuổi theo!” Mọi người đuổi theo ra đến cửa động.

“Không cần đuổi theo!” Người cầm đầu nhóm màu nâu và trắng quát bảo ngừng lại.

“Diêm Ty đại nhân!”

“Chỉ là một hạt châu giả, không cần thiết phải gây nhiều chuyện, xem ra tung tích Đà La Ni châu có liên quan đến Tam hoàng tử của vương triều Thiên Đô.” Nếu như hắn không nghe nhầm cái tên từ miệng Tử Phi Song Nguyệt phát ra!

“Đà La Ni châu nhất định phải tìm cho được, nó là bảo vật của Trần tộc ta, há có thể tùy ý tiến cống cho Trung Nguyên để cầu xin thái bình!”

“Vâng, Diêm Ty đại nhân, thuộc hạ đã rõ!”

Mọi người thề, không đoạt được bảo vật của Trần tộc, quyết đổ máu cũng không trở về!

5. Chương 5

Màu hồng cam của trái cam cùng màu xanh biếc của quả bưởi, ánh lên vẻ đẹp được chạm khắc tinh xảo trong mâm, màu tím của nho và màu của các trái cây rừng hợp lại, bên cạnh là rất nhiều rượu ngon và sính lễ.

“Thiếu phu nhân, đây là quà trung thu hàng năm của triều đình ban tặng cho tứ đại gia tộc, trước giờ đều được đặt trong từ đường, đợi qua ngày mười lăm sẽ chia sẻ cống phẩm ban cho trên dưới trong phủ, đây là truyền thống.”

“Chuyện đó và ngày Tết cũng giống nhau thôi.” Nửa năm trước, nàng vào Lục gia đúng dịp năm mới, cống phẩm của triều đình cũng chỉ có nghi thức như thế, chỉ là lúc ấy thịnh soạn hơn, rực rỡ hơn, làm cho người ta lóa mắt.

“Đúng vậy! Ngày lễ ngày tết, triều đình đều ban thưởng lễ vật cho tứ đại gia tộc, để an ủi cho tứ đại gia tộc đã cực nhọc vất vả trong cả năm đó.”

Nhan San San vừa nghe Lục Tu nói, vừa ngẩng nhìn đồng quà tặng bên cạnh, không khỏi tán thưởng với cam vàng và bưởi xanh bắt mắt nhất.

“Sung túc, màu sắc tươi sáng, với ý nghĩa là khai chi tán diệt (ý là sinh con đẻ cái, nối dõi cho dòng họ), nghe nói rất ngon nữa.” Làm cho nàng bắt đầu mong đợi đến ngày lễ Trung thu rồi.

“Đây là lễ vật mà Tam hoàng tử ban cho Lục gia.”

Nghe thấy cái tên này, Nhan San San hiểu rõ gật đầu, trở về vẻ đoan trang nói: “Ừ, thoát nhìn bên ngoài thì hoàn hảo đó, nhưng mà ai biết bên trong nó có hư không.”

“Vì giúp cho Thiếu tông chủ có thể nhanh chóng nếm thử thức ăn, trừ cống phẩm để tế bái cho tổ tiên, Tam hoàng tử còn tặng thêm cho Thiếu tông chủ một ít, sau khi Thiếu tông chủ nếm thử, còn bảo là rất ngon nữa!”

“A, xem ra Tam hoàng tử này thật là có, tâm, với Minh Triều!” Mím môi, lời nói mang theo chút nặng nề.

“Ai mà không biết, trước giờ Tam hoàng tử luôn kính trọng Thiếu tông chủ, lần này ban thưởng, các gia tộc khác chỉ nhận được cam, chỉ có Lục gia chúng ta là nhận được thêm bưởi xanh ngon!” Lão gia, lão phu nhân đang dạo chơi bên ngoài có giao tình khá đặc biệt với Tam hoàng tử, Tam hoàng tử yêu ai yêu cả đường đi lối về, cho nên mới đặc biệt tốt với Thiếu tông chủ như vậy.

“Đúng là ~ ha ha ~” kìm nén sự giận dữ trong lòng, thể hiện phong phạm hoàn mỹ của một Thiếu phu nhân phong phạm, tiếp tục nghe Lục Tu giải thích.

“Tam hoàng tử còn nói, ngày mười lăm bắt đầu phân phát cống phẩm, hắn sẽ đặc biệt ghé thăm Lục gia, cứ mở một trái bưởi ra trước, cho Thiếu tông chủ ăn một miếng! Khà khà, Tam hoàng tử vốn yêu thích trò chơi thân thiết đó!”

“Hắn, muốn, Minh Triều ăn trước?!” Long mào bắt đầu vén lên .

“Đúng vậy! Hàng năm, mỗi khi phát cống phẩm Trung thu, Tam hoàng tử thường đến đây cùng Thiếu tông để cùng chủ trì nghi thức này, sau khi mở trái cây ra, Tam hoàng tử nhất định để cho Thiếu tông chủ ăn miếng đầu tiên trước, mọi người cũng đã quen rồi, hơn nữa Tam hoàng tử đến đây, cả Lục gia đều thấy náo nhiệt hơn.” Lục Tu hăng hái nói, không để ý đến sắc mặt người kế bên càng lúc càng sa sầm.

“Thiếu tông chủ không từ chối?”

“Thiếu tông chủ còn có một chút ngượng ngùng nữa! Nhưng chuyện này xảy ra nhiều nên cũng dần quen rồi.”

“Thối quen?” Tốt lắm! Chu Dục, năm nay ngươi còn dám làm thế thì cứ chờ xem!

“Thiếu tông chủ.” Lục Tu vừa phát giác nụ cười của Thiếu phu nhân có chút âm hiểm thì thấy Lục Minh Triều đi vào.

“San San, mau đến đây ăn thử mấy món ngon này đi!” Lục Minh Triều vừa đi vào lập tức chào hỏi ái thê, hy vọng có thể làm lắng xuống sự tức giận của nàng sau chuyện Hoa Cầu.

“Đúng ạ! Thiếu phu nhân, mấy trái cây cam bưởi này thật là ngon, tối nay lấy ra làm canh chắc hẳn là ngon lắm.” Lệ Nhi cầm bưởi vào cam vừa rửa xong nói.

“San San.” Thấy ái thê sa sầm mặt, Lục Minh Triều bước lên phía trước cười nói.

“Đừng lấy đồ của nam nhân khác đưa cho ta ăn!”

Nam nhân khác?! “San... San San, đây là đồ của Tam hoàng tử đưa .... không phải là của nam nhân khác.” Lời nói này thật là nặng nề, giống như hắn có gian tình với nam nhân khác vậy! “Có phải ngươi vẫn còn giận chuyện Hoa Cầu không, ta thề sau này ta sẽ không lừa gạt ngươi nữa, nhưng chuyện Hoa Cầu chết ta thật sự không biết!” Càng không có chuyện đào xác một con vật vừa được chôn lên.

“Đúng vậy đúng vậy! Thiếu phu nhân, ta đã điều tra chuyện này rồi, là con chó do hạ nhân nuôi đào xác Hoa Cầu lên, sau đó bị Kiều Kiều lấy ra làm món đồ chơi, không hề liên quan đến Thiếu tông chủ!” Lục Tu cũng bận rộn nói đỡ, nếu như tâm trạng của Thiếu phu nhân chuyển biến tốt, đôi vợ chồng son này lại ngọt ngào ngào ngào thì A Toàn, A Bình không cần phải mò tiền đồng dưới mặt trời ngày ngày nữa.

Đôi mắt đẹp tiếp tục liếc nhìn Lục Minh Triều.”Ngươi quan tâm đến cảm giác của ta lắm sao?”

“Phải nghĩ đến cảm giác của ngươi trước, sau đó mới tới bản thân ta.” San San chịu nói chuyện với hắn, có lẽ không còn giận chuyện hôm qua nữa.

“Thật sao?” Linh quang chợt lóe, Nhan San San mỉm cười.”Chuyện ta không vui, ngươi cũng không làm?”

“Dĩ nhiên!” Lục Minh Triều gật đầu liên tục .

“Nhưng chuyện làm ta vui vẻ thì ngươi nhất định nghĩ cách thực hiện?”

Nét mặt Lục Minh Triều sáng rõ, nhìn thấy vậy, Nhan San San cũng không rầy rà cùng hắn nữa.

“Chuyện làm ta đau lòng, tức giận, ngươi sẽ không làm chứ?”

“San San, ngươi đau lòng, ngươi tức giận ta cũng thấy khó chịu, ta nhất định không làm!”

Lúm đồng tiền rạng rỡ lập tức xuất hiện, làm cho Lục Minh Triều thất thần, nàng khéo léo luồn tay vào tay Lục Minh Triều.

“San San...”

“Kêu ta là nương tử.”

“Dạ, nương tử.” Ái thê chợt biến chuyển làm cho Lục Minh Triều vừa mừng vừa hoảng.

“Tướng công.” Nàng yêu kiều ngọt ngào đáp trả, cầm lấy đĩa cam, đĩa bưởi trên tay Lệ Nhi đưa cho Lục Minh Triều, “Tướng công, chúng ta đến Hồ Nham Đình kín đáo nhất trong hoa viên ăn đi.”

Ái thê bất ngờ ngọt ngào làm cho Lục Minh Triều không kịp phản ứng, lập tức bị lôi ra ngoài.

Lệ Nhi, Lục Tu đều sững sờ nhìn hai bóng lưng đi xa, một giây trước Thiếu phu nhân vẫn còn nghiêm mặt, không để ý tới Thiếu tông chủ; một giây sau lập tức trở nên ngọt ngào, thân mật kéo tay trưởng phu, gấp bỏ ra ngoài!

Không hổ là con gái của nhà tiên tri nổi tiếng giới võ lâm, được xưng là tiểu tiên tri, nhất cử nhất động đều đầy vẻ khó lường!

“Nương, nương tử...” Nuốt nước miếng xuống giúp cổ họng phát ra âm thanh, Lục Minh Triều khó khăn hỏi: “Thật sự ... Thật sự muốn ăn sao?”

“Muốn, đương nhiên là muốn.” Âm thanh nhẹ bổng, cơ hồ là rất gần, rất gần với môi hắn.

“Được thì được, nhưng mà ...” Lại tiếp tục nuốt nước miếng làm thanh thanh cổ họng, cố giữ vững trấn định hỏi: “Như vậy làm sao ... làm sao mà ăn?”

Nham Đình Lục phủ, nằm gần một hòn non bộ, dựa vào bên hồ, bên cạnh là khóm cây rừng xum xuê, bia đá xây vòng bao bọc lại tạo cảnh chung quanh, từ bên ngoài nhìn vào, tán cây rủ xuống che đi tiểu đình bên trong, không dễ nhìn thấy, làm cho tiểu đình bên trong trở nên vừa kín đáo, vừa mát mẻ; từ bên trong nhìn ra, lại có thể thấy được bao quát Lục gia.

Lục Minh Triều trước giờ vốn yêu thích nơi này, bây giờ, dường như kiểu thê của hắn lại càng yêu công dụng của nơi này hơn.

“Làm sao mà không ăn được chứ!”

Nhan San San giạng chân ngồi lên đùi Lục Minh Triều, hai tay vòng qua cổ, dính sát vào người hắn, đôi mắt long lánh như nước thăm kín ngắm nhìn, đôi môi đỏ mọng nói nhỏ bên dưới môi hắn!

Lục Minh Triều đã sớm bị nàng trêu chọc đến thất thần, lửa nóng đốt người, nhưng lại không dám lỗ mãng, vất vả lắm San San mới chịu nói chuyện lại với hắn, hắn không thể phá hỏng cơ hội lần này.

“Người không thích ta ngồi lên đùi người ăn sao?”

“Người, người muốn sao?” Không nghe lầm chứ!

“Là người không muốn đó thôi!” Nước mắt đau lòng bắt đầu xuất hiện.

“Muốn, muốn, muốn.” Lục Minh Triều khó khi gặp được tình huống như vậy.

“Minh Triều, ta biết là cho dù ta có yêu cầu chuyện gì, người cũng đồng ý đúng không?” Nhan San San cầm lấy trái hồng cắn một cái, sau đó dùng môi đưa đến mồm cho hắn.

Lục Minh Triều lập tức dùng miệng nhận lấy, liên tục nhắm nuốt, cảm thấy trái hồng này ngọt ngào vô cùng, khó quên nhất từ khi sinh ra đến giờ.

Bây giờ, mắt hắn chỉ nhìn thấy được đôi môi anh đào mê người của nương tử đang đưa tới miếng hồng, miệng hắn chỉ biết nhận lấy mỹ vị nhân gian này, sợ rằng đây chỉ là mộng tưởng hảo huyền, bởi vì hắn đã chìm đắm vào sâu trong giấc mộng đến không nói ra lời được rồi.

Trời ạ! Ông trời ạ, đừng làm cho hắn tỉnh mộng ngay lúc này!

“Minh Triều, người yêu ta không?”

Thích, thích, hắn gật đầu như bằm tỏi!

“Vậy người tuyệt đối không làm chuyện mà ta không thích chứ?”

Không, nhất định không, hắn gật đầu như bằm tỏi!

“Người nói người yêu ta đi.” Lại mồm cho hắn thêm một lần, nàng dường như vô tình xẹt qua môi hắn, làm cho cả người Lục Minh Triều chấn động.”Nói đi!”

“San... San, ta, ta thật yêu, thật yêu... Người!” Giấc mộng thật đẹp, đến mức làm cho hắn cả lẫn.

“Có thật không? Người nói người yêu ta à?” Nàng cười không ngớt hỏi.

“Ặc ... Cảm giác thật ... Nhưng người nói vậy có ý gì?”

“Chúng ta là thanh mai trúc mã mà! Người nói xem, người yêu ta từ mấy tuổi?”

“Hình ... Hình như là hồi mười mấy tuổi, chắc là 15, 16 gì đó!” Hấn không nhớ là từ khi nào nữa, xem ra để ý nàng cũng là lúc hấn yêu nàng rồi.

“Mười mấy tuổi, muộn vậy sao?” Đáng chết! Nhẹ nhàng kéo lồng mày lên cao, đăm đũa đưa tình, “Nói thêm một lần nữa!”

“Không, không phải, hình như là sớm hơn trước đó nữa.” Mộng đẹp, mộng đẹp, ngàn lần vạn lần đừng tan biến nhanh như thế.

“Tướng công, thật không?” Âm thanh dịu dàng động lòng người lập tức trở lại, nàng thân mật mớm cho hấn thêm một miếng hồng ngọt.”Có phải từ khi biết được sự tồn tại của ta, người đã yêu ta rồi không?”

“Nương tử, hình như lúc ta biết người thì chúng ta vẫn chưa hiểu thế sự là gì.” Ba tuổi đã gặp được nàng, lại yêu phải một cô bé năm tuổi, hình như hơi bị khó!

“Ta nói, từ khi người biết ta đã yêu ta rồi.”

“Chao ôi! Nương tử, ở cái tuổi đó ...”

“Cái tuổi đó thì như thế nào ? Cái tuổi đó thì người không thương ta sao ? Cái tuổi đó thì người chưa có tim chưa có phổi phải không ?” Nụ cười của Nhan San San biến mất, ngón tay đâm vào ngực hấn! “Vừa rồi chẳng phải người nói yêu ta lắm sao, đúng là không thật lòng chút nào!”

“Nương tử?” Thấy nàng bỗng nhiên đứng dậy, quăng nửa trái hồng còn lại cho hấn, Lục Minh Triều kinh ngạc.

“Nếu không phải người yêu ta từ nhỏ, vậy thì mọi chuyện coi như xong!” Điệu bộ nàng giống như tức giận rồi khỏi.

“San San, ta, ta nhớ ra rồi, lần đầu tiên nhìn thấy người hồi nhỏ, ta đã biết ta rất rất rất thích người – “

Không đợi hấn nói xong, giai nhân lập tức vui vẻ trở về lồng ngực của hấn.

Lục Minh Triều tiếp tục hưởng thụ sự chăm sóc của nàng, đây quả là trái hồng ngọt nhất trên đời.

“Tướng công, chúng ta xác định lại thêm lần nữa đi, ” Nhan San San như mở cờ trong bụng, dặn dò nói: “Nhớ rõ, từ giây phút người gặp ta, người đã yêu ta, không có ta người không thể sống nổi, cả đời chỉ được thích một mình ta, cho dù là nam hay nữ, người cũng không được liếc nhìn, không được gạt ta, không được giấu diếm ta bất cứ chuyện gì, nếu người không làm được sẽ bị nghèo bảy kiếp, thảm bảy kiếp, vô năng bảy kiếp, thất bại bảy kiếp, tổng cộng là ba mươi lăm kiếp, biết chưa?”

“Vâng, nương tử.”

Còn đang sững sờ nghe nàng bắn ra một đồng nội dung, ái thê bỗng nhiên ôm lấy gương mặt hấn, chăm chú dịu dàng nói, “Ba mươi lăm kiếp nha! Tướng công, thê thảm lắm đó! Nếu người đã nói rồi thì phải hoàn toàn tuân thủ lời hứa với ta đó!”

Lục Minh Triều mở tròn mắt, hấn hứa hẹn nhiều vậy từ khi nào?

“Minh Triều...” Dịu dàng gọi tên hấn, sau đó hôn nhẹ lên, từ khóe môi bên trái sang khóe môi bên phải, tiếp theo hôn nhẹ hôn, “Nhớ rõ, ai hỏi người cũng phải nói như vậy, chỉ được trả lời như thế, còn nữa, sau này không cho người ăn đồ của người khác!”

“Nương tử, trừ người ra, ta đâu có ăn đồ của người khác!” Giỡn à, cho dù có người nào thật sự làm giống nàng, hấn cũng không ăn nổi!

“Không có sao?” Nhan San San từ từ đứng dậy trong lòng hấn, cầm một trái bưởi lên nói: “Nghe nói năm nào người cũng ăn đồ của Chu Dục gửi đến?”

Tam hoàng tử! “Đây chỉ là nghi thức thôi mà!” Bất quá cũng chỉ là gấp cho vài miếng thức ăn, San San nói cứ như là hấn và Chu Dục làm chuyện không thể để cho người ta biết vậy!

“Ta mặc kệ, từ nay về sau không được làm vậy nữa, nghi thức Trung thu năm nay phải khác.” Nửa cơ hội cũng không cho hấn có.

“San San, chuyện này có hơi khó khăn!” Lục Minh Triều nhúc đầu nói.

“Khó khăn!” Hừ! “Chỉ có thể là có cách hay không, chứ không có chuyện khó khăn!”

“Năm nay tương đối đặc biệt, trừ mấy cái nghi thức phân phát lễ vật ra, Tam hoàng còn muốn làm lễ truy điệu trong Lục phủ!”

“Truy điệu mà chạy đến Lục phủ sao!” Hoang đường thật, đang đùa giỡn cái xiếc gì?

“Bởi vì đời trước của Lục phủ và người hấn muốn truy điệu có liên quan đến nhau.”

“Đời trước của Lục phủ?” Nhan San San nhú mày.”Phụ quốc Đại tướng quân, tướng quân Dương Chấn Viễn ?!”

Hai mươi năm trước, trưởng công chúa và phò mã tướng quân liên quan đến chuyện mưu phản, bị tịch thu tài sản toàn gia, cả tòa phủ thoảng chốc đã hoang phế hơn mười năm, đến năm năm trước, triều đình mới hạ chỉ ban cho Lục gia, Lục gia sửa chữa lại, giúp cho nơi này bỏ đi vẻ u ám tăm tối, trở thành một dinh thự rực rỡ tươi mới, nhưng vẫn giữ lại khu vườn xinh đẹp lúc trước.

“Không ngờ Tam hoàng tử lại suy nghĩ sâu xa đến vậy, nhưng muốn truy điệu những tội phạm phản nghịch, chẳng lẽ không sợ bị người khác cười chê sao?”

Tuy nói Dương Chấn Viễn chỉ là phò mã, nhưng thân phận cũng là dượng của Chu Dục, mang trong mình trọng tội, dù quan hệ tốt đến mức nào đi nữa, lời người đáng sợ, muốn truy điệu thì cũng nên lên tiến hành, không cần phải rình rang vậy chứ.

“Chứng cứ phạm tội của Dương Chấn Viễn là thật, Tam hoàng tử không hề tưởng nhớ gì đến người dượng này, hấn chỉ đồng tình với cô cô của hấn.”

“Nói vậy, người mà Chu Dục muốn tưởng niệm là ...”

Lục Minh Triều gật đầu.”Tỷ tỷ của đương kim thánh thượng, trưởng công chúa, Chu Tinh Bình.”

6. Chương 6

“Thiếu chủ, mau trở về phòng khách đi ạ! Lão gia bảo lát nữa người phải đến chính sảnh mời rượu ạ!”

Hấn, Tô Thiếu Sơ cùng Nhan San San là thanh mai trúc mã, nhưng trừ mờ ám ra, hấn cảm thấy hai người này còn rất thần bí.

“Thiếu chủ – - “

“Lui đi, để ta.” Một âm thanh khác xuất hiện, hai tay đặt lên vai người đằng trước, thân thiết sà vào tai hấn nói: “Tiểu Minh Triều đáng yêu, người nhìn ai vậy?”

“Ặc!” Vừa nghe thấy âm thanh này, Lục Minh Triều suýt nữa thì nhảy lên, đột nhiên xoay người lại, vội vàng hành lễ với người đằng sau.”Tam, Tam hoàng tử!”

Thích dùng cách “thân mật” như thế này để bày tỏ giao tình, chỉ có thể là Tam hoàng tử Chu Dục, cũng là người làm cho hấn không biết cách ứng phó nhất, trừ Nhan San San ra!

“Không cần đa lễ.” Chu Dục cười quyến rũ, quần áo trên người hết màu đỏ rồi đến màu vàng, trên tai là chuỗi Hồng Bảo Thạch (*có thể hiểu Ruby) , mớ tóc đen kết hợp cùng chuỗi bông tai, làm cho quần áo màu hồng vàng của chủ nhân càng thêm nổi bật, nhưng không hề tục tĩu, cảm giác vô cùng huy hoàng, dường như là xuất hiện từ khi sinh ra.

Nhượng mày nhìn Lục Minh Triều, Chu Dục dưới màu vàng chói lóa, vĩnh viễn đều mê người như thế.

“Cứ nói đi, nếu được ta sẽ giúp ngươi!” Hắc chuyên chú nói, “Không ngờ trừ ta ra, ngươi không nghe thấy lời của người khác nói nữa, không uống công ta ngày đêm mong nhớ với Tiểu Minh Triều ngươi nha!”

Tuấn nhan đá đá lông nheo, vừa đùa giỡn vừa phong tình, làm cho Lục Minh Triều đứng ngồi không yên, đôi khi, người này rất giống với Nhan San San, làm cho người khác muốn tránh cũng không kịp.

“Tam, Tam hoàng tử cứ nói đùa.” Hắc thật sự rất muốn nói là do hơi ẩm đáng sợ kia làm cho hắc hoảng hốt.

“Vô Ưu (Vô Sầu) bá kiến Lục Thiếu tông chủ!” Hai thị nữ đi cạnh Chu Dục, một xanh một hồng cười tươi cúi người xuống.

“Hai người đúng là giống như tên.” Hai khuôn mặt thanh tú luôn luôn cười không ngừng, quả nhiên là Vô Ưu, Vô Sầu nha! Sau khi nhìn thấy Tô Thiếu Sơ và Nhan San San, hắc cũng đang cần một tâm trạng giống như vậy.

“Tam hoàng tử, Thiếu chủ, hai người ngồi trong đình nghỉ đi, ta đi lấy ấm trà cho hai người.” Lục Tu lập tức nhiệt tình đối đãi khách.

“Không cần, ta nghĩ Tam hoàng tử hẳn là muốn đến phòng khách rồi.” Hắc lùi ra khỏi phạm vi có Chu Dục, điệu bộ đưa tiễn hắc ra khỏi đình.

“Ai nói muốn ra đình chứ? Ta còn muốn ngồi ở đây hàn huyên với Tiểu Minh Triều mà!” Chu Dục lập tức kéo Lục Minh Triều đến gần.”Tiểu tu, không cần trà ngon, lấy đại rượu ra đi, tiện thể nói luôn cho Lục đại lão gia, hôm nay ta có việc muốn nói với Lục thiếu tông chủ, tối nay mới qua mời rượu được.”

“Vâng, thưa hoàng tử.”

Tam hoàng tử là khách quý của Tứ đại gia tộc, cả người hắc lúc nào cũng lấp lánh như vậy, đối đãi hạ nhân vừa thân thiết, vừa hài hước, mọi người rất thích nói chuyện với hắc, trừ bản thân vô giá ra, Hoàng tử ra tay ban thưởng luôn luôn hào phóng.

“Lập tức làm đi nha! Tốt nhất là nên lấy những loại rượu mạnh làm người ta mất đi lý trí, như vậy mới có việc vui để xem chứ!”

“Hôm nay trời trong nắng ấm, nếu dùng rượu mạnh thì thật làm mất cảnh quan, hay là vừa thưởng trà, vừa hàn huyên chuyện võ lâm đi!” Lục Minh Triều vội vã nói: “Tiểu Tu, không cần rượu, cứ mang trà ra đi!”

“Không cần rượu mạnh nữa!” Chu Dục cười một tiếng, gật đầu với hai thị nữ xinh đẹp bên cạnh.”Vô Ưu, Vô Sầu.”

“Vâng, Tam hoàng tử.”

Vô Ưu, Vô Sầu lập tức đi lên, khoác tay lên vai Lục Minh Triều, kéo hắc ngồi xuống ghế đá.

“Thiếu tông chủ không muốn rượu mạnh thì cũng đừng dùng trà chứ, Hoàng tử của chúng ta đặc biệt quan tâm đến Thiếu tông chủ, có thứ gì tốt đều muốn Thiếu tông chủ sử dụng cùng, đây chính là cực phẩm mà Hoàng tử mang đến!” Vô Ưu tươi cười rạng rỡ nói.

“Là vật gì?”

Vô Sầu lấy hai chén làm bằng ngọc bích ra, đặt lên bàn đá, lại lấy thêm một cái bình được làm bằng ngọc thượng đẳng, bình ngọc kia vừa được lấy ra, khứu giác nhạy cảm của Lục Minh Triều lập tức cảm thấy kỳ lạ!

“Thiếu tông chủ, trong chiếc bình này là các loại dược liệu thượng đẳng được nấu một ngày một đêm, cuối cùng được dung hợp với máu tươi của người luyện võ, vô cùng bổ khí” (Eo)

“Người luyện võ máu? !”

“Đúng vậy! Vì để lấy máu tinh nhất, còn đặc biệt chỉ thị cho các thị vệ trong phủ không ngừng chém giết nhau, máu tươi văng ra tung tóe, vừa nồng lại vừa hiệu quả, chúng ta thu thập cũng khó khăn lắm đó!” Vô Ưu đứng bên cạnh Lục Minh Triều giải thích.

“Thiếu tông chủ, cái này tốt vô cùng, Vô Sầu rót một chén giúp người.”

“Không cần, không cần, không cần đâu!” Nghe thấy vậy, Lục Minh Triều suýt nữa thì buồn nôn, “Tiểu Tu, vẫn, vẫn là lấy rượu lên đi, à ~~ Đừng mạnh quá!”

“Ai da! Rượu phải mạnh thì mới có mùi vị được chứ.” Chu Dục kiên trì nói với Lục Tu: “Đây, cho người.” Lấy một viên ngọc bích hình hồ lô ra, vừa nhìn đã biết không phải vật bình thường, “Bây giờ người dùng tốc độ nhanh nhất, đi lấy rượu đi!”

“Tạ Hoàng tử ban thưởng.” Vừa nhận lấy viên ngọc, nháy mắt đã không thấy bóng dáng của Lục Tu đâu nữa.

“Tiểu Tu!” Nội tâm Lục Minh Triều không ngừng phỉ nhổ con người mê tiền quên chủ này.

“Chẳng phải cái này là trà máu thập toàn đại bổ bằng máu đặc sao?”

Vô Ưu, Vô Sầu cảm thấy thất vọng, trà máu này dù sao cũng là công sức của các nàng mà! Vậy mà chủ nhân đáng yêu lại không chịu uống.

“Thập toàn đại bổ... Trà máu đặc!” Đồ chơi này mà cũng có tên, cái tên còn rất đáng sợ nữa, Lục Minh Triều muốn ói!

“Vô Ưu, Vô Sầu.” Chu Dục nhẹ nhàng phe phẩy quạt gọi.

“Tam hoàng tử.” Hai tiểu nha đầu cảm thấy mất mát trở về bên cạnh chủ nhân.

“Trà máu này tối nay ta sẽ về uống hết, dù sao cũng là do Vô Ưu, Vô Sầu đáng yêu làm cho ta mà!” Hắc cười, siết chặt đầu mũi thon của hai nha đầu.

“Vâng, Tam hoàng tử.” Chủ tử vĩnh viễn đều biết cách làm cho các nàng vui, hai tiểu nha hoàn không ngừng nép vào người chủ nhân làm nũng.

“Tốt lắm, bây giờ các người ra ngoài, ta có chuyện cơ mật quan trọng muốn nói với Thiếu tông chủ!”

Vô Ưu, Vô Sầu ngoan ngoãn nhận mệnh chạy ra ngoài đình, chạy đến thềm đá đùa giỡn với Phong Ngôn và Yến Bình Phi.

Bây giờ ngồi ở đây có thể nhìn thấy từ trên cao xuống, phạm vi nhìn rất hài lòng, vậy là trong đình bây giờ chỉ còn lại Lục Minh Triều và Chu Dục.

“Không biết Tam hoàng tử có chuyện cơ mật gì muốn nói với Minh Triều?”

“Suýt! Chuyện này rất quan trọng.” Chu Dục đưa ngón trỏ lên môi, thận trọng đề thấp giọng xuống, “Người lại gần một chút, ta mới nói cho người được.”

“Dạ.” Lục Minh Triều lập tức đến gần.

“Tới gần một chút nữa, chuyện này không thể để lộ ra ngoài được.” Chu Dục ngoắc ngoắc ngón tay, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Vâng, xin hỏi là ...” Minh Triều lại đến gần nữa, khuôn mặt tưởng chừng chỉ cách Chu Dục vài centimét.

“Đưa lỗ tai đến đây.”

Lục Minh Triều lập tức ghé sát lỗ tai vào.

“Ồ ~~ Minh Triều, mấy tháng không gặp, cơ thể cũng ngày càng rắn chắc hơn nha, rất hợp với khuôn mặt này, đúng là khó làm cho người ta không động tâm!” Chu Dục cười không ngớt nói bên tai hắn, cầm quạt đặt lên vai hắn, tay kia mở áo võ võ lồng ngực và sau thắt lưng hắn.

“Tam, Tam hoàng tử!” Thân thể Lục Minh Triều lập tức cứng đờ lại, “Cảm, cảm ơn Tam hoàng tử khen ngợi, không nhọc Tam hoàng tử phải kiểm tra thể trạng của Minh Triều nữa!”

Từ trước đến giờ, vốn không thích cách biểu đạt tình “huynh đệ” của vị hoàng tử cao quý này, thân thể Lục Minh Triều trong nháy mắt trở nên cứng đờ, khi hắn nhớ ra là nên chặn tay đối phương lại thì đầu hủ đã bị ăn không ít!

Chu Dục phong lưu lại xinh đẹp, có biệt danh “Nam nữ đều ăn được, giết sai còn hơn vĩnh viễn cũng không quay đầu lại được”, trên gương mặt luôn là nụ cười mê người như thế, nhưng mở miệng nói ra là làm cho người ta phải cảm khẩu, mang trong mình tâm tư khó lường, cũng là một trong những đứa con được hoàng đế yêu thương nhất, chẳng những phải trông coi cho an nguy của cả Hoàng Thành mà tình cảm với tứ đại gia tộc cũng tốt vô cùng, tuy rá được lòng dân nhưng những lời đồn đãi về chuyện tình yêu của vị hoàng tử này cũng phong phú cực kỳ.

“Minh Triều huynh đệ, đã nói với người rồi, cứ gọi ta là Dục, A Dục, hoặc Tiểu Dục Dục của ta đều được, nhưng đừng khách sáo như vậy!” Chu Dục thân thiện ghé vào vai hắn, gương mặt tuần nhã phát sáng, dùng cây quạt nâng cằm hắn lên.”Huynh đệ, đến đây đi! Gọi một tiếng cho công tử ta nghe thử xem!”

Sợ rằng manh động sẽ làm cây quạt, hai hàng lông mày của Lục Minh Triều tỏ vẻ bối rối, khóe môi run rẩy thấp giọng nói: “Tam hoàng tử, xin đừng đùa giỡn kiểu này trước mặt mọi người.”

“Chắc, chắc, Minh Triều tiểu đệ, như vậy làm sao được chứ? Chúng ta có tình nghĩa sâu đậm như vậy, vậy mà người lại nói với ta như thế, thật là làm ta đau lòng quá!”

“Hay ... Hay là người buông tay ra trước vậy!” Lỡ như có ai đột ngột xông vào đình, truyền chuyện này ra ngoài, vậy thì cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Được, nhưng phải nói trước, mau gọi Tiểu Dục Dục của ta đi.”

Ảo não xuất hiện đầy trán Lục Minh Triều, hắn nghiêng răng mà nói, “Xin ngài đừng đùa giỡn nữa!” Cái tên “Tiểu Dục Dục của ta” này, có chết hắn cũng không nói ra.

“Chẳng lẽ khó nói vậy sao? Vậy gọi A Dục cũng được!” Cây quạt dưới cằm Lục Minh Triều vỗ vỗ vào mặt hắn, nụ cười của Chu Dục trở nên lấp lánh chói lóa, tuần mị vô song.”Là như vậy, Minh Triều huynh đệ, bốn hoàng tử được nuông chiều từ nhỏ, ăn sung mặc sướng, phụ vương cưng chiều, ta không chịu được những chuyện làm ta không hài lòng, hôm nay nếu ngay cả gọi cũng không được, ta chỉ đành ...”

Lời này đầy vẻ uy hiếp, làm cho Lục Minh Triều căng thẳng, cứ nghĩ rằng hắn sẽ tiếp tục đe dọa cường bức, không ngờ Chu Dục thu quạt lại, nở nụ cười nhẹ.

“Đợi lát nữa ra ngoài phòng, ở trước mặt võ lâm nhân sĩ, bốn hoàng tử sẽ ban thưởng chén trà máu cho người, nếu người không uống sẽ là đắc tội với hoàng tộc, Lệnh tôn, Lệnh đường nhất định phải chịu tội vì người; nếu người uống, ha ha, ở trước mặt mọi người sao? Chao ôi, kết quả không cần nghĩ cũng biết!”

Sắc mặt Lục Minh Triều từ xanh rồi biến thành trắng, từ trước đến giờ, hắn có phản ứng rất kịch liệt với máu tươi, bây giờ hắn lại sắp tiếp nhận ngôi vị Thiếu tông chủ, nếu như thật sự uống chén trà đó, hình tượng xây dựng bao năm nay nhất định bị hủy hết!

“Yên tâm, Minh Triều huynh đệ, nếu người bất tỉnh thì bốn hoàng tử sẽ ôm lấy người, ôm người vào trong ghế ngồi, hình tượng này... Mới nghĩ thôi đã thấy vui vẻ rồi, làm người ta động tâm lắm nha!”

Nhưng hình ảnh đó lại làm cho Lục Minh Triều đổ mồ hôi lạnh đầy người, cảm giác như gió buốt lạnh thổi qua!

“Thế nào? Minh Triều huynh đệ, ý của người như thế nào?”

Gương mặt tuần mỹ xinh đẹp gần trước mắt, nụ cười lộng lẩy chói lọi, Chu Dục dường như có thể cảm nhận được gương mặt Lục Minh Triều đang đóng băng lại, hắn cười tự đắc vô cùng, cây quạt phe phẩy như đang thúc giục, làm cho Lục Minh Triều thâm kêu thâm trong lòng!

7. Chương 7

Đối diện với nét mặt đầy mong đợi của người bên cạnh, Lục Minh Triều lắc lắc miệng, khó khăn nói, “A... A...” Những đường cong mạnh mẽ trên gương mặt bắt đầu méo mó! “A – - Tam hoàng tử, Minh Triều muốn càn rỡ!” Cái chữ đằng sau “A”, hắn không thể nói ra!

“Ha ha ha – -” Chu Dục cười không kìm được.”Từ trước đến giờ, đùa giỡn người làm ta rất vui vẻ, làm cho ta không khi dễ người cũng là có lỗi với bản thân mình!”

Cái gì chứ, Lục Minh Triều buồn bực nhìn chăm chăm hần!

“Tô công tử, người đã đến rồi!” Bên ngoài đình, dưới thềm đá truyền đến tiếng la hét vui mừng của Vô Ưu.

“Đã lâu không gặp người, Vô Sầu nhớ người quá!”

“Vô Ưu cũng vậy!”

Hai tiểu nha đầu tranh nhau quẩn lấy một người!

“Mỗi khi nhìn thấy hai người, ta đều cảm thấy ghen tị với may mắn của Tam hoàng tử nha!” Tiếng nói dễ nghe, vừa có chừng chặc vừa có vẻ bồn chồn, nhưng thoát ra lại rất nhẹ nhàng. Bên cạnh lúc nào cũng có hai tiểu cô nương xinh đẹp đi theo, làm cho ta ghen tị không hết!”

“Thế nào? Người bên cạnh người kém cõi lắm sao?” Nhan San San gian xảo hỏi.

Tô Thiếu Sơ mỉm cười trước, sau đó mới nói: “Không không, chỉ là có cá tính quá, ta chịu không nổi.”

“Người đó! Được tiện nghi còn khoe mẽ.”

“Nếu khoe mẽ có thể dùng với người thì mất đi chút tôn nghiêm, bị mắng thêm vài lần cũng chẳng sao!”

Sau đó là tiếng cười của hai người rộn ràng vang lên, đoạn đối thoại đầy tình tứ này, lọt vào trong tai Lục Minh Triều lại cực kỳ khó chịu, hần vĩnh viễn cũng không thể tình tứ như thế với Nhan San San, tiếng nói chuyện càng lúc càng rõ ràng, hiển nhiên người đang đi đến gần.

“Tô công tử, người là người trong mộng của biết bao nhiêu danh môn khuê tú, cũng đâu có ít hơn Tam hoàng tử chút nào!” Là tiếng của Lục Tu đáp lại.

Thì ra Lục Tu đã mang rượu đến rồi, phù ~~~ Lục Minh Triều âm thầm thở ra, ở cùng Tam hoàng tử làm hần mệt mỏi quá!

“Tam hoàng tử – -” Lục Minh Triều vừa thở ra, lại thấy Chu Dục cầm quạt lên, dí sát vào cổ hần, gương mặt tuấn mỹ thoáng chốc lại gần, làm cho Lục Minh Triều sợ đến mức dùng tay ngăn lại, “Người, người muốn làm gì?”

Vị hoàng tử này là nhân vật rất nguy hiểm, vừa không thể ra tay với hần, lại càng không có cách đối phó với mấy trò đùa dai của hần, Lục Minh Triều thật sự sợ hần!

“Ta nghĩ, nếu như ôm người, hôn người trước mặt Nhan San San và Tô Thiếu Sơ, không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?”

Lời này làm cho Lục Minh Triều cảm thấy như sét đánh bên tai, biết rõ người trước mắt muốn đùa giỡn, chưa kịp phản kháng đã nghe thấy tiếng của Nhan San San, tựa như cười nhạo truyền đến.

“Còn phải nói sao? Đương nhiên là ta và Thiếu Sơ cũng trình diễn cùng một tiết mục với ngài, dù sao thì mọi người cùng biểu diễn mới náo nhiệt chứ!”

Nhan San San mặc xiêm y màu xanh nhạt thanh nhã bước vào đình trước, nhìn thẳng vào mắt Lục Minh Triều, Chu Dục phe phẩy quạt cười khế, nàng cũng cười một tiếng đáp trả: “Tam hoàng tử, hăng hái vậy sao, ban ngày ban mặt đã trình diễn tiết mục ức hiếp thiếu nam?”

Thấy được ánh mắt của Nhan San San, lại nghe nàng nói vậy, Lục Minh Triều giận dữ!

“Nhan cô nương quá lời rồi, đừng nói đến chuyện ta có thể tự bảo vệ mình hay không, đây bất quá cũng chỉ là trò chơi mà ta và Tam hoàng tử thường đùa giỡn mà thôi!”

Bị người mình để ý bắt gặp mình bị một người đàn ông khác bắt nạt đã đủ uất ức rồi, còn bị hình dung như một tiểu cô nương yếu ớt, Lục Minh Triều cảm thấy khó chịu.

Nghe thấy danh xưng xa lạ mà Lục Minh Triều gọi, Nhan San San liếc sang hướng hần, đương sự cũng thần nhiên đáp lại.

“Đúng vậy, ta và Minh Triều đệ thường đùa giỡn như vậy, thì thế nào? Nhan cô nương có hứng thú chơi cùng không?” Chu Dục nhàn nhã thần nhiên nói.

“Cảm tạ thịnh tình, chỉ tiếc San San không có thói quen chia sẻ đồ chơi với người khác.”

“Nói vậy, bốn hoàng tử và Nhan cô nương nên cùng tham gia mới đúng, để xem rốt cuộc món đồ chơi này rơi vào tay ai!” Hay lắm! Can đảm lắm! Dám giành giật đồ với Chu Dục hân!

Đồ chơi! Lục Minh Triều tức giận cắn răng, hân khi nào thì trở thành món đồ chơi của hai người này vậy!

“Ở đây không có đồ chơi gì cả, nếu Tam hoàng tử và mọi người đã đến Lục gia rồi thì nên chè chén một phen.” Phải thể hiện phong thái của chủ nhà ra.” Tiểu Tu, còn không mau rót rượu ra.” Nhìn bọn Tô Thiệu Sơ cùng Vô Ưu, Vô Sầu đang chần chờ đứng dưới thềm đá, Lục Minh Triều thăm dò nói.

“Vâng, Thiệu tông chủ.” Lục Tu vội vàng cầm bình rượu chạy vào Nham đình.

“Nham đình hôm nay đông vui thật.” Theo sau là một thân hình nhanh nhẹn.

“Thiệu Sơ yêu đệ, làm cho người ta mong đợi thật đấy!” Người đi đến làm cho lông mày của Chu Dục giương lên.”Đế đô này nói lớn, vậy mà bốn hoàng tử làm thế nào cũng không gặp được Thiệu Sơ yêu đệ, ngay cả trong hoàng cung cũng khó khi gặp được đệ đi một mình, đệ luôn đi cùng nhiều người, hôm nay nếu không gặp được ở Lục phủ, chắc hẳn sẽ khiến ta nghi ngờ, có phải Thiệu Sơ yêu đệ đang trốn tránh bốn hoàng tử không?”

Tô Thiệu Sơ, thân ảnh phiêu dật tuấn tú, trán cao, chứa một thần thái cao quý, đứng thẳng cùng Chu Dục, hai người tạo nên hai hình mẫu đối lập mãnh liệt, không hoa lệ chói lóa như người trước, người sau không hề có một món đồ trang sức trên người, chỉ là một màu trắng ngà từ trên xuống dưới, trong nghiêm nghị mang theo giản dị.

“Lời này quả thật làm cho Thiệu Sơ sợ hãi, Tam hoàng tử là người mà bao nhiêu người muốn với tới, có thể được người chú ý như thế, Thiệu Sơ nguyện vẽ một bức tặng người, bức họa này sẽ biểu lộ cho tâm ý của Thiệu Sơ.” Tô Thiệu Sơ bước vào trong đình, sau khi chào hỏi Lục Minh Triều, lập tức ngồi xuống bên bàn đá.

“Nếu người có tâm, bốn hoàng tử sẽ vui vẻ tiếp nhận, dĩ nhiên, bức tranh này ta sử dụng thế nào, tất nhiên sẽ cho Thiệu Sơ yêu đệ biết.” Cánh quạt trong tay Chu Dục lại từ từ mở ra, che đi nửa gương mặt, chỉ còn lại đôi mắt sắc sảo nhìn thẳng vào Tô Thiệu Sơ.”Đêm còn dài, có bức họa của yêu đệ làm bạn, thật sự là làm cho bốn hoàng tử ta thấy cảm động!”

Nghe vậy, Tô Thiệu Sơ cũng bình thản mà đáp lại.”Nếu bức họa của Thiệu Sơ có ý nghĩa to lớn như thế, Thiệu Sơ tất nhiên sẽ không để có sai sót gì, dùng thời gian nhanh nhất để hoàn thành mới được.”

“Thiệu, Thiệu Sơ huynh...” Lục Minh Triều nhin không được nói, Tô Thiệu Sơ thật sự không hiểu ngụ ý của Tam hoàng tử sao?

“Thế nào? Minh Triều huynh đệ cũng muốn cống hiến một bức họa để làm bạn cùng Tam Hoàng qua đêm dài sao?” Tô Thiệu Sơ vui vẻ hỏi.

“Ồ!” Chu Dục cười nhìn Lục Minh Triều.”Có thể có được bức họa mà yêu đệ và Minh Triều đệ cùng vẽ, hôm nay ta đúng là thu hoạch được rất nhiều niềm vui.”

“A! Đây...” Lục Minh Triều vừa định đáp lại, nhưng lại cảm thấy dưới chân truyền đến cảm giác đau, ánh mắt Nhan San San như đang nhắc nhở hân nhiều chuyện.”Không, không được, ta nghĩ rượu đã chuẩn bị rồi, mọi người nên thưởng thức thôi!”

Lục Tu đứng bên cạnh đã rót rượu xong, sau đó mang đến thêm một chút thức ăn nhắm rượu.

“Tam hoàng tử, xin mời.” Lục Tu mang một phần cho vị khách quý hoàng tộc, sau đó lại mang qua cho Tô Thiệu Sơ.”Tô công tử, đây là rượu đã được ủ lâu rồi, là rượu quý trong Lục phủ, mùi vị thanh thuần, cũng là rượu mà lão gia thích nhất, xin mời.”

“San San, rượu này mạnh quá, có cần đổi lấy rượu mật nhẹ hơn không?” Chỉ cần Nhan San San ở đây, từ trước đến giờ đều là Lục Minh Triều tự mình rót cho nàng, rất ít khi để cho hạ nhân rót.

“Ta cũng muốn thử rượu này, rót cho ta một chén.” Nhan San San lẩm bẩm xoay đầu.

Lục Minh Triều biết nàng còn đang tức giận vì mình vừa cố ý gọi nàng là Nhan cô nương, không thể làm gì khác hơn, đành rót cho nàng một chén, sau đó gấp gấp gấp thức ăn cho nàng, sợ nàng uống rượu nhiều, trong bụng không có gì sẽ dễ say.

“Hương thanh, vị mạnh, quả là rượu ngon.” Tô Thiếu Sơ uống xong một chén, khen ngợi.

“Nghe nói gần đây yêu đệ rất xuất sắc, có không ít chuyện.” Chu Dục nâng chén kính mọi người, nhưng lại nhường mầy nói với Tô Thiếu Sơ.

“So với Tam hoàng tử, đẹp đẽ lại quý giá sáng chói, Thiếu Sơ chỉ là không biết lượng sức thôi.”

“Chỉ sợ những người khiêm tốn như vậy, thường là lợi hại nhất nha!”

“Người có tài năng cũng có sức ảnh hưởng nhất định, nếu đã như thế thì cần gì phải khiêm tốn?”

Nhìn bọn họ có qua có lại, lời nói sắc bén không ngừng đâm chọc, Lục Minh Triều có khi thật sự khâm phục về bình thần ung dung của Tô Thiếu Sơ, cứ như là có chuyện gì đi nữa, cũng rất khó làm cho hắn thấy bối rối, gặp chuyện ngoài ý muốn, vẫn là bình tĩnh như thế, không hổ là người đối lập hoàn toàn với Tam hoàng tử!

Hôm nay San San cũng rất yên lặng, Lục Minh Triều thấy nàng chỉ an tĩnh uống rượu, thỉnh thoảng lại lên tiếng nói giúp cho Tô Thiếu Sơ, còn lại rất ít khi lên tiếng, ngày thường, chỉ cần nàng và Tam hoàng tử gặp nhau, hai bên lại bắt đầu châm chọc, mặc dù không giống với phong cách của Tô Thiếu Sơ, nhưng cũng thường đầu vô mồm, sao hôm nay lại khác thường như vậy?

“Không thích khiêm tốn, nhưng lại sĩ nhục chuyện Hạ Trương Dương, lời nói của Thiếu Sơ yêu đệ có phải làm cho người ta thấy mâu thuẫn lắm không?”

“Không biết Tam hoàng tử đang chỉ chuyện gì?”

“Nghe nói người vì danh kỹ Tử Yên trong “Ngọc Quỳnh lâu”, không tiếc trở mặt cùng bao nhiêu công tử quyền quý, chứng minh nàng là của người?” Chu Dục vuốt vuốt chén rượu, ngữ điệu thoát nghe như là tán gẫu, nhưng trông mắt lại ánh lên vẻ tinh tường sắc bén.

“Đúng là có chuyện này.” Nhờ Lục Tu rót đầy chén, Tô Thiếu Sơ thừa nhận không kiêng kỵ.

Nghe thấy Chu Dục hỏi chuyện này, làm cho Lục Minh Triều – trước giờ luôn nhận định Tô Thiếu Sơ và Nhan San San là một đôi, cảm thấy mồ hôi lạnh đổ ra, sợ cứ nói đến đề tài này sẽ làm Nhan San San tổn thương, vội vàng chuyển chủ đề.

“Ta nghĩ chuyện này...” Mới vừa mở miệng, bàn chân phía dưới lại bị Nhan San San đạp lên, mặc dù không đau, nhưng đủ làm hắn sưng sờ nhìn Nhan San San.

Tô Thiếu Sơ vừa bị sờ sảng ban nãy, San San thờ ơ thì thôi đi, bây giờ Chu Dục đề cập đến chuyện một danh kỹ, San San cũng không thèm quan tâm, thậm chí ban nãy còn vút cho hắn một nét mặt cảnh cáo, như vậy thật không giống Nhan San San tí nào!

“Không ngờ Thiếu Sơ yêu đệ vốn lý trí, đức hạnh lại có thể nói ra lời nói không khống chế được như vậy!”

“Có lẽ lúc ấy ta say!” Hắn nhún vai.

Chu Dục cảm thấy hứng thú. “Thiếu Sơ yêu đệ tự xưng là ngàn chén không say, bây giờ cũng có thể nói chuyện nhảm vì say sao?!”

“Hong nhan tri kỷ nhân sinh khó gặp gỡ, nếu có duyên ...” Hắn nhìn sang phía Nhan San San, đối phương nhin không được bật cười, Tô Thiếu Sơ cũng gờ khóe môi lên. “Vì giai nhân dễ say, thì có ngại gì?”

Phản rồi, phản rồi! Trong tâm Lục Minh Triều reo hò la lối, Tô Thiếu Sơ trắng trợn nói về kỹ nữ như thế, vậy mà Nhan San San lại còn cười được!

Hắn nhớ San San rất chán ghét chuyện như vậy, mấy tháng trước, hắn chỉ là tò mò, cùng bạn bè đến thanh lâu dạo chơi thôi, sau khi Nhan San San biết được, nét mặt rất hung dữ, ánh mắt sắc bén làm cho hắn kinh hồn bạt vía, sau đó nói cho hắn biết, nàng hận nhất chính là loại nam nhân lưu luyến bụi hoa như thế này, cuối cùng chính hắn rất chi là thảm, làm cho sau này, Lục Minh Triều gặp được cô gái nào thích mình cũng

lo lắng sợ sệt ; nhưng tại sao Tô Thiếu Sơ vừa dạo thanh lâu, vừa bao dưỡng kỹ nữ, San San còn có thể cười duyên đáp lại?

Không công bằng! Lục Minh Triều cảm thấy khó chịu tới cực điểm, kiểu đối đãi không công bằng này, đối với người yêu, San San quả nhiên không giống vậy, ai như hần, từ nhỏ đã là đồ chơi và miếng gỗ cho nàng, cho dù nàng có đánh hần, đâm hần đi nữa, thì hần vẫn không thể đánh nàng được, bởi vì anh hùng hảo hán không đánh cô gái, trọng điểm hơn là, cho dù hần không nhận được đi nữa, thì khi ấy San San lập tức tỏ ra vô tội, uất ức, nhẹ nhàng gọi tên hần, đề lên người hần, Lục Minh Triều lập tức đầu hàng!

“Nói vậy, một ngày nào đó nhất định phải gặp Tử Yên cô nương đã làm yêu đệ thần hồn điên đảo mới được.”

“Chuyện này...” Tô Thiếu Sơ cười một tiếng, cảm thấy người bên cạnh có gì đó kỳ lạ.”San San, người có khỏe không?”

Nhan San San che trán lại, Lục Minh Triều cũng ân cần hỏi thăm.

“Đầu đau quá, đau quá đi!” Nàng xoa hai bên thái dương, hai hàng lông mày nhíu chặt, tỏ vẻ không thoải mái.

“Ta đã nói rượu này mạnh, người không uống được mà.” Lục Minh Triều vội la lên.

“Thân thể Nhan cô nương khó chịu, có muốn đến sương phòng để nghỉ ngơi không?” Lục Tu vội vàng đề nghị.

“Ừ! San San, đến sương phòng nằm nghỉ chút đi!” Thấy điệu bộ nàng khó chịu, Lục Minh Triều rất là lo lắng.

“Cũng được.” Nhan San San khó khi đầu hàng nhanh chóng như vậy.

“Để ta đỡ người đi!” Tô Thiếu Sơ đang muốn đứng lên, tiếng Chu Dục lại truyền đến.

“Có Lục gia Thiếu chủ nhân ở đây, Thiếu Sơ yêu đệ không cần lo lắng.” Cây quạt trong tay hần ngăn lại bàn tay của Tô Thiếu Sơ.”Bổn hoàng tử hi vọng yêu đệ tiếp tục ở đây nói chuyện cùng ta!”

“Nhưng ...”

Nhan San San lão đảo đứng lên, Lục Minh Triều vội vàng muốn đỡ nàng, lại bị Tô Thiếu Sơ giành trước, dường như là giật lấy từ Lục Minh Triều, thấy hai người họ tựa vào sát như vậy, Lục Minh Triều suýt nữa đó đứng lên giật lại Nhan San San!

Nhan San San đang tựa vào người Tô Thiếu Sơ, không biết nàng nói gì, vẻ mặt Tô Thiếu Sơ bỗng trở nên do dự.

“Để Minh Triều đi cùng ta là được.” Nhan San San cao giọng nói.

Tô Thiếu Sơ giao nàng cho Lục Minh Triều, dường như là cố ý, mở ám đưa tay luôn qua tóc nàng, cười như không cười nói, “Ta chiều ý người lần này.”

Lục Minh Triều không hiểu được lời nói ấy của Tô Thiếu Sơ, lại thấy Nhan San San đang tựa vào khuỷu tay mình nhếch môi lên, dường như đang cười khê.

“San...”

“Minh Triều, đầu ta đau quá!”

Giai nhân trong ngực yếu ớt dựa vào hần, lần đầu tiên nhìn thấy Nhan San San như thế, Lục Minh Triều không chút nghi ngờ, vội vàng đỡ giai nhân bỏ đi.

“Tiểu Tu, người hầu hạ cho Tô công tử và Tam hoàng tử đi.” Trước khi ra đình, hần vẫn không quên thông báo cho Lục Tu.

“Vâng, Thiếu tông chủ.”

Bây giờ, bên trong nham đình chỉ còn lại Chu Dục cùng Tô Thiếu Sơ, ở bên cạnh là Lục Tu.

“Tiểu Tu, bốn hoàng tử muốn dùng tráng miệng.” Chu Dục nhìn Tô Thiếu Sơ, cười quỷ dị vô cùng, nhưng mở miệng lại nói với Tô Thiếu Sơ.

“Vâng, Tam hoàng tử.”

“Tiểu Tu.” Đón nhận ánh mắt của Chu Dục, Tô Thiếu Sơ cũng mở miệng nói với Lục Tu.”Tiện thể gọi Vô Ưu, Vô Sầu vào giúp ta, rượu ngon, dĩ nhiên phải có thêm mỹ nữ làm bạn, như vậy mới là niềm vui thú.”

“Vâng, Tô công tử.”

Khi Lục Tu rời khỏi nham đình, Chu Dục tự rót ỉnh một chén rượu, sau đó nâng chén với Tô Thiếu Sơ .

“Thiếu Sơ yêu đệ thích náo nhiệt vậy sao? Hay là đã bỏ quên ta rồi?”

“Có lẽ, ta sợ mình say, lại phạm vào tội gì đó với Tam hoàng tử, như vậy Thiếu Sơ không chịu trách nhiệm nổi!” Tô Thiếu Sơ chỉ cười đáp lễ.

“Yêu đệ đúng là làm người ta vừa khó hiểu, vừa ... mê muội nha!”

“So ra vẫn kém với tâm tư của Tam hoàng tử, không biết là âm hiểm hay là ham chơi.” Tròng mắt ánh lên vẻ cười mà không cười, Tô Thiếu Sơ nhẹ đáp lạnh lùng.”Vừa rồi, người đúng là làm người ta khó hiểu, nhưng ... càng không dám đụng vào người.”

Đối với lời nói nửa châm biếm, nửa cười nhạo này, Chu Dục không chút tức giận, thậm chí còn mỉm cười vui vẻ hơn.”Yêu đệ hiển nhiên suy nghĩ sâu xa quá rồi, dân gian nói về bốn hoàng tử ta bao nhiêu, không ngờ yêu đệ lại nghĩ ngược lại bấy nhiêu.”

“Người, đối mặt với dân gian thì vui vẻ hòa đồng, thực chất bên trong lại vô cùng tàn nhẫn, những người từng biết đến tính cách hai mặt này của người cũng không nhiều.”

Chu Dục khó nén được, bật cười to.”Thiếu Sơ yêu đệ quả thật làm cho ta mê muội, lần nào nói chuyện cũng đều như thế, ai da! Nhưng cũng làm cho bốn hoàng tử cảm thấy uất ức, đối với yêu đệ, đến tận cùng nên giành lấy, hay là ... hủy diệt ?!”

Đôi mắt lóe lên vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, liếc nhìn Tô Thiếu Sơ; người sau lại đáp trả lại bằng ánh mắt điềm tĩnh, bên ngoài thoát nhìn là cười, nhưng bên trong lại đan xen vô số vẻ quỷ dị.

“Tam hoàng tử, Tô công tử!” Lúc này, Vô Ưu, Vô Sầu chạy vào trong đình.

“Nếu Tam hoàng tử không phản đối, để Vô Ưu, Vô Sầu cùng ngồi xuống, uống rượu tán gẫu cùng chúng ta.” Tô Thiếu Sơ lại mỉm cười nói.”Có các nàng ở đây, làm cho tâm tình của ta tốt lên nhiều.”

“Vô Ưu giúp người rót rượu.”

“Vô Sầu giúp người gấp thức ăn.”

Hai tiểu nha đầu không đợi chủ nhân ra lệnh đã vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Tô Thiếu Sơ, vui vẻ quần lấy hần.

“Yêu đệ làm cho người ta mê muội như thế, nhưng đừng làm mê muội cả hai tiểu nha đầu của ta chứ.”

“Người bên cạnh Tam hoàng tử, ai có năng lực để mê hoặc chứ!”

Nụ cười vui vẻ tràn ngập trong bữa tiệc.

Còn Lục Minh Triều đỡ Nhan San San về phòng, giai nhân thủy chung đều tựa vào ngực hần, không một lời vang lên, làm cho hần cảm thấy thật đau lòng.

“San San, đây là phòng của ta, tuy đem người đến đây thì không tốt lắm, nhưng phòng của ta là phòng thoải mái nhất rồi.”

Cho dù là thanh mai trúc mã, nhưng vẫn là một cô nưon chưa xuất giá, nói thế nào cũng không nên đưa người ta vào phòng ngủ, chỉ là nếu đưa nàng vào sương phòng, Minh Triều cảm thấy không an lòng, quan trọng là ... Đông Húc Biệt Uyển đều là người của hần, cho dù là mức độ làm việc hay kín miệng, hần đều rất an tâm.

“San San?” Lục Minh Triều đang muốn đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi, lại thấy người trong ngực đột nhiên đưa tay ôm chặt cổ hắn, không có một chút yếu ớt, không chút khó chịu, chỉ thấy nụ cười nàng rực rỡ và ... tức giận!!!

“Minh Triều.” Hơi thở thơm tho, theo đôi môi đỏ mọng dán sát vào đôi môi sưng sờ đang mở ra sẵn của Lục Minh Triều, thấp giọng nói: “Người biết không? Người làm cho ta tức giận, bởi vì người-quá-ngu-ngoc761

Lục Minh Triều không cách nào phản kháng được nàng, thậm chí cũng không dám suy nghĩ nhiều khi Nhan San San hôn hắn, bởi vì trước mắt hắn là một mảnh tối sẫm, tâm trí dường như bị phá hủy hết, chuyện xảy ra sau đó, hắn không còn biết được nữa!

8. Chương 8

Không biết qua bao lâu, ý thức của Lục Minh Triều bắt đầu thức tỉnh, hắn cảm thấy cả người nặng như khối chì, mí mắt cũng nặng đến mức ngay cả vén lên cũng khó khăn.

“Theo thuốc thì hắn sẽ mau tỉnh thôi, nhưng nội công của Minh Triều thâm hậu, có lẽ thời gian tỉnh dậy sẽ nhanh hơn bình thường.”

Ai đang nói chuyện vậy ... Mí mắt nặng nề không mở ra được, ý thức bắt đầu tỉnh dậy, nhưng lại còng kèn, phản ứng chậm chạp.

“Tiểu tử ngốc, cha mẹ ngươi thông minh như thế, sao ngươi lại ngu xuẩn như vậy?!”

Một cái đánh vỗ lên đầu Lục Minh Triều, làm cho hắn bật ra tiếng rên rỉ bực mình.

“Không được đánh hắn, không được nói hắn ngu xuẩn, hắn chỉ là chân thành thôi, không giống như cha mẹ kỳ lạ của hắn!” Tiếng Nhan San San đau lòng truyền đến, sau đó, Lục Minh Triều cảm nhận được, đầu của mình bất giác rơi vào một nơi vừa mềm mại, vừa ấm áp.

“Tiểu tử ngốc này, nếu tỉnh rồi, biết hắn đang tựa vào ngực ngươi, không biết sẽ phun máu mũi hay là hưng phấn đến độ bất tỉnh luôn đây!”

“Đã bảo không cho đánh hắn nữa mà, ngươi còn làm vậy, coi chừng ta không khách khí!” Nhan San San đỡ tay đối phương, cảnh cáo nói.

“Ai da! San San, ngươi nói như vậy mà nghe được sao, hồi nhỏ ngươi đóng kịch, ta cũng giúp đỡ ngươi hết mình mà, sao bây giờ mục đích đạt thành rồi lại quên ta!”

“Chúng ta chỉ là giao dịch thôi, nếu so với giúp đỡ, ta càng giúp đỡ ngươi không bị lộ vẻ mặt đáng sợ hơn mà, không phải sao?”

“Ai da! Tương lai chúng ta sẽ có quan hệ thân thích đó, ngươi đã uy hiếp ta sớm vậy, coi chừng tam tòng tứ đức đó!”

“Được, vậy thì hủy bỏ giao dịch, ngươi để tiếp tục bị trói ở đế đô, ta đi trước!”

“Con dâu ngoan, đừng vui đùa kiêu đó, được được được, ngươi muốn làm sao thì làm vậy đi!” Đối phương vội vàng cười dụ dỗ.

“Vậy thì cứ tiến hành như thế, nếu không để Chu Dục nhúng tay vào, giao dịch gì cũng không còn!” Nhan San San bĩu môi. “Bây giờ phải nhờ Thiếu Sơ ngăn Chu Dục lại, nếu không đúng là khó mà thoát thân.” Tên hoàng tử ma quái đó, thường lấy Minh Triều ra để kiểm chế nàng, mục tiêu cũng chỉ là Thiếu Sơ mà thôi!

“Đừng tưởng vờ kịch ngươi và Tô Thiếu Sơ đóng Tam hoàng tử không nhận ra, hắn chỉ càng có thêm hứng thú với tiểu tử họ Tô kia thôi, nếu không thì đừng hòng hắn buông món đồ chơi mà hắn yêu thích ra!”

“Lục Minh Triều là của Nhan San San ta, chỉ ta mới được chơi, ai cũng đừng hòng đụng vào đồ của Nhan San San này!” Dung nhan thoát tục ngang nhiên nói.

“Này, này, này, “đồ” mà ngươi và Tam hoàng tử giành giật là con mà ta sinh đó, đừng có nói như là tự nhiên vậy chứ, chẳng phải ngươi nên hỏi người mẹ khổ cực sinh ra nó trước sao?”

“Vậy thì sao, từ nhỏ đã chơi với hần, dạy dỗ cho hần biết thế sự thiên hạ, đều là ta nha!” Làm bạn cùng hần từ khi còn nhỏ đến lúc trưởng thành, thử hỏi công lao của ai lớn hơn?

“San San, ngươi xác định từ nhỏ ngươi đã dạy Minh Triều, chứ không phải chơi nó sao?”

“Đó là dạy, không phải là chơi!” Nàng nói như vàng không sợ lửa.”Người đàn ông cả đời của Nhan San San ta, đương nhiên phải xem mọi sở thích của ta đều là đúng, phải dạy dỗ cho tốt để trở thành người đàn ông phù hợp nhất với ta!”

Thì ra, vào một ngày tết, trưởng bối hai bên đều say rượu, cho nên nhất thời dính hôn cho đời sau của mình, cho nên khi Nhan San San bảy tuổi biết được chuyện này, nhìn Lục Minh Triều mới năm tuổi còn đang ngủ say, nàng cực kỳ không vui, cho dù là nói giỡn thì cũng không nên tùy tiện chọn trưởng phu cho nàng chứ! Tức giận, nàng đưa tay véo lấy gương mặt người trong mộng, khi hần tỉnh lại, điệu bộ muốn khóc nhưng cố nén lại, bị nàng đe dọa cũng không dám lên tiếng, chỉ hỏi nàng có chuyện gì?

Cuối cùng, Nhan San San thuận miệng nói là mình không thoải mái, muốn nằm ở vị trí hần đang ngủ, không ngờ hần thật sự nhường chỗ cho nàng, muốn hần quạt mát rót trà hần cũng nghe theo, còn sợ con muỗi làm nàng không ngủ được nên ngồi bắt muỗi, trưởng bối hỏi chuyện thì sợ làm âm ỉ nàng khó ngủ, Lục Minh Triều nho nhỏ cố gắng bảo vệ cho giấc ngủ của giai nhân, cho nên Nhan San San trưởng thành sớm lập tức quyết định, hôn sự được chỉ định này – nên – tiếp – tục!

Nhưng nàng muốn hôn sự này lên tiến hành, cũng không chịu nói với Lục Minh Triều, bởi vì nàng còn muốn chơi ... Ở thì, “bồi dưỡng” cuộc sống với chồng tương lai trước, lúc ấy nàng chính là nói vậy với trưởng bối.

Từ đó, mỗi khi nhìn thấy gương mặt bối rối của Lục Minh Triều, nhìn Lục Minh Triều nghe theo lời nàng, muốn hần làm gì hần làm nấy, nàng lại cảm thấy tinh thần mình phần chần lên, tương lai rất đáng mong đợi, vì tương lai của mình, cho nên nàng phải triển khai “Đạo dạy chồng” mới đúng, cho hần biết thế nào là — xem vợ là trời, xem lời của vợ là thánh chỉ, xem vợ quan trọng hơn hết thầy mọi chuyện, vợ vui sướng là mình vui sướng, vợ hạnh phúc là mình hạnh phúc!

Có rất nhiều chuyện cần làm, vì vậy khó trách khóa “giáo dục” này kéo dài lâu như thế.

“San San, nhiều năm trôi qua, ngươi vẫn kiên trì xem hần là vị hôn phu, nguyên nhân vì sao vậy?” Tính cách hai người thật sự khác biệt, tuy nói có thể bù lẫn cho nhau, nhưng cúi đầu, ngẩng đầu là lại cãi nhau, chỉ tiếc, con trai bà vĩnh viễn cũng không phải người chiếm thế thượng phong.

“Còn phải nói sao?” Nắm chặt đầu ngón tay.”Vỗ công cao cường, bản tính dễ bắt nạt, đùa giỡn rất vui, dễ làm nô dịch, trọng điểm là, ta dạy dỗ hần nhiều năm, vất vả lắm mới trưởng thành thành “vị hôn phu” của ta, làm sao có thể buông tay?”

“Nghe đây, cái mà ta hướng đến chính là ... Hạnh phúc, từ nhỏ hần đã hạnh phúc vì được mỹ nữ như ta chọn trúng đấy.”

“Nếu mẹ chồng tương lai thấy tiếc nuôi thì xin trả đứa con trai này lại cho người, để người tiếp tục ở lại Lục phủ giúp chồng dạy con, cho đến già cũng không thoát khỏi được, vĩnh viễn cũng không được trở lại giang hồ, không còn được sống tự do như trước; bố chồng tương lai cũng có thể tiếp tục cùng người diễn vở tuồng này!” Trong lòng hai lão gia này nghĩ gì, chẳng lẽ nàng còn không hiểu sao?

“Ai da! Cuộc đời có một đứa con dâu như vậy, không biết là ta may mắn hay bất hạnh?” Tiếng u oán, tiếng thở dài, những giọt lệ biệt li rơi xuống, “Triều Nhi, sau này không thể chăm sóc cho con nữa, mọi chuyện đều giao lại cho con, phúc hay họa, tự con xem đi!”

“Thân tình cảm động thật, chớp mắt là thấy biến mất không dấu vết rồi.” Nhan San San khẽ gất.

Lúc này, người trong ngực Nhan San San phát ra một tiếng than nhẹ, hàng lông mày đau khổ nhíu mặt, giống như đang muốn tỉnh dậy.

“Không được rồi, hần tỉnh dậy sớm hơn dự đoán của chúng ta!” Nhìn thấy người trong ngực động đậy, hiển nhiên thuốc đã bắt đầu mất hiệu quả, “Làm sao bây giờ? Mấy người kia còn chưa tới, để hần tỉnh lại thì

Nhan San San không nói gì, để Lệ Nhi đỡ đi.

Quần áo bị xé rách?! Lời này lọt vào tai Lục Minh Triều vô cùng nguy hiểm! “San San – ai xé quần áo của người – ai bắt nạt người – “

Lục Minh Triều đang muốn nhảy dựng lên, lại bị một lực mạnh đè xuống giường!

“Ai bắt nạt nó?!” Nhan Hiểu Thông tức giận gầm lên! “Những lời không có tính người như vậy mà người cũng nói ra được?”

“Nhan, Nhan thế bá, đã xảy ra chuyện gì?” Ý thức nửa tỉnh nửa mê làm cho Lục Minh Triều vẫn chưa hiểu gì!

“Xảy ra chuyện gì?!” Một câu hỏi thật vô tội, làm cho sắc mặt của đối phương càng dữ tợn hơn, “Nhìn lại tay phải của người đi!”

Lục Minh Triều giơ tay phải lên, một cái yếm màu xanh biếc đang giắt trên tay hắn! “Đây là...”

Còn chưa kịp hỏi, Nhan Hiểu Thông đã vòng tay qua cổ Lục Minh Triều, trách mắng: “Chứng cứ nằm trên tay người, phá sự trong trắng của con gái ta, người còn muốn nói gì?”

Phá sự trong trắng của San San! Lục Minh Triều sợ hãi đến nỗi ý thức gì cũng tỉnh táo hết! “Cái, cái yếm này là của, của San San?!”

“Tiểu tử thúì, người đừng có chống chế!”

“Ta, ta đối với San San...”

“Triều Nhi, mẹ biết con trước giờ mến Nhan cô nương, nhưng bây giờ con mượn rượu mất lý trí, đối với Nhan cô nương ... Làm ra những hành vi man rợ này, làm cha mẹ... Làm sao có thể ăn nói với San San và Nhan bá đây?!” Lục phu nhân nói đến câu cuối, dường như nghẹn ngào nức nở tựa vào người trưởng phu bên cạnh.

Mượn rượu mất lý trí?! “Ta... Ta chỉ uống có một chén rượu, làm sao mà ...” Từ trước đến giờ, hắn có tửu lượng khá tốt, làm sao chỉ vì một chén rượu mà mất hết lý trí chứ?

“Một chén!” Lục Trường Đạo la mắng con trai, “Mùi rượu nồng nặc như vậy, người nói chỉ có một chén thôi sao? Từ nhỏ cha đã nói với con, là nam tử hán, dám làm phải dám chịu, không được kiêu có!”

“Cha, ta...” Hắn không có kiêu có, chỉ là mọi chuyện dồn dập quá làm hắn không cách nào hiểu nổi, hơn nữa, mùi rượu nồng nặc như thế này, người thế nào cũng thấy giống như bị đổ rượu lên người vậy!

“Triều Nhi.” Thanh Tiêu Tử này giờ vốn giữ yên lặng chợt lên tiếng gọi.

“Sư phụ!” Ân sư chính là người hiểu rõ hắn nhất.

Thanh Tiêu Tử thở dài.”Cho dù nguyên nhân là như thế nào thì kết quả đã không thay đổi được nữa, con hãy nghe lời trưởng bối đi!” Không đành lòng nhìn đệ tử bối rối, lời nói của hắn chứa đầy hàm ý : “Nhan cô nương chính là định mệnh của con, bây giờ, chỉ là đổi một cách khác để thành toàn con thôi.”

“Ý của sư phụ là ..”

“Chuyện như vậy còn hỏi sao?” Nhan Hiểu Thông vỗ hai gò má của hắn, uy nghiêm quát lớn, “Lập tức, lập tức, cưới con gái của ta ngay!”

“Cưới San San!” Hai mắt Lục Minh Triều sáng ngời, nhưng lại nghĩ đến điều gì đó, mãnh liệt lắc đầu.”Không được, ta không thể cưới San San!”

“Người nói cái gì!” Dường như không ngờ hắn sẽ nói vậy, nhất thời, toàn bộ mọi người đều sững sốt!

“San San... Không thương ta!” Hắn đau khổ nói: “Ta không thể... Làm cho nàng ấy khó chịu, giành giật tình yêu của người ta!!!”

“Thì ra là chuyện này!” Vừa nghe thấy nguyên nhân, mọi người đều thở ra.

“Xem ra hôn lễ này phải cử hành nhanh một chút.” Lục Trường Đạo quay sang thê tử bên cạnh nói.

“Mong là không có gì ngoài ý muốn!”

“Lão gia, phu nhân xin yên tâm, chuyện đám cưới, lão nô sẽ cử hành trong thời gian nhanh nhất có thể.”
Lục gia tổng quản lập tức bảo đảm.

“San nhi xuất giá, ta cũng có thể yên tâm.” Nhan Hiểu Thông hài lòng vuốt râu.

Sắc mặt mọi người như trút được gánh nặng, bắt đầu thảo luận chuyện hôn lễ.

“Cha, mẹ, Nhan thế bá, mọi người không nghe thấy con nói vừa rồi sao, con thật sự không thể cưới San San!” Giành giật tình yêu, chuyện như vậy hẳn không thể làm được!

“Tiểu tử thúì – -” Lục Trường Đạo đưa tay đánh con trai! “Trong trắng của con gái nhà người ta bị hủy trong tay con, con còn có thể lựa chọn sao?”

Lục Minh Triều gãi đầu, cảm giác, lực đạo này rất là quen thuộc!

“Triều Nhi, đối với người mình yêu, đôi khi cũng nên cường ngạnh một chút, con như vậy, khó trách San San buồn bã như thế!” Lục phu nhân bỗng nhiên lắc đầu, nói với con trai.

“Tiểu tử, nhìn thấy không, đây là cái gì?” Nhan Hiểu Thông lại đề hấn lần nữa.

“Một, một tờ giấy!” Ở trên được viết chi chít.

“Đó là khế ước! Tay.” Nhan Hiểu Thông cầm tay phải của hắn lên, nắm lấy ngón trỏ của hắn, ấn vào chu sa, sau đó ấn lên mặt giấy một lần nữa.

“Nhan thế bá... Người làm gì vậy?” Lục Minh Triều vội vã giựt tay về.

“Đồng ý, người phải làm theo khế ước này, con gái của ta sẽ là trách nhiệm của người, người phải trông nom tốt thể tử của mình, tương lai cho dù có vấn đề gì cũng không còn liên quan đến lão phu nữa, ngàn lần vạn lần đừng có cho San San đi tìm lão phu tính sổ, có chuyện gì thì người nhường nhịn cho nó, tuyệt đối không được cho thể tử của người có ý niệm về nhà mẹ để tìm lão phu để tính sổ!” Ấn, ấn, ấn, ký, ký, ký, một tờ giấy, chỗ nào cũng đầy dấu vân tay màu đỏ.

“Nhớ cho kỹ, nếu người không tuân theo, mọi hành vi man rợ của người đều sẽ bị truyền ra ngoài võ lâm, bằng địa vị của lão phu, tuyệt đối có cách để phá nát hình tượng của người, đến lúc đó, chuyện này sẽ trở thành mục tiêu bị phản, làm cho các nhân sĩ võ lâm đuổi giết người, người nhớ đó, ái nữ của ta đã gả thì tuyệt đối không được trả về!”

Ngón tay cuối cùng cũng đã ấn xuống, Nhan Hiểu Thông cầm khế ước lên, thổi cho khô mực, mừng rỡ cực kỳ, rốt cục cũng có thể gả nha đầu thông minh chuyên môn ăn hiếp phụ thân này ra ngoài rồi! Tự do, tự do, rốt cuộc ông cũng được giải thoát khỏi ma chướng của con gái, ngày tháng đáng sợ sau này để cho Lục Minh Triều từ từ hưởng thụ đi!

“Em trai, em dâu, Thanh Tiêu đạo nhân, ta phải mau chóng nói cho San Nhi biết chuyện này, không thể để lâu.” Nhan Hiểu Thông vội vàng bỏ đi.

“Thế, thế bá – - đợi, đợi đã – -” Lục Minh Triều vội vàng đứng lên muốn ngăn cản, không ngờ cha mẹ lại đến gần hắn.

“Triều Nhi, nửa tháng sau chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ, chúc mừng con cưới được một cô gái xinh đẹp như thế” Lục phu nhân cảm động rơi lệ.

“Rốt cục cũng thấy được con lập gia đình, sau khi con đám cưới rồi, Lục gia giao lại cho con, cha mẹ cuối cùng cũng có thể đỡ gánh nặng xuống!” Lục Trường Đạo vỗ vỗ vai con trai nói. ,

“Nửa tháng sau phải thành thân!” Nhanh vậy sao? Lục Minh Triều hoàn toàn mơ hồ!

“Còn chậm quá sao?” Nhìn thấy phản ứng của con trai, Lục Trường Đạo khuyên bảo: “Triều Nhi, San San dù sao cũng là người của con rồi, còn sợ gì nữa?”

“Không phải vậy! Cha, như vậy với San San thật ...”

Mượn màu đen của màn đêm để lách qua khỏi đám nha hoàn, Lục Minh Triều nhanh chóng đi đến phòng ngủ vừa được sửa sang lại, cũng là tân phòng hôm nay.

Đám cưới của Lục gia và Nhan gia, nội giao tình của hai nhà thôi cũng đủ trở thành quốc gia đại sự rồi, sóng người đi đi lại lại không dứt, ngay cả lán giềng cũng phải giúp đỡ chiêu đãi quan khách ở xa tới.

Khi mọi người trong nội sảnh và ngoại sảnh bắt đầu quây phá, Lục Minh Triều phải hao hết tâm lực mới thoát thân được, đến trước Đông Húc Biệt Uyển, bên ngoài tân phòng, hắn muốn gặp San San, trước kia, nhiều lắm chỉ hai, ba ngày là hắn không gặp được San San, bây giờ đã hơn nửa tháng không gặp, không biết lát nữa đám người kia sẽ bắt hắn hầu rượu đến chừng nào, Lục Minh Triều cảm thấy không chờ nổi nữa, hắn muốn nhanh chóng mở hỉ khăn ra, gặp lại San San.

Trái tim mang theo chút áy náy, tay hắn vừa chạm đến cánh cửa, từ bên trong đã truyền ra tiếng của San San.

“Thiếu Sơ, người đáng ghét quá, sao cứ hỏi ta vấn đề này chứ.”

“Trên đời này cũng có vấn đề mà Nhan cô nương không trả lời được sao, vậy thì càng phải hỏi!”

Tô Thiếu Sơ! Lục Minh Triều kinh ngạc, đêm tân hôn, Tô Thiếu Sơ ở trong tân phòng làm gì? Tiếng trêu chọc thỉnh thoảng lại truyền ra từ trong phòng, cô nam quả nữ ở chung một phòng, lại còn là trong đêm tân hôn của hắn! Lục Minh Triều cho dù rộng lượng thế nào đi nữa cũng không có cách nào bảo với bản thân rằng, đừng để ý chứ!

“Ồi, người làm gì vậy?”

“Đây là nói với người, nửa tháng trước ở nham đình thậm chí bỏ ta ở lại, chọn Lục Minh Triều.”

Bọn họ rốt cuộc đang làm gì thế? Nghi ngờ và tức giận cùng nhau dâng lên, hắn lướt qua cánh cửa, đi đến ngoài cửa sổ, cẩn thận mở ra khoảng cách nhỏ, nhưng vừa nhìn thấy, lại khơi gợi sự đổ kị trong lòng Lục Minh Triều!

Hỉ khăn của Nhan San San đã được gỡ xuống, mà Tô Thiếu Sơ mặc áo bào trắng, bóng dáng thon dài đang cầm hai gò má của nàng lên, nhìn thẳng vào nàng, hai tay San San khoác lên hông hắn, hai người thoát nhìn như đang ôm nhau vậy!

Lệ Nhi ngồi bên cạnh lại chỉ lo sửa soạn đồ đạc, đối với cử chỉ thân mật quá độ của hai người này, lại không có phản ứng gì!

“A, bây giờ là đang khóc với ta sao?!”

Có một chút khoảng cách, làm cho Lục Minh Triều chỉ thấy Tô Thiếu Sơ đang dùng tay áo mơn trớn gò má nàng, sau đó cúi đầu...

Vô sỉ! Lục Minh Triều không nhìn được nữa, đành xoay người lại, nét mặt đau khổ nhú mào lại. Không ngờ, San San và hắn lại có thể thân thiết trong tân phòng như vậy!

San San đang khóc? Bởi vì gả cho hắn?

“Thiếu Sơ, sau này chúng ta không thể gặp nhau như lúc trước nữa, một ngày gặp ba lần.” Bên trong truyền ra tiếng than nhẹ của San San.

Một ngày gặp Tô Thiếu Sơ ba lần! Lục Minh Triều hai mắt giận sôi lên, nhiều lắm, hai ba ngày San San mới gặp hắn một lần.

“Thế nào? Bắt đầu nghĩ tới ta rồi sao?” Âm điệu dễ nghe vang lên.

“Chúng ta phải nghĩ cách liên lạc không làm cho người ta nghi ngờ mới được, người ... Cười cái gì chứ?!” Đứng đắn một chút có được không?!

“Không có gì, vụng trộm sau cưới, kích thích thật, ta thích.”

“Người cũng thành công ở ‘Ngọc Quỳnh lâu’ lắm đó chứ.” Giọng điệu càng lúc càng giống như đang chất vấn.

“Tô công tử, tán tỉnh gì thì cũng nhanh đi! Hôm nay là ngày mừng của tiểu thư, nếu để Lục tông chủ bắt gặp người ở trong tân phòng, có nhảy xuống sông cũng không rửa sạch!” Lệ Nhi tức giận thúc giục hắn.

“Dĩ nhiên rửa không sạch, “gian tình” giữa ta và tiểu thư nhà người đã không còn là chuyện một sớm một chiều nữa, phải nhảy thêm mấy cái sông nữa mới rửa sạch được!” Tô Thiếu Sơ cũng vui đùa với Lệ Nhi.

“Người đừng làm rộn, đi nhanh đi!”

Tô Thiếu Sơ chào hỏi với Nhan San San.”Khi nào nghĩ ra cách vụng trộm thì báo với ta, ta sẽ chờ người, Hồng Hạnh Tiểu nương tử.”

“Được rồi, tiểu tình lang ngoài tường, ta sẽ sai người thông báo với người!” Nhan San San cười mắng.

Hồng hạnh vượt tường! Còn dám giễu cợt nhau trắng trợn như vậy!

Lục Minh Triều không nghe tiếp nữa, cả người như bị bắt hết hồn phách, mơ mơ hồ hồ, không biết đám cưới hôm nay là buồn, hay là vui?

“Thiếu tông chủ, người ở đây làm gì, mau ra ngoại sảnh đường đi, mọi người đang ồn ào tìm người kìa!” Lục Tu chạy đến, vừa lúc nhìn thấy Lục Minh Triều trong vườn, lập tức kéo hắn đi.

“Ta nên làm như thế nào cho phải?” Hắn chợt tự hỏi.

“Cái gì phải chứ! Đương nhiên là phải ra ngoài phòng khách hầu rượu với mọi người, để mọi người nhìn Lục gia Thiếu tông chủ là như thế nào!” Lục Tu nhìn vẻ mặt của chủ nhân, cảm thấy kỳ lạ.”Thiếu tông chủ, hôm nay là ngày mừng của người, nhưng sao vẻ mặt của người như thất hồn lạc phách vậy, phải giữ vững tinh thần, đừng quên, lát nữa người còn phải động phòng cùng phu nhân mà.”

“Động phòng...”

“Thiếu tông chủ, còn giả bộ làm gì nữa!” Lục Tu nở nụ cười mờ ám với chủ nhân: “Vô lâm đệ nhất mỹ nhân là giai nhân trong mộng của bao nhiêu người, Thiếu tông chủ người cưới được vào cửa, bao nhiêu người ham mộ chết rồi!”

9. Chương 9

Khi cánh cửa bị đẩy ra, mọi người trong phòng đều bị sợ hết hồn!

“Thì ra là Thiếu tông chủ!” Lệ Nhi từ trong bước ra gặp Lục Minh Triều đang đi tới cửa, vỗ vỗ ngực cười nói.

Lục Minh Triều lão đảo được Lục Tu đỡ vào.

“Thiếu tông chủ, vẫn còn lão gia và các thiếu gia của các gia tộc khác mà, mọi người đã uống rượu giúp người rồi, sao người còn giành uống với mọi người chứ, làm cho bây giờ say đến nỗi như thế!” Cho dù tửu lượng mạnh đến mấy cũng chịu không nổi, làm sao mà động phòng đây?

May mà có mọi người giúp đỡ, nếu không, chắc chắn đám bang phái kia còn vào tân phòng để phá phách cả đêm.

“Ầm ỉ muốn chết, câm miệng!” Lục Minh Triều đẩy Lục Tu ra, suýt nữa ngã đụng vào phòng, nhìn thấy tân nương đang ngồi ở một góc giường, hắn cười to, “Thế nào? Sao bây giờ lại có thêm một người thế, à không ... sao phòng này giống tân phòng thế?!” Cười lạnh nhìn chung quanh, không nhìn thấy Tô Thiếu Sơ, ngay cả tỳ nữ và mẫu thân cũng đã rời khỏi phòng.

“Thiếu tông chủ, người say rồi sao?” Lệ Nhi có thể ngửi được mùi rượu đậm đặc trên người hắn.”Đây vốn là tân phòng của người và Thiếu phu nhân mà!”

“Tân phòng của ta và Thiếu phu nhân?!” Hắn hừ cười.”Toàn bộ lui ra hết!”

“Nhưng mà người và Thiếu phu nhân còn phải cùng nhau ăn bánh trôi, cùng uống rượu giao bôi, còn phải ...” Lệ Nhi còn chưa nói xong, Lục Minh Triều đã gào lên cắt lời nàng.

“Đi ra ngoài, toàn bộ cắt ra hết – - “

“Thiếu tông chủ, người làm sao vậy?” Chủ nhân đột nhiên biến tính làm Lục Tu sợ hết hồn!

“Tiểu Tu, ta muốn bọn họ ra ngoài, người cũng như vậy đi – - cắt – -” Lục Minh Triều tức giận đẩy hết chén đĩa trên bàn, làm ọi người sợ choáng váng!

“Các người đi xuống trước đi.” Nhan San San chẳng biết đã tự gỡ hỉ khăn xuống từ lúc nào, lặng lẽ nhìn hết mọi việc xảy ra.

“Thiếu phu nhân?” Lệ Nhi không yên lòng nhìn chủ nhân.

“Không sao, đi đi.”

Mọi người nhìn sự việc diễn biến như vậy, đành thấp thỏm đi ra!

“Người đang đóng kịch gì đó!” Nhìn đứng thẳng trong phòng khô ngô thân thể, Nhan San San bĩu môi hỏi: “Còn chọn đêm tân hôn, người đang ra ụ người chồng sao?”

“Ta nói đúng thì sao?” Lục Minh Triều nhìn nàng, cười lạnh bề ngoài. “Hay là người có bí mật gì, sợ người ta phát hiện?”

Hắn nhận định chuyện “say rượu mất lý trí” nửa tháng trước là do nàng tính kế, còn muốn nhanh chóng kết hôn, chắc chắn là có vấn đề!

Nhan San San không tức giận, chỉ cau mày nhìn hắn, sau đó bước đến cạnh hắn.

“Minh Triều, người làm sao vậy?” Hiểu rõ tính cách của hắn, Nhan San San ân cần vỗ về khuôn mặt hắn, ôn nhu hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta...” Tiếng nói ôn nhu cơ hồ như phá vỡ toàn bộ phòng bị của hắn!

” ... Gian tình của ta và tiểu thư nhà người cũng không phải một sớm một chiều ...”

“Đừng có giả mù sa mưa với ta!” Lục Minh Triều vung tay nàng ra! “Ta sẽ không bị người lừa gạt nữa!”

“Lừa gạt!” Nhan San San trừng mắt nhìn, ngay sau đó cười tủm tỉm nói.”Thì ra người nói đến chuyện đó! Chuyện đó chỉ có thể trách người, vừa ngốc vừa chậm chạp, đành phải lừa người một chút thôi.”

Từ lúc hắn lên mười lăm tuổi, nàng đã ám hiệu với hắn vài lần, nếu hắn không hiểu thì cũng chỉ ghen tức, đến khi nàng hai mươi tuổi rồi, hắn vẫn chần chờ không chịu xác định tình cảm với nàng, làm Nhan San San vừa giận vừa hờn, dứt khoát nặng tay chấm dứt án chung thân này!

Vừa ngốc vừa chậm chạp! Con người Lục Minh Triều trở nên rét lạnh! “Người cho rằng mọi việc đều nằm trong kế hoạch của người sao?” Hắn chợt quắp lấy cổ tay của nàng, tàn khốc cười lạnh, “Người đã nghĩ hết mọi cách để tạo ra đám cưới này, thì đêm tân hôn ta sao có thể làm người thất vọng đây?”

“Minh Triều – -” Nhan San San bị đẩy xuống giường, còn chưa kịp phản ứng, vạt áo màu đỏ thắm đã bị xé rách, ngọc thạch trên châu gò đầu bị vứt xuống đất, nàng ngạc nhiên! “Người muốn làm gì?”

“Làm gì?” Hắn dữ tợn cười, “Còn phải nói, chẳng phải đã bảo đêm tân hôn không thể làm người thất vọng sao?” Nhìn điệu bộ kinh hoàng hiểm gập của nàng, một cảm xúc tàn nhẫn lại dâng lên, hắn muốn nổi khổ của mình được phát tiết, Lục Minh Triều bắt đầu cởi y phục trên người xuống.”Nếu ta đã không nhớ được ... tiết mục bá vương ngành thượng cung nửa tháng trước, vậy hôm nay thử lại đi!”

“Minh Triều, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhan San San chưa từng nhìn thấy nét mặt hắn dữ tợn như thế, một cảm giác lo sợ không yên xẹt qua, “Người ... Đừng có làm loạn.”

“Làm loạn!” Dường như nghe được câu nói đùa, Lục Minh Triều cười to.”San San, người đang làm loạn là người, không phải ta, ta coi trọng người như vậy, quan tâm người như vậy, kết quả, người lại là một nữ nhân dâm đẳng!”

“Lục Minh Triều – - người nói thứ vô vị gì vậy?!” Nhan San San tức giận mắng!

“Thật là vô vị sao?” Cởi hết y phục ra, lộ ra thân thể bần chắc nhờ tập luyện thể lực thường xuyên, Lục Minh Triều cười lạnh quơ màn che lên, dường như không muốn che giấu những gì đang diễn ra trên giường.”Sẽ không biết ta hiện tại chuyện cần làm, người muốn mắng cái gì đi?”

“Dừng tay – - dừng như vậy – - “

Từ bên trong giường truyền ra tiếng xé rách quần áo cùng tiếng la của Nhan San San!

“Mọi chuyện đều là do người thôi, Nhan San San – - “

Vứt bỏ y phục màu đỏ thắm đi, sau đó là tới quần áo bên trong, từng chút từng chút đều bị xé rách hết!

“Mau dừng tay – - đau quá – -” Âm thanh bực bội bật ra khỏi họng nàng.”Minh Triều – - “

fmxmxmxmxmxmxmxmxmxmxmx

Ánh bình minh buổi sáng soi rọi cả vùng đất, trong phòng ngủ ở Đông Húc Biệt Uyển, Lục Minh Triều ngồi chồm hổm bên giường, cẩn thận nhìn giai nhân đang nằm trên giường, ngay cả liếc cũng không thèm liếc hẳn.

“San... San San, người có nặng lắm không?”

Nhan San San cảm thấy cực kỳ đau, ngay cả một động tác nhỏ cũng làm cho nàng đau nhứt mảy, nàng chán nản vùi mặt vào gối, cực kỳ khó chịu!

“Người dám làm như vậy với ta, người dám làm như vậy với ta ...” Vùi sâu trong chiếc gối mềm mại, bên trong truyền ra tiếng lẩm bẩm của nàng.

Lục Minh Triều xấu hổ đỏ mặt, trên giường xóc xếch, dưới giường là quần áo vừa bị xé rách, cả người nàng đều là dấu gặm mút, nàng mệt mỏi nằm trên giường, tất cả, tất cả đều là bằng chứng bạo hành của hắn.

Ánh mắt hắn chạm vào một màu đỏ chói trên giường, là lạc hồng, Lục Minh Triều lại càng thẹn thù cúi đầu, San San rõ ràng vẫn là xử nữ, lại bị hắn vùi dập như vậy, thật tội nghiệp!

“Thật xin lỗi, San San, là ta...”

“Người còn giả vờ vô tội nữa xem, tiếp tục giả vờ đau lòng, thương tâm nữa xem!” Nhan San San quay đầu lại rống giận.”Người bị người cưỡng ép còn chưa có khóc, người đau lòng cái gì, người cút ngay cho ta – - đừng có tới gần ta – - a – - - “

Khuôn mặt nàng chợt nhú lại, vốn là đang đứng dậy tức giận chỉ vào hắn, bây giờ lại đau đến mức gục xuống giường.

“San San, cẩn thận, đừng manh động!”

“Tên khốn kiếp người, tên khốn kiếp người, người còn dám vậy nữa, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Lục Minh Triều ôn nhu ôm nàng vào lòng, vuốt ve tóc của nàng.

“Thật xin lỗi, San San, đều là ta không tốt, làm tổn thương người, người muốn tức giận thế nào cũng được, nhưng đừng bỏ mặc ta được không?”

Nhan San San dù không đáp lời, nhưng cũng không kêu hắn cút nữa, Lục Minh Triều cẩn thận ngồi lên giường, nhẹ nhàng ôm nàng, hôn lên mái tóc dài mượt mà của nàng, Nhan San San chỉ xoay đầu, bướng bỉnh môi không chịu để ý đến hắn.

“San San, người biết, ta không sợ trời không sợ đất, nhưng sợ nhất là người không chịu để ý đến ta, như vậy so với giết ta còn đau khổ hơn.” Từ nhỏ, chỉ cần San San không để ý đến hắn, thể giới của hắn lại chìm vào đau khổ.

“Tôi hôm qua người chỉ biết đến thú tính của người, nhìn người vui vẻ lắm mà, có đau khổ chút nào sao.” Hừ!

“San San.” Lục Minh Triều ôm mặt nàng, liều chết cầu xin tha thứ, “Làm sao mới để người hết giận ta đây? Chỉ cần làm người vui vẻ, cái gì ta cũng làm, San ...”

Lục Minh Triều ôm lấy nàng không nói thêm gì nữa, nhớ tới đêm qua, trong lòng hấn lại thở dài không thôi, tuy biết là mình sai, nhưng cuối cùng vẫn bị dục vọng bao phủ ...

Tối hôm qua, khi vừa phát hiện chuyện mình đã làm, cả người hấn đều như bị sét đánh!

“San San!” Thân thể mềm mại bị hấn chiếm lấy, không thể nghỉ ngơi, chưa từng có ai như thế!

“Người vui chưa?” Trong tiếng thở gấp kịch liệt truyền đến tiếng nghiêng răng của Nhan San San.

Lục Minh Triều vội vàng muốn rút ra, Nhan San San lại vươn tay nắm chặt cầm hấn, lông mày tức giận nhíu lại!

“Người tốt lắm! Còn bá vương ngạnh thượng cung -- cho tới bây giờ chỉ có Nhan San San ta bắt nạt người khác, bây giờ lại khuất phục trong tay người -- quả là...” Dung nhan giai nhân đỏ bừng, đôi mắt đẹp âm hiểm liếc nhìn, trong tiếng dồn dập kịch liệt làm nàng nói đứt quãng, hiển nhiên, chuyện phía dưới đang làm làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu!

“San San, ta...” Lục Minh Triều từ nhỏ đã thần phục nàng, lúc này chỉ cảm thấy say mê, khí phách, dũng khí, toàn bộ đều mất hết. “Là, là ta hiểu, là ta nghĩ rằng người và người khác cố ý tính kế ta nên ...”

“Ta và người khác tính kế, tên chết tiệt này -- a!”

“San San, sao người không nói tiếp?”

Thấy nàng chợt im lặng, lông mày nhíu lại thật sâu, cảm giác được thân thể mềm mại của nàng căng thẳng lại, Lục Minh Triều dùng cánh tay trắng kiện ôm cả người nàng lên, nghĩ rằng nàng ngồi dậy sẽ đỡ hơn, không ngờ động tác này lại làm cho tiếng thở của Nhan San San tăng thêm phần dồn dập!

“Hay là ta...”

“Người dám -- thì thử xem!” Biết rõ ý của hấn, Nhan San San vươn tay nắm cổ hấn lại, không cho hấn rút ra, nàng không cần tốn hơi thừa lời, chỉ nở nụ cười, đôi môi nhẹ cảnh cáo bên tai hấn, “Đã can đảm làm ra chuyện như vậy thì phải phụ trách tới cùng, dám rút lui vào lúc này, làm cho ta vừa đau vừa thâm, ta nhất định sẽ cho người chịu đau khổ cùng ta, nghe chưa, tướng-công?”

Hai chữ tướng-công như nghiêng răng mà bật ra này làm cho Lục Minh Triều run lên, ái thê nói như vậy, hành động như vậy, đủ để dập tắt suy nghĩ rút lui của hấn!

Nhan San San vĩnh viễn đều có ma lực với Lục Minh Triều, bởi vì Nhan San San đang tức giận sẽ nở một nụ cười động lòng người, lửa giận làm cho thân thể và gương mặt nàng đỏ bừng lên, càng mê người hơn bao giờ hết.

Lục Minh Triều thề, từ nhỏ đến lớn, hấn chưa từng nhìn thấy Nhan San San nở nụ cười xinh đẹp như vậy, đủ để biết giờ phút này nàng tức giận bao nhiêu, cũng làm cho dục vọng của hấn tăng mạnh gấp trăm lần!

“San San... Người phải thuộc về ta, ta phải chiếm lấy người ...” Con người của Lục Minh Triều phát sáng rực rỡ.

“Rốt cuộc người đang nói gì?!” Từ khi hấn vào phòng đến giờ, lời nói, hành động đều khác thường.”Trừ người ra, ta còn có thể là của ai?”

“San San...” Lục Minh Triều không nghe được âm thanh tức giận của giai nhân nữa, chỉ nhìn thấy được thân thể quyến rũ của nàng, cùng ... dục vọng đang đốt cháy bên dưới.

“Khốn kiếp, ta không phải muốn người biến thành dâm ma, đừng tay -- Minh Triều -- “

Tiếng la cuối cùng đã bị Lục Minh Triều nuốt lấy, luật động cuồng dã làm cho Nhan San San liên tục la lên!

“Chỉ cần có thể làm ta nguôi giận, việc gì người cũng làm?”

“Ừ, ta đồng ý.” Giai nhân trong lòng hấn đột nhiên lên tiếng, kéo suy nghĩ của Minh Triều về thực tại.

“Cho dù là làm nô lệ đền tội cũng đồng ý?”

“Nếu như có thể đền bù cho những thương tổn của người.”

“Cho dù như thế nào cũng được? Bao gồm cả hành hạ người?”

Hành hạ! Lục Minh Triều hiểu rất rõ bản tính của nàng, biết rõ Nhan San San hành hạ tuyệt đối làm cho người ta đau khổ đến mức gọi trời không nghe kêu đất không thấu, nhưng chuyện hấn làm thật sự không thể tha thứ, vì vậy sau khi suy nghĩ cẩn thận, hấn vẫn gât đầu.

“Chỉ, chỉ cần người vui vẻ.”

Nhan San San chuyển người trong lòng hẳn, động tác này mặc dù làm cho nàng đau đến nhứt mảy, nhưng cũng không làm tâm trạng nàng xấu đi chút nào.

“San...” Thấy vẻ mặt nàng đột nhiên chuyển biến, ban nãy còn lạnh lùng, bây giờ lại rạng rỡ chói lóa như mùa xuân.

“Kêu ta là nư^ơng tử.”

“Nương, nương tử.” Kiều nhan ngựa đầu, đây đúng là một cái bẫy ngọt ngào, biết rõ là nguy hiểm, nhưng Lục Minh Triều vẫn cam nguyện nhảy vào, ngay cả tiếng “nương tử” này cũng làm cho lòng hắn cảm thấy áy náy.

“Tướng công.” Nhan San San đưa mắt nhìn hắn, vừa dịu dàng vừa giận dỗi, “Đừng quên, người đã nói, làm nô lệ cũng cam chịu, vậy thì bắt đầu từ ngày mai đi! Yên tâm, ta sẽ cố gắng, nhiều lắm cũng chỉ sai bảo người làm trâu làm ngựa thi, muốn người phải xem vợ như trời, càng muốn người thấy rõ hơn, dám cưỡng ép kiều thê, sẽ có kết quả như thế nào!” Hay lắm, đêm tân hôn cũng dám tạo phản, xem ra sau này phải dạy dỗ mạnh mẽ hơn mới được.

“Nương tử, ta...” Còn chưa nói xong, ái thiếp đã vươn ngón trở ra, che miệng hắt lại.

“Cuối cùng, đợi ta bảo dưỡng thân thể cho tốt lên thì việc đầu tiên ta làm là ...” Nụ cười của Nhan San San chớp tắt, trông mắt lóe lên vẻ phong tình, “Phải dạy cho người biết nên chăm sóc cho thân thể ngọc ngà này như thế nào, hiểu cho kỹ, thân thể này sẽ làm bạn cả đời với tướng công người, chỉ được phép dịu dàng, nghiêm cấm thô bạo, càng không được đùa giỡn quá mức, nếu như tái phạm ... Ta sẽ bắt người dùng năng lực nam tính, tôn nghiêm cả đời để đổi lấy.”

“Năng lực? Tôn nghiêm?”

“Thì là thiếu người, bắt người làm nô lệ cả đời đó!”

Cho dù sợ hãi đến mấy cũng không được nói ra, tránh cho San San nghĩ rằng hắn không có lòng, còn đưa ra yêu cầu đáng sợ hơn, “Nương tử, khụ, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?”

“Người nói đi.”

“Nửa tháng trước, chuyện ta say rượu mất lý tính, chẳng lẽ là ... giả sao?”

Vốn là hiểu lầm nàng và Tô Thiếu Sơ bày ra chuyện nửa tháng trước, hẳn cũng thật sự xâm phạm nàng, nhưng bây giờ xem ra, bố cục vẫn là nàng dựng lên, nhưng hẳn căn bản chưa từng đụng đến nàng, bằng chứng chính là tấm thân xử nữ này.

“Đúng là ta hãm hại người đó, thì sao?” Nàng liếc xéo hắn, cảm thấy bản thân không chút tội lỗi! “Khi đó người không có làm gì cả, nhưng bây giờ người cũng đã làm rồi, còn làm rất triệt để, chẳng lẽ không muốn phụ trách sao?” Hay lắm! Còn dám truy cứu chuyện lúc trước, xem ra sau này còn phải dạy hắn thêm một triết lý, chuyện ái ân làm, vĩnh viễn cũng không sai!

“Không, không, ta nào dám, ta chỉ sợ nương tử không hiểu được thành ý của ta, nhưng cũng không cần ... không cần phải bày ra cục diện như vậy chứ!” Còn lại hần hiểu lắm nàng, lẽ như nàng đang mang thai, vậy chắc chắn sẽ chinh hần đến nỗi trời đất rung chuyển!

“Đây là trùng phất, về phần nguyên nhân thì tự mà nghĩ đi!”

Trừng phạt! Lục Minh Triều nghĩ thế nào cũng không ra, đành hỏi lại ái thiếp, nhưng nàng chỉ hừ một tiếng, không nhắc lại.

fmxfmxfmxfmxfmxfmxfmx

“Thiếu gia, người nghĩ gì mà đến nỗi ngăn người vậy, trà cũng nguội đi rồi.”

Nhìn chủ nhân cầm chén trà, suy tư ngấm trăng thật lâu cũng không nhúc nhích, Lục Tu kêu lên.

“Đổi lại chén khác chẳng phải là được sao.” Làm ầm ĩ lúc người ta đang suy nghĩ!

Lục Tu lại rót cho chủ nhân một chén trà nóng, hỏi: “Thiếu tông chủ, nếu người cảm thấy mấy món này được rồi thì bảo Thọ bá làm thêm một phần nữa, đưa cho Thiếu phu nhân dùng.”

Vốn là trước bữa tiệc, cho dù là món ăn chính hay trà bánh tráng miệng đều giao cho Thiếu phu nhân thử trước, nhưng dạo này Thiếu phu nhân không muốn ăn nhiều, cho nên đành giao cho Thiếu tông chủ làm thử nghiệm đầu tiên.

“Cũng được, mấy thứ này Thiếu phu nhân đều thích ăn.” Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lục Minh Triều, hần dạn dò, “Lát nữa để ta đưa tráng miệng cho Thiếu phu nhân.”

Nhìn bầu trời đêm đã gần đến đêm Trung thu, hần khoái trá nghĩ, nếu không đến Đông Húc Biệt Uyển, vậy đổi lại là hần đến Tây Hà Các đi, như vậy chắc hần là được chứ?! Khà khà!

Ánh trăng soi rọi về tĩnh lặng trong vườn, bên trong vườn giăng đèn kết hoa, đầy không khí của ngày hội, bởi vì ngày mai là Trung thu cho nên sau các nghi thức chúc phúc, sẽ có nhiều lễ vật cống phẩm được gửi đến, trong số những món quà tặng đến Lục phủ cũng không thiếu lòng thành của các vị quan lớn quyền quý, hơn nữa yến tiệc vui vẻ náo nhiệt lại nhiều thức ăn ngon, vì vậy mỗi lần đến Trết Trung thu, bọn hạ nhân trong phủ lại vui sướng không kém gì đến lễ mừng năm mới.

Trung thu gió mát, chỉ cảm thấy sáng sủa mà không tiêu điều vắng vẻ, Lục Minh Triều mang tráng miệng đi vào trong Tây Hà Các, cố ý không cho hạ nhân thông báo trước, mục đích chính là muốn gây bất ngờ cho San San.

Tới gần phòng ngủ của San San, đèn vẫn còn sáng, bên trong truyền ra tiếng cười nói cùng nhau, Lục Minh Triều cau mày, bởi vì trong tiếng động hỗn loạn kia, có một thứ tiếng mà hần rất quen thuộc.

Trong không khí vui vẻ, bàn tay trắng nõn nhẹ vẩy nước lên, nhìn những giọt nước lăn tăn rơi vỡ trên những cánh hoa, không khí như nhuộm vẻ trong trẻo lạnh lùng, Nhan San San không vui nói.

“Lục phu nhân, người mà còn vẩy nữa thì da mặt sẽ nhăn nheo hết.” Tô Thiếu Sơ cầm lấy khăn tắm lớn hầu hạ cho nàng, bỗng thở dài, “Bổn công tử ta hầu hạ người tắm, vậy mà người còn nổi giận với ta!”

“Hừ! Lúc này thì người sung sướng tự tại rồi, còn ta thì ngay cả tự do cũng không có!”

Nàng rất bức mình, gần Minh Triều thường xuyên bướng bỉnh với nàng, chiêu vừa đấm vừa xoa cũng dùng đến, mặc dù bọn họ đã cười nói trở lại, nhưng hần vẫn thủy chung không nhượng bộ chuyện cho nàng xuất phủ, điều kiện duy nhất để ra khỏi Lục phủ là phải trở về Đông Húc Biệt Uyển, mà hai điều kiện này, trước mắt nàng không muốn đáp ứng cái nào cả.

Tô Thiếu Sơ không biết nên khóc hay cười.”San, trượng phu là do người chọn, dạy dỗ chồng cũng là người làm, bây giờ gặp chuyện, có trách ta cũng vô dụng thôi!” Tự đứng phát tiết với hần, hình như là tìm lộn người rồi!

“Ta chỉ không ngờ là mặt ngoan cố của hần lại phát tác, quả nhiên ... cách nào cũng không dùng được.”

Làm nũng, Lục Minh Triều vừa sợ vừa vui tiếp nhận; tức giận, hần cũng im lặng đáp lại, cuối cùng là thái độ không nói lý lẽ, nhưng hần cũng không chịu đồng ý với yêu cầu của nàng, chỉ nói là gần đây để đô không an toàn, muốn nàng nhịn một chút, chuyện Lục Minh Triều đã quyết định rồi thì ai cũng không thay đổi được.

“Vậy thì ta nên tán thưởng Minh Triều huynh đệ mới đúng.” Ngay cả lão bà cũng không thể khổng chế được hần, quả là nên tán thưởng.

“Người tán thưởng? Vậy sau này có chuyện gì cũng đừng có tìm ta!”

“Chao ôi! Đừng nóng giận, ta đã vượt qua muôn ngàn khó khăn, đặc biệt đến đây để hầu hạ người mà!” Tô Thiều Sơ cầm vải gấm trong tay, trườn lên người nàng, ôm nàng từ phía sau nói, “San, mỗi lần người trở về đều dặn dò ta nên bình tĩnh, bây giờ đến lượt ta đáp lễ rồi.”

“Người muốn nói gì?” Nàng nhún mào nhìn hai tay đang đặt lên vai mình.

“Người cũng hiểu rõ, Minh Triều huynh đệ chỉ là vì quan tâm người, vì vậy nên những chuyện gì liên quan đến người, hẳn mới kiên trì như thế.” Lời nói của Tô Thiều Sơ đầy hàm ý, “Cho dù có chuyện gì đi nữa, cho dù Minh Triều huynh đệ ngốc nghếch thật thà đến mấy đi nữa, thì thân là Lục gia Thiều tông chủ, người kế vị của Ngự tiền thân bổ thế gia, ta nghi ngờ không biết hẳn đã nhìn thấu bao nhiêu chuyện, chỉ là hẳn không nói ra mà thôi.”

“Ừ...” Nhan San San trầm ngâm đáp.

“San, ta nhớ người từng nói, người người chọn làm chồng, phải là người phù hợp với nhu cầu cả trong lẫn ngoài?”

“Dĩ nhiên, từ nhỏ ta đã nhận định, hiền thê lương mẫu không phải hứng thú của ta, tương lai ta phải gả ột người chồng có thể cho ta tùy hứng làm bậy, chứ không phải một người chồng tự tiện làm bậy với ta, hai người này có khác biệt rất lớn nha!”

“Đáng thương cho Minh Triều huynh đệ!” Làm người ta không khỏi đồng tình với hẳn.

“Tên đáng chết này!” Nàng tức giận mắng.

“Thật ác độc, Bồn công tử là người có địa vị tôn quý, chịu hầu hạ người, người lại đánh ta đau như vậy, không đau lòng sao?” Tiếng thở dài đầy u oán.

“Đau lòng, đau lòng muốn chết, nhưng mà lạnh quá à! Mau lấy quần áo lại cho ta!”

Tô Thiều Sơ cung kính đồng ý, làm như hôm nay hẳn thật sự là hạ nhân vậy.

“San, sao người có nhiều yếm thế?” Một đồng yếm, đủ màu đủ hình đủ dạng.

“Không phải là của mình ta đâu...”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng quái lạ.

“Thiếu tông chủ, người, người làm sao vậy?” Sao sắc mặt lại khó coi thế? “Không đi vào sao?”

Nhan San San và Tô Thiều Sơ nhìn về phía cửa, Lệ Nhi đẩy cửa ra, trên tay là đĩa tráng miệng nhỏ.”Thiếu tông chủ kỳ lạ thật, giao điểm tâm cho ta rồi xoay người bỏ đi, sắc mặt vừa đáng sợ vừa khó coi ...”

Vừa vào bên trong phòng, nhìn thấy Tô Thiều Sơ đang buộc lại áo cho Nhan San San, Lệ Nhi lè lưỡi, điệu bộ hiểu rõ nói: “Biết nguyên nhân rồi!”

“Vừa rồi là Minh Triều?!” Nét mặt Nhan San thay đổi, cầm lấy áo bào vội vã đuổi theo.

“Không tốt rồi, bằng tính cách của Thiều tông chủ, không biết lần này Thiều phu nhân có an ủi được không?”

“Ừ, trà này thật không tệ, trà bánh của Lục gia quả nhiên là ngon nhất.” Tô Thiều Sơ trực tiếp cầm lấy điểm tâm trên tay Lệ Nhi mà hưởng dụng.

“Thiếu tông chủ và Thiều phu nhân như vậy đều là do hiểu lầm Tô, Tô công tử, người không biết sao?” Lệ Nhi nhìn hẳn.

“Biết chứ!” Thì có sao đâu? Tô Thiều Sơ không hiểu sao Lệ Nhi lại cường điệu mọi việc lên như thế.

“Người còn có thể ăn điểm tâm sao?!”

“Chẳng lẽ Lệ Nhi có đề nghị tốt hơn?”

Nhìn đôi mắt nghiêm túc học hỏi kia; Lệ Nhi cũng chăm chú suy tư, tiện đà nói: “Có, ăn món ngọt là phải dùng cho đúng trà, ở đây có Thu Trà Ngọc Lộ đây.” Nàng đi qua rót trà nói.

“Cá nhân ta vẫn thiên về trà Long Tĩnh hơn.” Cắn miếng bánh đậu ngọt mà không ngấy trong miệng, Tô Thiều Sơ theo thói quen nói.

“Trà Long Tĩnh à...” Còn phải đi lấy ấm trà nữa.”Được, giao món điểm tâm này cho người, ta đi lấy thêm trà Ô Long nữa cho đủ bộ!”

“Vậy ta chờ người.” Thành giao, Tô Thiều Sơ nhận lấy trà bánh trong tay nàng.

Đối với những chuyện đã phát sinh rồi, không thể thay đổi được nữa, thì cách tốt nhất là hãy hưởng thụ niềm vui đi!

10. Chương 10

Ngồi trong Đông Húc Biệt Uyển, Lục Minh Triều đứng trước cửa sổ, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn bầu trời cao vợi vợi qua cánh cửa sổ kia.

Đằng sau truyền đến tiếng mở cửa, bước chân quen thuộc bước vào, nhưng hắn không quay đầu lại, chỉ trầm giọng nói: “Ta không có hứng thú nghe người nói gì nữa.”

Giọng nói âm trầm chuyển sang vẻ lạnh lùng xa cách.”Đi ra ngoài cho ta!”

“Ta có thể ra khỏi Đông Húc Biệt Uyển, nhưng ta muốn biết rõ hơn, người có muốn ta ra khỏi Lục gia không?” Nhan San San bình tĩnh hỏi: “Có muốn bỏ người thê tử như ta không?”

Người đằng trước đưa lưng về, yên lặng không trả lời.

“Nếu như đây là ý của người thì bây giờ nói cho ta biết.” Nhìn bóng lưng to lớn kia, nàng nói, “Ta sẽ như người mong muốn!”

“Như ta mong muốn!” Lục Minh Triều trào phúng cười lạnh.”Sao không nói rõ ra đây là hy vọng của người, ta hứa thê, vậy thì có thể thành toàn cho người và Tô Thiều Sơ rồi.”

“Người định bỏ ta sao?” Nàng hỏi lại lần nữa.

“Nói cho ta biết, người đã ngoại tình bao lâu rồi? Cho ta đội mũ xanh bao lâu rồi?”

“Ta không có!” Nhan San San nghiêm nghị đáp lại.

Đối với hướng ứng này của nàng, Lục Minh Triều lạnh giọng nghiêng rằng, “Đến bây giờ vẫn còn nói những lời này với ta, chẳng lẽ đợi đến khi ta bắt gian người và Tô Thiều Sơ lên giường mới là có sao?”

“Ta không có, càng không thể cùng với Thiều Sơ!”

“Không thể!” Lục Minh Triều bỗng nhiên xoay người lại, đôi mắt lạnh lùng như khóa chặt thê tử trước mặt!

“Người để hắn hầu hạ người tắm rửa thay quần áo, người cho hắn ôm người, người trần truồng trong lòng hắn, những hành động dâm dăng vô sỉ của người và Tô Thiều Sơ đều là ta tận mắt nhìn thấy, còn muốn ta tin rằng hai người không-thể-nào?”

“Đúng!” Ánh mắt Nhan San San kiên định nhìn hắn! “Ta và Thiều Sơ, không-thể-nào!”

Nghe thấy lời phủ nhận của nàng, Lục Minh Triều thật sự rất muốn cười to cho nỗi đau này, hắn cứ như vậy mà trao ra tình cảm, đúng là vừa hoang đường vừa buồn cười!

“Nhan San San, những chuyện xảy ra tối nay đã đủ để ta thấy rõ về người, cho dù có nói dối thế nào nữa cũng không được đâu!”

“Cho nên người muốn bỏ ta sao?” Nàng chỉ muốn hắn trả lời chuyện này.

Lục Minh Triều nhìn đôi mắt xinh đẹp đang nhìn thẳng vào hắn, vẫn cao ngạo như thế, vẫn mạnh mẽ như thế, hắn thật sự nghi ngờ, sợ rằng cho dù có bị bắt gian tại trận, nàng cũng sẽ cây ngay không sợ chết đứng nói: không có!

Nhan San San cần người tượng phu giả diễn đến mức này như hắn sao? Nàng cần một quan hệ vợ chồng buồn cười hoang đường như thế này sao ?!

Nặng nề nhắm mắt lại, Lục Minh Triều quyết định, “Ta muốn người rời khỏi Lục gia!”

Bên trong phòng bỗng im bất lại, không ai nói gì thêm, những lời này không khác gì nói với Nhan San San: hắt muốn hưu thê!

Lục Minh Triều quay lưng lại lần nữa, chậm rãi nói: “Bây giờ!”

Một lát sau, tiếng của Nhan San San truyền đến, “Ta đã biết rồi.”

Không có lời nói dư thừa, không có lời cãi lại dư thừa, nàng xoay người bước đi, không một chút do dự.

“Đứng lại!” Lục Minh Triều bỗng xoay người quát lên.

Bóng dáng đang bước đi không dừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

“Nhan San San, người đứng lại!”

Nàng ngoảnh mặt làm ngơ, đi ra khỏi phòng, đi tới cửa phòng lại bị một cánh tay kèm chặt lại!

“Lục Thiếu tông chủ, xin buông tay!” Thân thể bị kèm chặt đến không thở nổi, càng không thể động đậy, bỗng truyền đến giọng nói cứng nhắc lạnh lùng của Nhan San San.

“Không được đi – ta không cho người đi – – “

“Là người muốn ta đi, ta sẽ rời khỏi Lục gia, vĩnh viễn rời xa người!” Ở trong lòng hắt, Nhan San San nắm lấy vạt áo của hắt, vẻ mặt như muốn khóc, “Người muốn ta ở cùng ai, ta sẽ ở cùng với người đó, mọi chuyện đều như người mong muốn, vậy người vui vẻ chưa?”

“Ta vui vẻ sao? !” Lục Minh Triều không khống chế được cười điên cuồng, rống lên với nàng, “Người vui vẻ là người, người muốn mau chóng ở cùng với Tô Thiếu Sơ chính là người – – “

“Tên ngu ngốc này, ngu ngốc – –” nàng đánh hắt!

“Ta sẽ không cho người đi!” Lục Minh Triều giữ lấy hai gò má của nàng, giọng nói khàn khàn gào lên, “Không – cho, cả đời này người cũng đừng nghĩ có thể ra khỏi Đông Húc Biệt Uyển, người muốn làm dâm phụ thì làm ở đây đi!”

Lục Minh Triều hôn nàng, không còn dịu dàng như trước, nó giống như một hình phạt để hành hạ nàng, không chút lưu tình, làm cho nàng cảm thấy đau, nhưng Nhan San San chỉ nhắm chặt mắt chấp nhận, bởi vì nàng cảm giác được, hắt đang chịu một nỗi đau còn lớn hơn cả nàng!

“Minh Triều...” Rốt cuộc đôi môi cũng được buông ra, Nhan San San vỗ về khuôn mặt của hắt, ôn nhu nói: “Người đừng khó chịu, hãy nghe ta nói, chuyện này không phải như người nghĩ, ta và Thiếu Sơ ...”

“Đừng nói đến cái tên này với ta nữa!” Hắt lắc lắc hai vai nàng một cách tức giận, “Người có hiểu tình cảm của ta đối với người không – – người có hiểu ta nâng niu, quý trọng người bao nhiêu không – – tại sao người lại làm ra những chuyện như thế này – – tại sao ?”

“Ta hiểu!” Không đành lòng nhìn hắt điên cuồng như vậy, nàng quyết định không để ý đến lời hứa hẹn đó nữa, nói mọi chân tướng ra cho hắt biết! “Người hãy nghe ta nói ...”

“Người hiểu không? Người có hiểu hay không? Không có ai yêu người hơn ta, không có ai giống như ta, trao cho người toàn bộ trái tim của mình – –” Nói xong lời cuối cùng, Lục Minh Triều không thể khống chế được đau đớn nữa! “Ta không phải loại người thê sống thê chết yêu người, không phải là người đem đến niềm vui cho người rồi bảo là yêu người, mà là ta biết người muốn cái gì – – trao cái gì cho người – – ta dám nói – – trên đời này – – chỉ có ta quan tâm đến nụ cười của người nhất – – ai cũng không thể bằng Lục Minh Triều ta – – người hiểu không – – Nhan San San!”

Lần đầu tiên, nghe hắt bày tỏ nội tâm của mình, Nhan San San cười, “Ta hiểu, cho nên ta mới không tiếc thủ đoạn muốn người cười ta!”

“Rốt cuộc người đang có ý gì? Đang chơi trò gì?” Lục Minh Triều lại ôm chặt nàng, hận rằng không thể ép chặt cả người nàng vào thân thể hắt, như vậy thì không ai có thể đoạt nàng đi nữa!

Lục Minh Triều vùi mặt vào tóc nàng, hắt thật sự không thể rời khỏi nàng!

“Ta đúng là tên đàn độn, vì sao người hành hạ ta như vậy, vì sao người làm ra những chuyện như vậy, ta vẫn ... Yêu người!” Hấn đau khổ lắm bầm nói.

“Minh Triều, ta đúng là có chủ ý với người, đang bỡn cợt người, nhưng người biết không? Ở trên đời này, không có người đàn ông nào giống như Lục Minh Triều người, làm cho ta hao hết tâm cơ!”

Cánh tay đang ôm nàng có chút ngẩn ra, làm nàng phải ôm hấn lại, vuốt ve những lần ranh trên ngực hấn.

“Ta cũng lo lắng không biết rằng trong lòng người có ta hay không, ta cũng lo lắng rằng người có thời thời khắc khắc nhớ ta hay không, những ngày chờ người phát hiện tình cảm của mình thật sự quá dài, ta lo lắng không biết khi nữ nhân khác xuất hiện, vì không để chuyện như vậy xảy ra, ta phải chặt đứt từng cơ hội, ta muốn mắt của người, trong lòng của người chỉ có thể có ta, cho dù là chuyện làm người nhưc đầu, phát điên ; đối với người, ta rất tham lam, ta muốn ngày nào người cũng phải quan tâm ta, hai người chúng ta, ta mới là người chuyên chế nhất, đúng không?”

“San San...” Lời so sánh này còn thẳng thừng hơn lời bày tỏ, nhất thời làm cho Lục Minh Triều ngẩn ra.

Lúc này tiếng gõ cửa truyền đến, không đợi bên trong người trong phòng đáp lại, cánh cửa đã bị đẩy ra, là Tô Thiệu Sơ!

“Xin quấy rầy hai vị một chút.” Nhìn đôi vợ chồng son ôm chặt nhau, ánh mắt như muốn giết người của Lục Minh Triều bắn đến, Tô Thiệu Sơ đành phải hỏi thăm một chút.”San San, Lệ Nhi nói mấy cái yếm kia là làm cho ta, ta lấy ba cái, mà cũng muộn rồi, không làm phiền hai người tìm hiểu nhau nữa.”

Tô Thiệu Sơ vừa nói xong, mọi người trong phòng đều kinh ngạc, bao gồm cả Lục Minh Triều!

“Tô ... Tô Thiệu Sơ mặc yếm?!” Đầu óc Lục Minh Triều xoay chuyển, khó khăn hỏi: “Hấn... Dừng cái đó là sao?” Tuy là người yêu đi nữa, nhưng tặng một cái yếm của nữ nhân cho nam nhân là chuyện ... rất thất lễ!

“Là Tô Thiệu Sơ muốn dùng mà.” Nhan San San trả lời.

“Hấn, muốn, dùng?!” Thân thể chấn động không ngừng, làm cho Lục Minh Triều suýt nữa á khẩu, “Tô ... Tô Thiệu Sơ có sở thích kỳ quặc này sao?” Uống cho hấn còn có vẻ ngoài tuấn tú thư sinh như thế.

“Người đừng có nói nhảm, Thiệu Sơ rất bình thường, yếm này là của ai, người cứ hiểu đến đó là được.” Vì sợ nàng phá hủy lời hẹn, đành phải để Thiệu Sơ âm ỉ, dùng cách này để chứng minh.

“Ặc!” Cái yếm của ai? Còn phải nói sao? Dĩ nhiên là không phải của nam nhân, chính là của ...”A!” Nhìn đến đôi mắt thanh nhã bối rối của Tô Thiệu Sơ, Lục Minh Triều phát ra một tiếng la quái lạ!

“Đã nói là không thể nào mà, tại người, không chịu cho ta giải thích!” Nàng vừa tức giận, vừa bắt đầu cãi.”Ta đã hứa rằng không thể nói ra, đến bây giờ người vẫn chưa hiểu thì ta không còn cách nào cả!”

“Nhưng ... nhưng ... lấy thân phận đó ở bên cạnh Hoàng Thái Tử!” Hấn không thể tin được, “Đó là lừa gạt hoàng thất, tội danh không nhỏ!”

“Người biết cái gì!” Nhan San San đẩy hấn ra.”Tóm lại, Thiệu Sơ không có lừa gạt, chỉ là không thể nói thật ra thôi.”

“Ta hỏi người, có bao nhiêu người biết?” Chuyện này đúng là đáng sợ, hơn nữa mọi người đều là bạn bè cùng nhau lớn lên!

“Trừ người của Tô gia ra thì là ... Người!”

“Chuyện này, Tam hoàng tử... Biết không?” Khi hiểu ra chân tướng rồi, hấn nghĩ thế nào cũng cảm thấy, lời nói và hành động của Chu Dục với Tô Thiệu Sơ rất kỳ lạ.

“Hấn có nghi ngờ!” Nhan San San hơi nghi ngờ nói: “Thiệu Sơ là mục tiêu của hấn, nhưng hấn không đơn giản như mặt ngoài đâu.”

“Chẳng lẽ hấn có mục đích khác với Thiệu Sơ?” Bên ngoài có rất nhiều lời đồn nhảm về Tam hoàng tử, truyền rằng hấn thích nam sắc, mà nữ tử cũng không chê, hấn cứ nghĩ Chu Dục chỉ có ý đó với Tô Thiệu Sơ, dù sao thì Tô Thiệu Sơ có phong thái hơn người, vừa tiêu sái như thiếu niên, vừa thanh nhã như thiếu nữ, trở thành mục tiêu của Chu Dục cũng không lạ.

“Khi còn bé, Thiếu Sơ suýt nữa đã chết trong tay hân, may mà giả chết tránh được một kiếp, cũng vì vậy mà Thiếu Sơ không thích đến gần Chu Dục!” Nhan San San hừ lạnh.

“Tóm lại, Chu Dục là người có nhiều tâm cơ, ít nói chuyện một chút thì cũng tốt hơn.”

Nghe đến chuyện này, Lục Minh Triều ngạc nhiên, Tô Thiếu Sơ và San San bằng tuổi, Tam hoàng tử Chu Dục lớn hơn bọn họ chín tuổi, khi còn bé suýt nữa chết trong tay Chu Dục, là chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế? Hân nhớ là lúc nhỏ, Tô gia và Tam hoàng tử đều có ân oán gì?!

“Tướng công!” Nhan San San chợt kín gọi, sắc mặt ảm đạm nhìn hân, “Cảnh cáo ngươi, chuyện của Thiếu Sơ, từ giờ trở đi ngươi cứ vờ như không biết, nếu có chuyện xảy ra ... hừ, diệt khẩu là lựa chọn bất đắc dĩ!”

Vừa rồi còn nằm trong lòng hân, lời nói sắc mặt động lòng người, vậy mà bây giờ, không khí cảm động hoàn toàn biến mất hết, hơn nữa còn là vì – Tô Thiếu Sơ!

Chết tiệt, biết hết chân tướng thì sao? Vẫn lo cho Tô Thiếu Sơ như trước, làm cho hân vừa bức vừa ghen!

“Ngươi còn vì ... tiểu tử thú vị họ Tô kia mà diệt khẩu với trượng phu của mình?!” Suýt nữa nói ra từ không nên nói, nhìn thấy nét mặt San San thay đổi, hân nhanh chóng đổi cách gọi.

“Ngươi không biết, tình bạn đáng quý hơn tất cả!”

“Vậy còn tình vợ chồng, không biết nương tử để ở đâu?” Cho dù có biết thân phận thật của Tô Thiếu Sơ đi nữa, hân vĩnh viễn cũng ghen tức với Tô Thiếu Sơ.

“Minh Triều, làm đàn ông thì phải rộng lượng một chút, cho dù tình vợ chồng có to lớn đến đâu, thì cũng phải xếp sau tình bạn!” Nhan San San rất nghĩa khí, đành chịu vậy! “Ta có thể có lỗi với ngươi, nhưng không thể làm chuyện gì sai với bạn bè!”

Gân xanh bắt đầu xuất hiện trên trán, Lục Minh Triều tự nói với mình, nhẫn, bây giờ đã biết rõ quan hệ của ái thiếp và Tô Thiếu Sơ không phải là tình yêu nam nữ rồi, vậy hân có thể đoạt lại trái tim của nương tử, sớm muộn cũng có một ngày, San San sẽ đặt tình cảm vợ chồng lên hàng trước!

“Nói cho ta biết, đêm tân hôn, Tô Thiếu Sơ nâng mặt ngươi lên, dựa vào ngươi rất gần, là đang làm gì đó?” Nhìn từ xa, rất giống như hai người đang ôm vào nhau, hại hân phát điên đêm tân hôn!

“Thì ra hôm đó ngươi đứng bên ngoài nhìn lên!” Khó trách đêm đó hân lại bất thường như vậy!

“Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta, hôm đó ngươi và hân thật quá ... mờ ám!” Cho dù biết thân phận của Tô Thiếu Sơ thì sao, chuyện như vậy, phải xem xem hai bên có hứng thú hay không mà thôi, “Còn gần đến nỗi giống như sắp hôn môi vậy, rốt cuộc đang làm gì?”

“Gần lắm sao? Có sao? Còn gần đến nỗi suýt hôn môi?” Nhan San San nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới nhớ ra. “Hình như là có, lúc ấy Thiếu Sơ phá tóc ta, hại ta lúc ấy không nhìn thấy gì, hân thừa cơ, cố ý đẩy ta, làm cho gương mặt ta loạn hết cả lên, cho nên ta mới nắm chặt hông của hân, để mọi người cùng ngã xuống ... Minh Triều, ngươi làm sao vậy?” Sao mắt đột nhiên lấp lánh lên thế này?

“Không có gì, không có gì!” Không ngờ, chuyện làm cho lòng hân canh cánh suốt nửa năm, thì ra chỉ là một sự vô tình buồn cười! ,

Hơn nữa, hình ảnh lúc ấy, nhìn điệu bộ hai người tình chàng ý thiếp như vậy, ai mà không tin được cơ chứ?!

Cũng nhờ San San giải thích, Lục Minh Triều nhớ lại lúc ấy hình như nàng có la lên: coi chừng cái ghim ... Trời ạ! Sau khi chuyện này đã rõ ràng rồi, hân thật sự không biết nên khóc hay nên cười nữa!

“Hmm – - Hắt xì!” Nhan San San đề mũi xuống, “Đều tại ngươi, hại ta vội vàng chạy tới, quần áo còn chưa mặc xong, lần này mà bị bệnh thì ta tìm người tính sổ!”

“San San, sao ngươi người lạnh thế này.” Lục Minh Triều nắm lấy đôi tay nhỏ bé lạnh lạnh của nàng, ầm giọng nói.

“Minh Triều...” Nhan San San nhìn ánh mắt nóng bỏng của hân, cùng đôi tay đang vỗ về trán, cổ nàng. “Sắc trời đã muộn, ta cũng không sao cả, ngày mai là Trung thu, cả ngày đều bận bịu, ta muốn về ... Tây Hà Các

61

11. Chương 11

Sau giờ Ngọ, trong hậu viên của Lục gia, đưa mắt nhìn là thấy người người đi đi lại lại, khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, làm người ta vừa đi vào đã cảm nhận được không khí nồng nhiệt của buổi lễ.

“Thế nào? Lục Thiếu phu nhân không tham dự nghi thức lần này sao?”

Chu Dục phe phẩy cây quạt, Vô Ưu, Vô Sầu cùng Phong Ngôn đi bên cạnh, tham dự nghi thức sau giờ Ngọ của Lục gia.

“Khi San San thức dậy cảm thấy không thoải mái, dùng cơm trưa xong thì đi nghỉ ngơi rồi, cho nên không có tham gia nghi thức lần này.” Lục Minh Triều cười ngượng ngùng, bởi vì San San còn oán giận hắn, đều là do đêm qua hắn ... chết tiệt!

“Trùng hợp thế sao!” Chu Dục khác cũng cười, sau đó cảm thán nói: “Thiếu vắng Thiếu phu nhân trong nghi thức quan trọng này, thật là làm người ta thấy tiếc nuối.”

“Nếu không có duyên thì chỉ đành bỏ lỡ.” Lục Minh Triều trầm nghĩ, có lẽ do ái ân không muốn gặp người đang đứng trước mặt này nên mới lấy cớ là dưỡng thần thì có!

“Tam hoàng tử.” Lục Tu dâng ba chén trà xanh lên.

“Minh Triều tiểu đệ, bổn hoàng tử muốn làm lễ truy điệu trước, không biết có được không?”

“Xin nghe theo ý của Tam hoàng tử.”

“Cảm tạ Minh Triều tiểu đệ đã hiểu cho.”

Chu Dục nhận lấy các nén hương, đứng trước bàn, sau khi tế thiên bái địa rồi, giao cho Vô Ưu cầm nén hương đi lên thắp nhang.

“Khi còn bé, ta rất thích đến phủ Đại tướng quân chơi, bởi vì trưởng công chúa, cũng là đại cô cô của ta, thương yêu có thêm với người cháu này.” Cầm lấy chén trà đầu tiên, hắn rãi xuống mặt đất. “Bác không thích uống rượu, cho nên ta xin lấy trà thay rượu, tế cho người bác bạc mệnh của ta.”

“Nghe nói trưởng công chúa dịu dàng đa tài, tình cảm với hoàng thượng cũng rất tốt, vì sao...” Cuối cùng lại cùng gia đình chồng tạo phản, đây là điều mà Lục Minh Triều không hiểu, nhưng lại không thể hỏi, bởi vì đây là điều cấm kị của hoàng thất.

Chu Dục cũng hiểu rõ, cười một tiếng, nói thẳng: “Chuyện năm đó thì có lý do của năm đó, phụ hoàng từng nói, đau khổ và tiếc nuối lớn nhất cuộc đời này chính là chém giết hoàng tử năm đó!” Hắn bắt đầu rót chén trà thứ hai xuống đất.

“Trưởng công chúa từ trẻ tuổi đã đa tài đa nghệ, chẳng những có thể ca múa mà còn họa vẽ cũng là tài năng của nàng, tiên hoàng vô cùng yêu mến đứa con gái này, tình cảm của bác với phụ hoàng còn tốt hơn cả tay chân, bởi vì họ là cùng một mẹ sinh, trong ấn tượng của ta, bác là một cô gái rất ý chí, rất kiên cường.”

“Có lẽ chuyện trưởng công chúa mất đi làm cho Tam hoàng tử rất đau lòng.” Hắn ít khi nhìn thấy nét mặt Chu Dục trầm tư như vậy.

“Ta từng nghĩ, cả đời này cũng không thể nghe được tiếng đàn tuyệt nghệ của người nữa, đó là một giai điệu độc đáo mà không ai có thể khảy ra được ... Ta cứ nghĩ rằng sẽ không nghe được nữa, không ngờ ...” Khóe môi vẽ lên một nụ cười kỳ lạ, không còn vẻ lạnh lùng xa cách như ban đầu.

Khi chén thứ ba cũng rót hết, hắn than nhẹ một tiếng nói: “Chén trà thứ ba này, hy vọng ông trời có thể rủ lòng thương xót, để cho ta có thể thỏa niềm mong nhớ.”

“Tam hoàng tử, người cũng đã qua đời rồi, mong người đừng đau lòng nữa!”

“Phải xem xem người đó có thật sự qua đời chưa.” Thấy Lục Minh Triều cau mày khó hiểu nhìn mình, hắn cong mi cười, “Chỉ là ta nghĩ xa xôi thôi, Minh Triều tiểu đệ, bắt đầu nghi thức đưa tiễn đi!”

Dưới sự ra lệnh của chủ nhân, Lục Tu lập tức ra hiệu cho người hầu đi đốt pháo, tiếng đốt pháo chói tai cùng làn khói đen tản ra khắp khu vườn, mặc dù bọn người hầu phải bịt mắt bịt mũi lại vì khói, nhưng cũng vui vẻ cười nói không ngừng. ,

“Hoàng chủ tử, Vô Ưu muốn đi đốt pháo giúp.”

“Vô Sầu cũng muốn giúp!” Lục phủ năm nào cũng chuẩn bị rất nhiều pháo bông cho ngày này.

“Giúp à?!” Chu Dục nhìn hai tiểu nha đầu hưng phấn không thôi, cười nói, “Hay là đi phá đây? Không được, tính cách hai người thích đùa, lỡ như phá hết khói pháo của Lục gia thì sao đây? Không được!”

“Tam hoàng tử quá lời rồi.” Không đành lòng nhìn nét mặt Vô Ưu, Vô Sầu như đưa đám, Lục Minh Triêu vội vàng nói giúp. “Khói pháo của bữa tiệc tối nay cũng đã được chuẩn bị, pháo để đốt ban ngày còn đến hai chuổi, nếu Vô Ưu, Vô Sầu có hứng thú, ta kêu A Toàn, A Bình lấy cho hai người cũng được!”

“Có thật không?” Hai tiểu nha đầu vừa nghe thấy vậy, lập tức mong đợi nhìn chủ nhân.

“Nếu Lục Thiếu tông chủ đã nói vậy thì cứ theo ý các người, nhưng đừng nghịch quá, hiểu chưa?” Chu Dục dặn dò nói.

“Dạ.” Hai tiểu nha đầu vui mừng khoác tay đi chơi cùng nhau.

“Sao vậy? Lục Minh Triêu tiểu đệ.” Sao tự nhiên lại dùng ánh mắt kỳ lạ này nhìn hắn?

“Chỉ là cảm thấy Tam hoàng tử đối với hai nàng ấy thật khác so với người bình thường.” Người này tuy thường vui đùa ngả ngớn, nhưng cảm giác đối với người khác luôn là mơ hồ khó nắm lấy, duy chỉ với Vô Ưu, Vô Sầu là thật sự có vài phần chân thực.

Chu Dục cười quyền rũ, nhìn Lục Minh Triêu. “Nếu Minh Triêu tiểu đệ có hứng thú nghiên cứu bình thường bốn hoàng tử đối xử với người bình thường như thế nào, thì có thể chọn một đêm trăng thanh gió mát, đến tẩm cung của ta, hai chúng ta cùng nghiên cứu với nhau.” Ngón tay thon dài khẽ vỗ lên cánh quạt, lời nói phát ra đầy ái muội, “Minh Triêu tiểu đệ cũng hiểu rõ, đối với thân hình này của người, bốn hoàng tử đã mơ ước đến từ lâu rồi.”

“Tam ... Tam hoàng tử, nên cử hành... Nghi thức rồi.” Ánh mắt hắn nghiêm nghị nhìn về phía trước, thân thể cứng lại nói.

“Ha ha, bắt đầu đi!” Chu Dục phe phẩy cánh quạt, không quên nói với Lục Minh Triêu: “Minh Triêu tiểu đệ, mọi năm kết thúc nghi thức, luôn là bốn hoàng tử ta tự tay đút cho người ăn, chứng minh cho tình nghĩa ngọt ngào của chúng ta!”

“Tiểu Tu, mau đưa lễ vật lên.” Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, Lục Minh Triêu la lên.

“Dạ!”

Dưới tiếng vỗ tay ra lệnh của Lục Tu, những tỳ nữ đứng phía sau mới bước lên dâng trái cây lên bàn thờ, quả bưởi quý giá được mang lên sau cùng.

Nhìn mấy quả bưởi xanh trên bàn, Chu Dục dùng tay cầm lên, trong chốc lát đã chọn ra một quả.

“Minh Triêu tiểu đệ, người biết không? Cống phẩm lần này là viên Đà La Ni châu quý giá nhất, viên châu này không giống những viên châu bình thường khác, ánh sáng của nó rất mạnh, có thể dùng để chữa thương, trừ độc.”

“Đà La Ni châu có thể chữa thương trừ độc?” Đối với viên châu này, hắn không hiểu rõ lắm.

Chu Dục vỗ về quả bưởi, khẽ cười nói: “Đà La Ni châu có thể phát ra nhiệt lực, ánh sáng của nó vào ban ngày rất yếu ớt, nhưng vào ban đêm, nó sẽ phát ra ánh sáng mạnh mẽ, thích hợp để chữa thương; nhưng ánh sáng từ nó phát ra quá mạnh, có thể gây độc với mắt người, cho nên phải bố trí thật cẩn thận mới được lấy ra.”

“Đúng là một viên kỳ châu!!!”

“Cũng bởi vì nó phi phàm như thế mà khi Đông Vực tiến cống cho nước ta, làm cho rất nhiều tộc nhân phản đối, thậm chí còn có người đuổi đến Trung Nguyên, nghĩ mọi thủ đoạn để giết lấy viên châu này!” Chu Dục hơi ngáp ngừng, nụ cười trở nên lạnh lùng.

“Có thể lý giải, người của Đông Vực lần này dự định biến viên châu trở thành chi bảo trấn quốc (*bảo vật giữ nước).”

“Kỳ châu à kỳ châu, làm người phải ẩn thân lâu như vậy, bây giờ rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh mặt trời rồi!”

Chu Dục ném quả bưởi lên cao, ra lệnh với Phong Ngôn, “Lấy châu!”

“Dạ!”

Cây kiếm trong tay Phong Ngôn động dậy, cây kiếm sắc bén bay ra, đầu mũi nhọn chĩa thẳng vào quả bưởi nằm giữa không trung, quá trình này được hoàn thành trong chớp mắt, làm cho toàn bộ hạ nhân kinh hô ngơ ngác nhìn, bởi vì bọn họ thậm chí còn chưa thấy kiếm của Phong Ngôn bay ra khỏi vỏ, chỉ thấy được quả bưởi chợt tách ra thành 4 mảnh, hạt châu xuất hiện, cùng với một luồng sáng màu xanh!

“Quả nhiên là Đà La Ni châu!” Một tiếng quát lên, một thân ảnh màu tím bay lên nóc nhà, sau đó tung người xuống, mục tiêu cũng chính là viên kỳ châu đang rơi!

Lục Minh Triều và Phong Ngôn thấy thế, lập tức tản ra 2 phía, vận công xuất thủ ngăn lại!

Một màu đỏ xuất hiện, sau đó hai dòng nước xoáy chĩa thẳng vào bọn họ, dòng nước xoáy mạnh đến mức tưởng chừng như muốn cướp đi sự hô hấp của người khác, đẹp, nhưng cũng vô cùng đáng sợ, giống như ánh trăng vào ban đêm, làm cho người ta hoa mắt, bởi vì nó cực đẹp, và cũng vì nó cực kỳ nguy hiểm!

“Tử Phi Song Nguyệt!”

Lục Minh Triều, Phong Ngôn vừa chống lại, vừa nêu lên danh tính của người tấn công!

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp được tên trộm trong truyền thuyết này, lại xuất hiện giữa ban ngày ban mặt, nguyên nhân xuất phát nên cái tên “Song Nguyệt” chính là hai dải satin đỏ trắng quấn quanh hai cánh tay của hắn, có thể phát ra màu đỏ và trắng, tương tự như hai màu hồng, trắng của ánh trăng!

Dải gấm nhẹ tạo thành một chướng mạnh, lấy nhu thắng cương, đồng thời đẩy hai bên ra, phi thẳng đến Chu Dục đang đón lấy Đà La Ni châu!

“Tam hoàng tử – - cẩn thận!”

Lục Minh Triều ra tay nhanh hơn, khoảng cách quá gần, đành dùng ngón tay thay cho cây kiếm, bắn thẳng về phía trước, tiếc rằng chỉ phá được dải satin màu đỏ, dải satin màu trắng vẫn bắt kịp cổ tay của Chu Dục.

“Khá lắm ,Tử Phi Song Nguyệt!” Chu Dục đứng im không sợ hãi, chỉ cười nói.

Khi trường kiếm của Phong Ngôn tuột ra khỏi vỏ, Lục Minh Triều đoạt lấy thân che, biết rõ rằng muốn chống lại hai người này, chỉ còn cách dùng tốc độ để ngăn chặn, đánh lâu tuyệt không có lợi, dải satin hồng của Tử Phi Song Nguyệt chĩa xuống đất, mượn lực của mặt đất, thân ảnh phiêu dật như mũi tên vừa rời khỏi cung, lao vào đoạt lấy kỳ châu trên tay Chu Dục!

“Bốn hoàng tử cũng muốn xem xem, người có thể lấy được không?”

Từ cổ tay Chu Dục truyền ra một năng lượng, Tử Phi Song Nguyệt cũng không chịu thua kém, Đà La Ni châu ở giữa chịu hai lực tác động, lại bay lên trời lần nữa!

“Đà La Ni châu!” Sợi dây satin quấn vào tay Chu Dục bỗng buông ra, chuyển hướng lên trời bắt lấy viên châu, nhưng ... một cảm giác đau xót truyền đến, lan khắp cả bàn tay!

Trong tay áo của Chu Dục giấu một cây đao, thấy người đối diện vừa phân tâm, cây đao đâm thẳng đến, chế trụ tay của đối phương, đâm sâu vào da thịt!

Tình huống thế này, nếu lấy được châu thì phải mất một cánh tay! Tử Phi Song Nguyệt nhắm mắt, quyết tâm đánh cược một ván, một chướng của Lục Minh Triều đánh tới, tác động làm nổi lỏng cây đao ra, cục diện đang bế tắc bỗng nhiên luân chuyển!

Ở vùng ngoại thành, trên một mỏm núi cao nhìn ra dòng sông Cam Túc, những con sóng bên dưới điên cuồng đập vào, dòng nước chảy xiết chạy dài mấy ngàn dặm, cao đến nỗi có thể nhìn thấy tận cùng của dòng sông, hai bờ sông ôm chặt vào vách đá, nước sông đang chảy chậm rãi, bỗng trở thành dòng nước xoáy điên cuồng, làm cho người ta hiểu, xem đến đó là đủ rồi!

Thân hình đẹp đẽ quý giá cao ngạo đứng trên vách đá, đối với dòng nước chảy xiết chỉ cách gần mười trượng bên dưới, gương mặt tuấn nhã vẫn là nụ cười lạnh nhạt như bình thường, nhưng bên trong lại như hạ lưu sông Trường Giang, khắp nơi đều là đá ngầm, chờ chực con mồi rơi xuống để mà cắn nuốt!

“Tam hoàng tử!” Yên Bình Phi tức tốc tìm đến.

“Thế nào?” Chu Dục không có quay đầu lại, tiếp tục ngắm vẻ đẹp bên dưới.

“Theo hoàng tử ra lệnh, hộ vệ canh giữ ở Vọng Triều lâu đã quan sát được tình huống, mọi chuyện đều như hoàng tử đoán.”

“Tốt lắm.” Có thể xác định được rồi.

“Thiên Đô vương triều Tam hoàng tử, Chu Dục!”

Lúc này, từ khắp nơi trên vách đá xuất hiện những người ăn mặc kỳ lạ, bao vây bọn họ!

“Wow ~~ nhiều người mặc trang phục kỳ lạ quá, vui thật đấy!”

“Chúng ta bị bao vây rồi kìa!”

Vô Ưu, Vô Sầu không chút e ngại, vẻ mặt như tìm được món đồ chơi mới, phải vỗ tay trước mới được!

“Đông vực Diêm Ty và trưởng lão!”

Chu Dục xoay người lại, tròn mắt miễn cưỡng quét nhìn qua, bọn họ tuy mặc đồ nước ngoài nhưng nếu nhìn kỹ thì chỉ có hai loại quần áo có hoa văn khác nhau, hẳn có thể nhận ra được hoa văn này.

“Hoàng tử có lẽ đã biết được thân phận của chúng ta, kính xin người thả lại kỳ châu của Đông Vực, Đà La Ni châu!” Diêm Ty đại nhân cầm đầu nhóm người mặc áo trắng nói.

Theo bọn họ điều tra, nếu viên kỳ châu không biến mất thì lễ vật sẽ đến tay Tam hoàng tử.

“Đà La Ni châu đã được quân vương của các người giao cho Trung Nguyên, còn có thể trả lại sao?” Chu Dục lắc đầu nói.

“Nếu như bắt giữ người, hoàng đế Trung Nguyên có lẽ sẽ vô cùng bằng lòng để đổi viên kỳ châu lấy con trai nhỉ?!” Bọn họ đã sớm biết, Tam hoàng tử Chu Dục là hoàng tử được sủng ái nhất trong số các người con của hoàng đế.

“Vậy à.” Nét mặt Chu Dục buồn rầu.”Đừng nói là một viên kỳ châu, phụ hoàng chẳng những hai tay dâng lên, mà còn có thể dâng tặng hết kỳ trân trong thiên hạ, chỉ cần nói điều kiện ra là phụ hoàng sẽ làm được, không thể nghi ngờ, bổn hoàng tử đứng là nhược điểm trí mạng của ông ta!”

“Vậy thì càng phải bắt người!”

Diêm Ty cùng trưởng lão lộ vẻ âm tàn, thủ hạ hai bên cũng bắt đầu xuất thủ, nhắm vào thân ảnh màu trắng phía trước làm mục tiêu.

Chu Dục cười một tiếng, vui mừng nói: “Bổn hoàng tử cũng chúc các người có thể vui vẻ ở lại Trung Nguyên mà hưởng thụ!” Đối với đám người kia, con người của hắn dẫn chuyển sang vẻ lãnh đạm, “Phong Ngôn, Bình Phi!”

“Tam hoàng tử!” Phong Ngôn, Yên Bình Phi đợi lệnh đáp lại.

Bọn họ phải đợi chủ nhân ra lệnh mới biết nên giết hay nên chừa, thậm chí là giết bao nhiêu!

“Một tên cũng không để lại!” Chu Dục xoay người lần nữa, chán ghét nói: “Một đám chỉ tổ làm phế vật cho Trung Nguyên, vừa nhìn đã làm người ta thấy chướng mắt.”

“Dạ!”

Sau đó, không để ý đến tiếng la hét, kêu gào khắp nơi, Chu Dục yên lặng nhìn dòng sông phía dưới, hưởng thụ gió núi thổi vào người, trong sự hỗn loạn đưa đến mùi máu tanh, làm cho những người còn sống đều kích động!

“Thiếu Sơ yêu đệ, ngươi sự là biết cách quyến rũ người khác! Không biết bốn hoàng tử rốt cuộc nên chiếm lấy, hay là vì chuyện năm đó mà ... hủy diệt ngươi đây?”

Nhớ tới Tô Thiếu Sơ, nụ cười của hắn bất giác trở nên khó lường.

“Hoàng chủ nhân, Vô Ưu (Vô Sầu) cũng muốn, chúng ta có thể lấy trái tim của bọn họ ra không?” Hai tiểu nha đầu quần vào người Chu Dục, vừa làm nũng vừa phá phách!

“Ha ha, hai người, vĩnh viễn cũng đều biết cách lấy lòng ta như vậy!” Chu Dục cười nói: “Phong Ngôn, Bình Phi, để lại Diêm Ty và trưởng lão cho Vô Ưu, Vô Sầu chơi đi.”

Vô Ưu, Vô Sầu lập tức hoan hô, các nàng thích nhất là lấy trái tim của người còn sống để dâng tặng cho chủ nhân của mình, thích chủ nhân cười vỗ vỗ đầu của các nàng , mỗi khi thấy chủ nhân cầm trên tay trái tim vẫn còn máu tươi, cười thật vui sướng, chỉ cần chủ nhân vui, hai nàng cũng vui. (!!!)

Chu Dục hài lòng nhìn Vô Ưu, Vô Sầu ra tay, khoanh tay chờ xem hai tiểu nha đầu mà hắn yêu thương nhất nhảy nhót chạy đến, dâng trái tim lên cho hắn, không ngừng tranh công!

Máu tươi, làm cho dung nhan của các nàng, càng lúc càng rực rỡ lên.

12. Chương 12

Nhan San San bước ra khỏi phòng trúc, đi vào con đường mòn trong rừng, nội tâm không ngừng suy nghĩ, nội thương của dì Vân Tiên đã có suốt 10 năm nay, lại thêm mấy năm trước trúng độc nặng, Đà La Ni châu thật sự có thể chữa lành cho dì sao?

Lúc này, một cảm giác khác thường xông đến, Nhan San San vừa quay người, dải gấm màu trắng giấu trong thắt bay nhanh ra, hứng lấy các kinh khí bên nhon ở hai bên.

“Là ai?” Nàng nghiêm giọng chất vấn.

Con đường từ Vĩnh Lạc cung đi đến phòng trúc được sắp đặt rất nhiều hệ thống bẫy, người bình thường thực chất không thể nào xông vào, chắc chắn là có người cố tình tìm đến, chẳng lẽ là ... kẻ thù của dì Vân Tiên?

Suy nghĩ chợt lóe lên, kinh khí tiếp tục xé gió bay đến, dải gấm trong tay Nhan San San lại bay ra, quần vào cây trúc gần đó, giúp nàng nghiêng người né qua những vật bên nhon kia, đồng thời, cũng phát hiện được một cái bóng màu đen đang len lỏi qua rừng trúc.

“Chạy đi đâu!” Nàng phi thân, đuổi theo bóng dáng màu đen kia.

Khi Nhan San San đuổi đến, cái bóng đen đã biến mất, tiếng bước chân nhẹ nhàng nhàn cơ hội bước đến, dừng bên ngoài phòng trúc.

“Tam chất nhi Chu Dục, ra mắt bác.” Chu Dục khom người, nói với người trong phòng trúc.

Bên trong phòng trúc truyền ra một giọng nói mềm mại.

“Công tử nhận lầm người rồi, lão thân không có thân nhân, chỉ là một lão phụ đơn thân.”

“Dục Nhi có thể không nhận ra được dung mạo của bác, giọng nói của bác, nhưng tuyệt đối không nghe nhầm tiếng đàn của bác, Dương Vân Tiên trong Vĩnh Lạc cung, Dục Nhi chắc chắn là bác, cũng chính là trưởng công chúa năm đó, Chu Tinh Bình!”

Bên trong phòng trúc truyền ra tiếng cười thê lương.

“Dục Nhi vĩnh viễn cũng là người tri âm của ta, cho dù là bao nhiêu năm đi nữa, tiếng đàn của bác, cũng chỉ có mình con hiểu.”

“Sư phụ!” Người bên trong phòng trúc tỏ vẻ không ổn.

“Không sao, với trí tuệ của Dục Nhi, nếu nó đã nghi ngờ thì có giấu giếm thể nào đi nữa cũng là vô dụng.” Dương Vân Tiên, cũng là trưởng công chúa Chu Tinh Bình thở dài nói.

Theo con đường mòn đuối ra khỏi vườn trúc, cũng là hậu viên đất trống của Vĩnh Lạc cung, ánh mặt trời sáng rõ, Nhan San San đảo mắt nhìn chung quanh, bỗng dưng, một thân ảnh mang theo một cây kiếm đâm thẳng đến, ban đầu chỉ là một đốm sáng nhỏ, nhưng sau đó chợt bùng lên, vô số đốm sáng hợp lại, trở thành một mũi kiếm nhọn, kéo đến như bão táp, làm cho nàng kinh ngạc.

Khi dải lụa trắng trong tay Nhan San San xuất thủ, dải màu hồng cũng theo đuôi, hai dải trắng hồng đan vào nhau thành một tấm lưới, như đang đón chờ bão táp kéo đến, chợt, dải lụa hồng, trắng bị chẻ thành từng mảnh nhỏ, thoát biến thành hoa rơi giữa trời, lực đạo lớn đến mức làm cho Nhan San San phải lùi về sau mấy bước, còn chưa kịp ra chiêu, thanh kiếm dài kia đã chia thẳng vào cổ của nàng!

“Khá lắm, Lục Thiệu phu nhân không biết võ công!”

Khi những mảnh vải nhỏ tan biến đi mất, gương mặt của người kia làm cho nàng mở to mắt!

“Minh Triều!”

Thân thể Lục Minh Triều cứng đờ, cây kiếm chia thẳng vào cổ nàng không hề động đậy, đôi đồng tử lạnh lùng khóa chặt nàng!

“Bây giờ ngươi muốn nói gì với ta? Ngươi không phải là Tử Phi Song Nguyệt, Đà La Ni châu không phải là do ngươi trộm?”

“Muốn giết ta, bằng năng lực của ngươi, không cần đến thanh kiếm này!”

“Đáng chết! Trả lời câu hỏi của ta!” Lục Minh Triều nổi giận quát! “Rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện ngươi gạt ta?!”

“Ta không có giấu giếm ngươi bất kỳ chuyện gì!” Nhan San San hít sâu, nàng biết, lần này nàng thật sự đã làm tổn thương hắn rất nhiều! “Không nhắc đến chuyện này không có nghĩa là ta giấu giếm ngươi, thậm chí là nói dối với ngươi!”

“Nếu ta hỏi, ngươi có thành thật trả lời không?” Vĩnh viễn cũng là bộ dạng bình tĩnh không lo sợ như thế này, rốt cuộc nàng đã giấu bao nhiêu chuyện không muốn để cho người ta biết?

“Trong phạm vi ta có thể trả lời, ta sẽ thành thật.”

“Tốt lắm, Tử Phi Song Nguyệt là ngươi?”

“Một nửa.”

“Một nửa?” Đối với đáp án này của nàng, Lục Minh Triều cau mày, sau đó nghĩ đến một người khác, không khỏi lắc đầu cười lạnh “Quả là thanh mai trúc mã!”

Biết hắn đã đoán được đáp án, Nhan San San chỉ có thể thở dài một hơi.

“Vì sao phải đoạt đi nhiều kỳ trân dị bảo?”

“Đầu tiên là vì vui vẻ, sau đó là vì một người mà cả hai chúng ta đều coi trọng, bà ấy bị bệnh rất nặng, phải dùng ngọc quý mài thành phấn để điều chế thuốc, chỉ như vậy mới có thể duy trì được tính mạng của bà ấy, càng quý thì càng công hiệu, cho nên chúng ta cướp đoạt trân châu, ngọc quý cũng là vì lý do này.” Bởi vì những viên ngọc càng quý, càng xưa thì càng hấp thụ được nhiều tinh hoa của trời đất.

“Là vì người đang ở trong phòng trúc kia?”

“Đúng!”

“Người ở trong phòng trúc kia có quan hệ như thế nào với các ngươi?”

“Ta chỉ có thể nói, bà ấy đối với chúng ta vừa như thầy, vừa như mẹ, là một người vô cùng quan trọng.” Nhan San San bắt đầu dĩ thân thử, “Cho dù có dùng nhiều tiền để mua đi nữa, thì cũng có vô số người muốn

bán ngọc giả, vì cứu người, chúng ta không còn cách nào khác, đành phải trở thành tên trộm.” Nhưng có thể đổi lấy mạng của dì Vân Tiên, nàng cũng không oán, không hận.

“Vậy Đà La Ni châu là do người trộm?”

“Không phải!”

Lục Minh Triều tái mặt!

“Ta không có nói dối!” Nàng kiên định nói.”Ta muốn ra tay, nhưng không tới phiên ta!”

Thấy được vết thương ở tay của nàng, hấn tin.

“Ta rất muốn biết, người tính kế ta, gả vào Lục gia, chỉ vì muốn thu thập được tình báo, cướp đi những thứ này sao?”

Vấn đề này làm cho Nhan San San không dám tin nhìn hấn, tiện thể cười to!

“Câm miệng! Không cho cười!” Lục Minh Triều tức giận, đang định mở miệng trách cứ, lại thấy từ dung nhan quen thuộc kia, chảy ra hai dòng nước mắt.

“Lục Minh Triều!” Đôi mắt chứa đầy bi thương nhìn hấn! “Ta vốn là nhận định, người đàn ông cả đời của Nhan San San này, sẽ do chính ta quyết định, không thể để người khác quyết định thay ta, ta chưa từng hối hận với quyết định của mình, cho đến khi nghe thấy những lời này của người!”

“Đứng lại!” Thấy nàng không chút e sợ, đi đến gần kiểm, da thịt bắt đầu xuất hiện tơ máu, Lục Minh Triều tức giận rống nàng! “Không được đến đây!”

Nàng không quan tâm đến lưỡi kiếm sắc bén, chỉ chăm chăm đi đến gần hấn! “Ta tính kế người bởi vì ta thích người, hai mươi tuổi ta mới gả đi, chỉ vì chờ người hiểu tâm ý mà đến cửa cầu hôn, cuối cùng, hành động gì người cũng không có, ta đành phải tự tranh thủ – người có hiểu không, tại sao ta nói vở kịch đó vừa là tính kế, vừa là trừng phạt người – -”

Nhan San San như la lên, giải tỏa mối nghi vấn trong lòng hấn! “Bởi vì ta giận người, thủy chung cũng không chịu hiểu – là người Nhan San San ta yêu từ nhỏ ...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã bị ôm vào lòng thật chặt, tiếng xin lỗi không ngừng rơi ra, như đang an ủi cho người đang khóc trong lòng hấn!

“Thật xin lỗi, San San, ta đã nói ra những lời khốn kiếp như vậy!” Lục Minh Triều kéo tay áo bên trong xuống, dề lên vết thương trên cổ nàng.

“Từ nhỏ ta chỉ yêu một mình người, Lục Minh Triều... Minh Triều...” Nàng cũng ôm đối phương thật chặt, nước mắt không ngừng rơi xuống. “Người thật đáng chết ... Thật đáng chết ... Dám nghi ngờ tình cảm của ta ...”

“San San, ta sai rồi, mọi chuyện đều là do ta không tốt, người đừng kích động, kích động không tốt cho vết thương đâu.” Vết thương trên cổ nàng không ngừng ra máu, làm cho Lục Minh Triều nhìn thấy đau lòng vô cùng.

“Người cầm kiếm chìa vào ta ... Hu...”

“Là ta khốn kiếp, là ta khốn kiếp!”

“Đem tân hôn cưỡng ép ta, bây giờ còn cầm kiếm đâm thương ta...” Không quên kéo nợ cũ ra.

“Đều là ta sai, mọi chuyện đều là ta sai, San San, người đừng khóc nữa!” Máu, máu vẫn chảy!

“Ta mặc kệ, sau này người còn dám làm vậy với ta, ta nhất định... Minh Triều – -”

Chỉ thấy người trong lòng đột nhiên rụt cả người lại, hấn sợ đến mức càng ôm chặt Nhan San San hơn.

“Ọe ... Máu!” Sắc mặt hấn tái nhợt, bình thường, chảy máu không có vấn đề gì, nhưng máu chảy ra từ miệng và mũi thì có vấn đề! “San San, vết thương của người quan trọng hơn, mau cầm máu đi ... Ọe” Hấn lấy thuốc chữa thương cho nàng.

Bên trong Lục gia, cũng là nơi đang mở tiệc ca múa vui vẻ, khách mời không ngừng chuyện trò vui vẻ với nhau, đèn đuốc tỏa ánh sáng rực rỡ dưới bầu trời đêm, xa hoa mà lại chân thật gần gũi, hạ nhân không ngừng đi đi lại lại, người coi lại món ăn, người dâng rượu ngon lên bàn, bận rộn không ngớt.

“Tam hoàng tử.” Lục Minh Triều trong hoa viên nồng nhiệt đón chào khách quý.

Chu Dục vĩnh viễn cũng đều xinh đẹp quý khí như thế, mỉm cười đi tới, nhưng đi cùng chỉ có Phong Ngôn, Yến Bình Phi.

“Vô Ưu, Vô Sầu không đến sao?”

“Làm sao mà không đến cho được, vừa vào Lục phủ đã lập tức đi tìm Lục Tu chơi rồi.”

“Thì ra là vậy, khói pháo tối nay tuyệt đối đủ cho hai người chơi!”

“Thế nào? Chẳng lẽ ngay cả bữa tiệc buổi tối, Thiếu phu nhân cũng không tham dự sao?” Nghi thức sau giờ Ngọ đã không thấy, chẳng lẽ ngay cả bữa tiệc buổi tối cũng muốn tránh sao? Nhan San San này từ lúc nào đã trở nên nhát gan như vậy?

“Tam hoàng tử cứ nói đùa, San San đang ngắm trăng ở bờ hồ cùng Thiếu Sơ công tử mà!” Lục Minh Triều chỉ vào bờ hồ cách đó không xa.

Chu Dục quay đầu, nhìn thấy hồ nước đang phản chiếu lại pháo hoa trên trời, như tôn lên chiếc áo bào thanh nhả của Tô Thiếu Sơ, ngồi cạnh bờ hồ, thân ảnh nhỏ nhắn, thanh khiết tựa như một tiên nữ vừa bất cẩn rơi xuống trần thế, hần ngơ ngác, sau đó dường như đang tự nói với mình, “Bổn hoàng tử không muốn có nhược điểm, trước khi nó trở thành nhược điểm, có nên diệt trừ không?”

“Tam hoàng tử, ngài nói gì?”

“Bổn hoàng tử chỉ là bội phục, người làm trượng phu như người thật rộng lượng, thê tử của mình ngồi cạnh nam tử khác dạo hồ cũng không để ý.”

“Mọi người đều là bạn bè lớn lên cùng nhau, Minh Triều đâu có nhỏ nhen đến mức ấy.” Lục Minh Triều cười khan mấy tiếng, lúc trước hần quả thật là nhỏ nhen như vậy.”Thật ra là tay của Thiếu Sơ bị thương, San San bất cẩn sợ động vào vết thương nên mới ở cạnh hần, để phòng ngừa ấy mà.”

“Tay của Thiếu Sơ yêu đệ bị thương?” Nụ cười lại xuất hiện trên mặt Chu Dục, “Vây đợi lát nữa phải an ủi yêu đệ cho tốt mới được.”

“Xem ra tâm trạng của Tam hoàng tử tối nay rất tốt?”

“Bởi vì chiều nay gặp được cố nhân, dù không thể gần gũi nói chuyện nhiều nhưng cũng có thể nói là thỏa mãn được ước nguyện trong lòng.”

Cuối cùng, hần tôn trọng ý nguyện của bác, không bước vào trong phòng trúc, nhưng mở miệng nói với bác rằng muốn nghênh đón người hồi cung, bởi vì năm đó, Thánh thượng đã giáng chỉ điều tra lại vụ án, nếu trưởng công chúa năm đó xuất hiện, nhất định sẽ có tiến triển tốt cho vụ án này.

Sau khi trầm tư, người trong phòng trúc nói sẽ suy nghĩ lại, nhưng Chu Dục hiểu rõ, đây chỉ là kế hoãn binh, bởi vì sau khi nghe nhiều câu chuyện về “Dương Vân Tiên” và tiếng đàn dưới ánh trăng, hần biết rõ đối phương bị nội thương nặng, trong thời gian ngắn chỉ có thể ở lại Vĩnh Lạc cung chữa thương, không thể đi xa.

Nhưng, người bạn ở bên cạnh bác sẽ tiếp tục ra quân cờ mới với hần, không biết kế tiếp đối phương sẽ ra chiêu thế nào đây? Thật là làm người khác mong đợi!

“Minh Triều tiểu đệ.” Chu Dục nhận lấy ly rượu mà Lục Minh Triều đưa đến, trầm ngâm, “Đà La Ni châu cũng đã là của Trung Nguyên ta rồi, nên đặt cho nó một cái tên Trung Nguyên, đừng dùng tên nước ngoài nữa.”

“Nói vậy, trong lòng Tam hoàng tử hần đã có một cái tên thích hợp rồi?”

Chu Dục hồi tưởng lại chuyện ban ngày, suy nghĩ một chút mới nói: “Viên ngọc quý này tròn mà không đầy, ban ngày sẽ tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt, vậy gọi là “Hàm Bích châu” đi.”

“Hàm Bích châu.” Lục Minh Triều nâng ly rượu, kính Chu Dục.”Cái tên rất hay, vậy sau này cứ gọi là Hàm Bích châu đi!”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-da-tinh-cuoi-voi-ta>